

Noi mărturii despre părintele Arsenie Boca

Noi mărturii
despre
Părintele Arsenie Boca

* *

Coperta I: Clopotnița de la Mănăstirea Prislop, concepută și realizată de Părintele Arsenie Boca

Grafica: Alexandru Stănese
Tehnoredactare: Octavian Gabor
Corectura: Natalia Corlean

*Mulțumim tuturor ostenitorilor întru realizarea
acestei cărți - mărturie vie a sfințeniei Părintelui
Arsenie Boca, omul trimis de Dumnezeu:
Elisabeta Sârbu , Fabian Seiche și toți
mărturisitorii citați în cuprinsul cărții*

© Editura Agaton

Materialul din această carte nu poate fi reprodus integral sau parțial, prin nici un proces tipografic, fotografic sau electronic, fără aprobarea în scris a editorului.

Editura Agaton

OP 1, CP 10, 505200 Făgăraș, jud. Brașov (str. Nicovalei 15)
tel./fax: 0268211290; 0740.798366;
e-mail: cartea.ortodoxa@gmail.com; edituraagaton@hotmail.com
www.agaton.ro ; www.rugulaprints.go.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Noi mărturii despre Părintele Arsenie Boca. - Făgăraș

Agaton, 2005

ISBN (10) 973-99739-9-X; ISBN (13) 978-973-99739-9-1

28 (498) Boca, A.

929 Boca, A.

Ediție îngrijită de Ioan Cișmileanu

*Noi mărturii
despre
Părintele Arsenie Boca*

Ediție revizuită

*Colecția „Ortopraxia” - 13
Făgăraș, 2005*

Apropiați-vă de mine!

Sfântul Ilie, cât de mare prooroc era, simțea nevoia ca poporul să se apropie de el. „*Apropiați-vă de mine*” – zicea Sfântul Ilie către poporul rătăcit al lui Israel. „*Apropiați-vă de mine*” parcă ar vrea să ne spună preacuviosul Părintele nostru Arsenie. În toate zilele de prăznuire ale acestei sfinte mănăstiri, în toate zilele de pomenire, în toate zilele de hram și de praznic, și în duminici și sărbători. „*Apropiați-vă de mine*”, pentru că cine se apropie de Sfinți se apropie de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu transpare prin Sfinți și ni se descoperă prin Sfinți. Sfinții, spun teologii ortodocși, sunt, într-un fel, „*întruparea Duhului Sfânt*”.

„*Apropiați-vă de mine!*”. Și tot poporul s-a apropiat de Sfântul Ilie. A părăsit poporul pe preoții lui Baal, s-a depărtat poporul de cei care-l duceau în rătăcire și idolatrie și s-a apropiat din nou de omul lui Dumnezeu, de Sfântul Ilie. Aceasta este salvarea, aceasta este soluția și pentru neamul nostru ortodox de pretutindeni: să se apropie de Hristos apropiindu-se de sfinți, să se apropie de sfinți ca să se poată apropia de Dumnezeu. Simțim cu toții, iată, după aproape 14 ani de la plecarea în veșnicie a Părintelui Arsenie, că poporul nostru românesc simte cine a fost, cine este și cine mijlocește în mod deosebit. Simte poporul și se apropie de Mănăstirea Prislop, de Părintele Arsenie, de mormântul Sfinției sale, așa cum avea să spună cu puțin timp înainte să plece dintre noi: „*Va lua țara foc din Prislop!*”. E vorba de focul ceresc, de focul Duhului Sfânt, de focul harului lui Dumnezeu. Și prin tot ceea ce se scrie bine, și prin tot ceea ce se publică bine despre Părintele Arsenie, se simte că poporul are o sete duhovnicească deosebită care nu i se poate astâmpăra decât prin cuvântul cel viu și adevărat al lui Dumnezeu, transmis nouă prin Sfinții Părinți, de la Sfinții Apostoli și până la Sfinții zilelor noastre.

† Daniil, Episcop-Locțiitor al Daciei Felix

Părintele Arsenie la Mănăstirea Prislop

„Atunci a zis Ilie către popor:

« Apropiați-vă de mine! »

Și s-a apropiat tot poporul de el”.

3 Regi 18, 30

O viață închinată schimbării vieții noastre

❖ Din umilință și din smerenie, părintele n-a vorbit foarte deslușit niciodată despre ce i s-a întâmplat în 1939 la Sfântul Munte. Decât odată, și chiar și-atunci, puțin. Ucenicii lui povestesc că, mergând el acolo, pe munte, prima dată s-a dus într-o pădure deasă, să se roage. Și s-a rugat mult la Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, să-i trimită un duhovnic, un povățuitor bun, să-l îndrume pe calea cea grea și fără de prihană a călugăriei, spre mântuire. După un timp Părintele Arsenie a început să se roage mai cu osârdie, singur, acolo, în pădure, la Maica Domnului. Și, după cum a povestit chiar Părintele însuși, Maica Fecioară i s-a arătat coborând dintre nouri și venind la el, l-a luat de mână și l-a urcat pe un munte așa de înalt, că nici nu puteai să privești în jos. Și acolo, pe creasta muntelui aceleia amețitor, l-a lăsat Maica Domnului pe mâna unui sfânt. Era Sfântul Serafim din Sarov († 1833), ce viețuise pe pământ cu vreo două veacuri în urmă. După care, Sfânta Fecioară s-a topit în văzduh tot așa lin cum se arătase. Vreme de 40 de zile Părintele a primit pe acel munte învățătura de la Sfântul Serafim, urcând în fiecare zi, fără teamă, creasta dintre abisuri. Și în tot acest răstimp de 40 de zile, Părintele a postit încontinuu post negru, că-l întârea Maica Domnului. După patru luni de zile, când s-a întors la Mănăstirea Sâmbăta, era cu totul alt om: căpătase darul acela al său faimos, al proorociei, și puterea lui cea mare, că dacă se uita la tine, te cutremurai și te umileai pe loc. Și-ți știa pe dată toate gândurile și numele, fără să te cunoască, și faptele toate, păcătoase sau bune, că nu puteai să le ascunzi. **Așa s-a schimbat viața Părintelui Arsenie și, mai apoi, viețile noastre pe lângă a sa.** (*Valentin Iacob, în „Buletinul parohiei Sfânta Cruce” - USA, vol. XIII, nr. 9/ 2004*)

❖ Părintele Arsenie ne-a spus odată cum a început el activitatea la Mănăstirea Sâmbăta. Era în postul Crăciunului și picta o icoană a

Mântuitorului, pe care n-a terminat-o. În timp ce picta a auzit o voce tainică: „*Arsenie, nu Mă mai picta pe icoană, că vremea s-a apropiat. Mergi și pictează în inimile oamenilor, prin cuvântul tău. Spune-le că vin peste ei necazuri și suferințe*”. Dar, continuând să picteze icoana și negrăbindu-se să asculte porunca Domnului, a auzit din nou: „... *Vei fi mut... Dar asta îți va aduce multă lume*”. Îmbolnăvindu-se cu coardele vocale, nu mai putea să vorbească. A stat așa de la Crăciun până în joia din Săptămâna Mare, în postul Paștilor (în acest timp a scris însemnările numite „Gura mutului”, într-un carnețel pe care-l are Maica Pahomia de la Sâmbăta). Atunci când se împărtășea (era diacon, numai în acea primăvară l-a făcut preot), primele cuvinte ce le-a rostit când i-a venit vocea, cuvinte ce le-a auzit și lumea din biserică, au fost: „*Cred, Doamne, și mărturisesc...*”, cu o voce ce a cutremurat biserica, căci oamenii, când au auzit vocea lui, toți au căzut în genunchi și au plâns și au laudat pe Dumnezeu că i-a dat vocea, pentru că multă lume venea după sfat. Astfel, a început din nou să stea de vorbă cu oamenii, la clopotnița din fața mănăstirii.

Părintele se străduia mult pentru regenerarea poporului român prin schimbarea vieții. **Minunea cea mai mare a Părintelui Arsenie era schimbarea vieții noastre.** În predici ne vorbea mai mult referindu-se la Vechiul Testament (Saul, David, Solomon etc.). Fiind întrebat de ce nu ne vorbește mai mult din Noul Testament, a răspuns că viața creștinilor de acum se aseamănă mai mult cu cea a celor din Vechiul Testament, că n-avem progresul celor din Noul Testament [dacă nu trăim sub har, cădem sub legea veche].

La început, Părintele Arsenie avea o viață foarte aspră: mânca o dată pe zi (pâine și apă) și dormea pe jos. Uneori pleca câte o săptămână la munte, doar cu Biblia. Sâmbăta seara cobora pentru a ține duminica Sfânta Liturghie, pe care o slujea în lacrimi. Nu puteai să nu plângi la liturghia lui. După predică, iar pleca în munte. Ducea o viață extraordinară, de pustnic. (**Pr. Ioan Sofonea, Sibiu**)

❖ Prima dată, pe mine m-a dus la Părintele Arsenie o femeie. Aceasta îl cunoscuse pe Părintele Arsenie prin Moș Ilie. Uncori îi

duceam Părintelui lemne în chilie la Sâmbăta. Atunci aveam vreo 12 ani. Am văzut că el nu avea pat. Avea un panou pe care picta și o masă lungă la capătul căreia era un craniu [n.ed.: un obicei vechi la călugări era să țină în chilie, la vedere, un craniu, o cruce și chiar un sicriu, care să le aducă aminte că sunt *muritori* și deci să nu adune averi și laude, ci să se pregătească pentru viața veșnică; de asemenea, aceste obiecte ajutau la obținerea mai grabnică a rugăciunii cu lacrimi de pocăință]. (*Ioan Bica, Voivodeni*)

❖ Tatăl Părintelui Arsenie lucra în America. Făcea câte un drum dus și întors, timp de câte 5-6 luni pe an. Fiind odată acasă, soția rămâne gravidă, după care, imediat, el trebuie să plece iar la drum 5-6 luni.

Mama Părintelui a fost o femeie foarte evlavioasă. De îndată ce soțul ei pleca la drum, dumneai lua drumul bisericii, adică mergea mai des la biserică și *se cumineca mai des*, știind faptul că ceca ce mănâncă mama, mănâncă și pruncul din pânțece. Ea se ruga lui Dumnezeu să-l păzească pe soț, ca să se întoarcă sănătos acasă, și în același timp se ruga și pentru pruncul din pânțecele său.

Fiind însărcinată și soțul fiind plecat, ea nu a mai avut de-a face cu bărbat în perioada sarcinii. Deci copilul a venit curat pe lume. Acest lucru a avut asupra viitorului lui o influență foarte mare. Acest exemplu este bine să-l urmeze și părinții din ziua de azi.

Părintele Arsenie Boca s-a născut în anul 1910, într-un sat mic, Vața de Sus, din Munții Apuseni. Timp de 14 ani a urmat școala primară în satul natal, după care s-a dus la Liceul teoretic din Brad. Apoi, în 1929, a venit la Sibiu și a intrat la Institutul Teologic. În timpul acesta, s-a împrietenit cu părintele Nichifor Teodor și părintele Miron Mihăilescu de la Ocna Sibiului, preoți foarte buni, mai mici ca vârstă decât Părintele Arsenie.

A absolvit facultatea de 4 ani în anul 1933, apoi a plecat la București și a intrat la Școala de arte frumoase, pentru a învăța pictura. A terminat această școală și apoi s-a înscris la Facultatea de Medicină, unde a învățat anatomia omului cu cel mai bun profesor de pe timpul acela. Se vede că a vrut să cunoască anatomia omului, cauza și tratamentul bolilor, și că a dorit să vindece oamenii și sufletește, și trupește. Astfel, el poate fi socotit doctor fără arginți, pentru că nu a luat de la nimeni nimic, dar a dat sfaturi necesare pentru fiecare om în parte. Mulți s-au vindecat respectându-i sfaturile.

O perioadă de câteva luni a fost în Grecia, la Muntele Athos, unde a văzut viața călugărească de acolo și a învățat multe.

Înainte de 1945 a plecat în Basarabia, la Chișinău, având dorința de a învăța pictura, căci, se știe, acolo erau foarte buni pictori de sfinți și de biserici. A mai învățat acolo și poleitul icoanelor. În primăvara lui 1945, a plecat din Basarabia spre România, primind bani de drum, unelte pentru poleitul icoanelor și un cozonac.

Ajunând în gara Chișinău, a observat o fluctuație mare de oameni, militari și civili, intrând și ieșind din gară. În timpul cât a stat acolo, a văzut că la marginea unui zid era o persoană foarte slab îmbrăcată – deși timpul era rece – care privea înspre gară. Părintelui i s-a făcut milă și a vrut să scoată cozonacul din rucsac și să i-l dea. Spre mirarea lui, însă, persoana dispăruse. S-a uitat în toate părțile, dar nu a mai văzut-o. A simțit o mare putere și a zis că a fost o

arătare a Mântuitorului. Părintele a venit în România cu ultimul tren care mai circula liber, pentru că, după aceea, acolo s-a format graniță sovietică.

Ajungând în țară, Părintele Arsenie s-a dus la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, unde s-a călugărit. La slujbă a participat și mama lui, care voia să vadă ce viață duce el ca și călugăr și s-a interesat de masă și de casă. Când a văzut dormitorul, i-a spus cu durere în suflet, ca o mamă care l-a iubit mult: „*Vai, dragul mamei, vii aici să dormi pe acest pat de scândură, acoperit cu o rogojină, în loc de saltea și pătură!*”.

Părintele Arsenie a rămas la Sâmbăta și a început să-I slujească lui Dumnezeu și oamenilor, cu ajutorul Duhului Sfânt. La Sâmbăta de Sus a slujit ca preot și era solicitat de foarte multă lume, care venea din toate colțurile țării.

După un timp, Mitropolitul Bălan, aflând cât de solicitat este Părintele Arsenie de toată lumca, s-a hotărât să-l transfere de la Sâmbăta și să-l ducă la Mănăstirea Prislop. Așadar, Mitropolitul Bălan (împreună cu preotul vicar al Mitropoliei) l-a luat pe Părintele Arsenie în mașină și l-a dus la Prislop. Părintele a ascultat, ca un bun călugăr. I-a spus că Mănăstirea Prislop a fost la greco-catolici și că a trecut la ortodocși, că este părăsită, că trebuie pusă în funcțiune și că e mult de lucru. Părintelui Arsenie i-a fost foarte greu să plece de lângă oamenii care îl solicitau și îl iubeau și să se trezească, dintr-o dată, singur, cu un paznic și un câine. Cea mai apropiată localitate este Silvașul de Sus, la 3 km. (*Moș Nicolae, Sibiu*)

❖ Arestările și deportările prin lagăre, -dar mai ales viața de hărțuială neconținută prin care a trecut, sunt tot atâtea dovezi că, în fond, cele două feluri de suferințe (sângeroase și nesângeroase) fac parte din același plan de slăbire, de nimicire a credinței creștine din sufletul poporului român.

Zian-Vălean Boca (așa se numea înainte de călugărie Părintele Arsenie) a văzut lumina zilei în ziua de 29 septembrie 1910, în comuna Vața de Sus, aflată în apropierea orașului Brad. Cu toate că vreme

de patru ani, în timpul studiilor de la Institutul de Teologie din Sibiu, am șezut alături, în aceeași bancă, n-am ajuns să-i pot cunoaște toate adâncurile sufletului. Rețin totuși câteva aspecte pe care le socot concludente.

Poate faptul că în tinerețe nu s-a prea bucurat de căldura unei vieți familiale explică firea sa puțin sociabilă, retrasă, introvertită. Vacanțele le petrecea adeseori la o rudenie a sa. Ne-a impresionat tăria, voința cu care răbda frigul, el fiind adeseori îmbrăcat sumar. Tot astfel, demn de menționat este faptul că se abținea de la bucate mai grele; de exemplu, renunța regulat la "porția" de carne din institut.

Nu l-a pasionat prea mult studiul limbilor străine; cunoștea totuși foarte bine limba franceză. Citea cu aviditate studii de psihologie, de caracteriologie, de grafologie, căutând să se adâncească în descifrarea taințelor sufletului. A iubit de mic desenul, sculptura și mai ales pictura. Îmi amintesc și acum de ușurința cu care interpreta la flaut compoziții destul de pretențioase. Toate acestea erau tot atâtea dovezi care ne ajutau să întrevădem în el pe pictorul și pe duhovnicul de mai târziu, care căuta să redea în compoziții clare și în analize psihologice destule adâncuri ale sufletului omenesc. (*Pr. Prof Teodor Bodogae* - în "Telegraful Român", nr. 2-4, 1990)

❖ I-am cerut binecuvântare Părintelui Arsenie să merg la mama sa, în Vața, lângă Brad. Când în sfârșit am plecat, ca să ajungem acolo a trebuit să trecem peste munți. Am mers trei persoane, dintre care una cunoștea drumul. Când am ajuns, am întrebat pe cineva unde locuiește familia Boca. Mama Părintelui Arsenie era bolnavă. Ne-a trimis să-i cumpărăm niște medicamente.

Era necăjită că fiul ei, Părintele Arsenie, a fost închis la Canal. Spunea că mai are o lună și vine, dar n-a trecut acea lună și ea a murit. (*G.M., Făgăraș*)

❖ Când s-a întors de la Canal, l-am vizitat la Mănăstirea Prislop. Era foarte slăbit, tuns, bărbierit. Mi-a atras atenția că sunt securiști care-l urmăresc. Când l-am vizitat la Drăgănescu era tot

urmărit de securiști... După aceasta ne-a zis: „*Nu vă necăjiți de mine, că eu astfel mă hrănesc cu mână cerească... Măi, să răbdați și voi prigonirile lui antihrist, că numai prima durere o simți, restul suportați cu ajutorul lui Dumnezeu*”. (**Septimia Maniș**, 80 ani, Codlea)

❖ Odată, la Sibiu, m-am înțeles cu o soră să mergem la gară, să ne luăm bilet de tren și să mergem la părintele Mihăilescu. Ne-am întâlnit și ne-am așezat la casa de bilete, când îl vedem pe Părintele Arsenie. Era în civil. Părintele își luase bilet și stătea într-o parte. Ne-am apropiat de dânsul, dar dumnealui a zis: „*Fără gesturi, mă, fără gesturi*”. Adică să nu-i sărutăm mâna și să nu zicem „Blagosloviți-ne, Părinte!” (de obicei era urmărit). Părintele ne întreabă dacă vrem să-i spunem ceva. Noi îi spunem că da. Părintele zice: „Haideți acolo, în colț, unde se vând ziare”. După ce i-am spus fiecare ce-am avut, Părintele zice: „*Îmi vine trenul de Făgăraș. Fără gesturi, mă, fără gesturi*”. S-a urcat în tren, a deschis geamul și ne-a făcut cu mâna până dincolo de pod. (**Maica Glicheria**)

❖ Am multe amintiri cu Părintele Arsenie. Am fost închiși politic, împreună cu alți foarte mulți deținuți de rang înalt – episcopi, preoți, profesori, doctori, chiaburi, oameni politici ai vremii și alte categorii, toți condamnați fără judecată, chinuiți, bătuți fără motive, prost alimentați și folosiți la munci grele; cine nu-și făcea norma nu primea mâncare și era dat morții.

Când era la Drăgănescu, atât Nicolae Ceaușescu, cât și Elena Ceaușescu, veneau discret la Părintele Arsenie, neînsoțiți de securiști. Veneau destul de des și se consultau cu Părintele. Cu aceste ocazii, Părintele le atrăgea atenția: „*Lăsați bisericile, nu le demolați. Ce aveți cu Dumnezeu? Nu mai stricați bisericile lui Dumnezeu, că este mare păcat*”. Dar ei nu-l ascultau. Parcă se înrăiseră mai tare, căci aveau planificat să distrugă mii de localități rurale, unele cu o biserică, altele cu mai multe. Așa stând lucrurile, cu siguranță că au

fost anunțați și că vor fi umiliți și omorâți, dar nu au crezut. (*Anonim, București*)

❖ L-am revăzut pe Părintele Arsenie la Prislop, după ce a venit de la Canal. Luase pe părintele Dometie de la Sâmbăta, ca să îl ajute, căci era singur la Prislop. Părintele Arsenie a restaurat Mănăstirea Prislop... Aici l-am întâlnit pe cantorul Bârsan de la Sâmbăta, care ne-a povestit următoarea întâmplare: „Eram în post, dar mi-am zis să mănânc și eu un bulz (n.n.: mămăligă cu brânză) scara, că doar nu era carne. Dimineața, când m-am dus la mănăstire să facem slujba, zice Părintele Arsenie: „*Mă, ai mâncat un bulz, dar du-te înapoi și vezi ce fac lupii cu scroafa ta*”. Când m-am întors, lupii îmi mâncaseră scroafa. M-am dus din nou la mănăstire să-i spun Părintelui. Părintele slujea, era în altar. Dar era cu jumătate de metru deasupra pământului, iar sub picioarele lui era foc!”

De multe ori, după ce spunea un cuvânt de învățătură în poiana de lângă izvorul de la Sâmbăta, ne dădea la toți câte o linguriță de miere. Știți că și Sfântul Ioan Botezătorul mânca miere. Când am făcut racla Sfântului Ioan Botezătorul pentru Mănăstirea Bucium, tot Părintele a pictat scenele, când era la Schitul Maicilor din București. Sculptura raclei a făcut-o altcineva. (*Ioan Bica, Voivodeni*)

Sfântul Ioan Botezătorul, Biserica Drăgănescu.

La Drăgănescu, Părintele Arsenie a umblat îmbrăcat și cu o haină maro. De multe ori, după ce spunea un cuvânt de învățătură în poiana de lângă izvorul de la Sâmbăta, ne dădea la toți câte o linguriță de miere. Știți că și Sfântul Ioan Botezătorul mânca miere. Când am făcut racla Sfântului Ioan Botezătorul pentru Mănăstirea Bucium, tot Părintele a pictat scenele, când era la Schitul Maicilor din București. Sculptura raclei a făcut-o altcineva. (*Bica Ioan, Voivodeni*)

„Duhovnicul ne dezgroapă talantii Împărăției”

Din scrierile Părintelui Arsenie:

- Arătarea și împlinirea în firea noastră a tuturor *darurilor* nașterilor noastre de sus, din Duhul Sfânt, e ceea ce numim desăvârșirea, cea la măsura fiecărui ins.

Fiecare e înzestrat și trimis să îplinească un *rost* al lui Dumnezeu între oameni. Dezvelirea și înțelegerea acestui *rost* sau *destin* ascuns în noi [*talant*], în fiecare, după atotștiința de mai înainte (Romani 8, 29) a lui Dumnezeu, nu poate fi dezgropat fără cunoștința și luarea-aminte a unui duhovnic iscusit.

Duhovnicul sau starețul ajută și dezvăluie toate intențiile lui Dumnezeu din fiii Săi, datorite lor după măsura credinței, ce vor avea s-o aibă.

- Toți nevoitorii trebuie să-și găsească duhovnic, deoarece în cele duhovnicești, tot ce nu e din povățuire orânduită și sub ocrotirea smereniei duce la înșelare și la mai mare rătăcire, decât înseși patimile.

- Prin acea prietenie a duhovnicului cu Dumnezeu, despre care nu ne mai tocmim, el va întoarce sau va atrage voia omului la voia Lui Dumnezeu, făcându-l să vrea și el ce vrea Dumnezeu.

Duhovnicul va întoarce și mintea noastră de la atâta umblare pustie în afară și o va face scaun al lui Hristos-Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile cunoștinței și ale înțelepciunii (Coloseni 2, 3).

- Necazurile vieții sunt grai mai aspru al lui Dumnezeu către oamenii mai grei sau mai vicleni la minte... Relele de pe pământ așa de mult vor strânge oamenii, încât nu mai rămâne istoriei altă soluție decât sfârșitul ei... Să nu uităm că una e lupta și suferința omului mărturisit și alta e suferința omului nemărturisit.

- Toate *darurile* închise în destinul nostru sunt îngrădite cu suferințe și numai la atâtea *daruri* ajungem, prin câtă suferință putem

răzbi cu bucurie. Numai atâta mângâiere putem aduce între oameni, câtă amărăciune putem bea în locul celor ce vrem să-i mângâiem. Atât de puternice vor fi mila și adevărul în noi, câtă văpaie de ură înfruntăm bucueroși pentru Dumnezeu și pentru oameni.

- Convertirea *talentelor* este un mare talent. *Înzestrările* lui Dumnezeu nu sunt date ca simple ornamente de care să ne bucurăm numai noi.

- Când ți-a găsit Dumnezeu vreo treabă pentru Împărăția Sa între oameni, ai isprăvit toate obligațiile lumii... Cel mai frumos dar pe care îl putem face lui Dumnezeu e să ne dăruim Lui, pe noi înșine, toată viața... Creștinismul nu e numai o afacere de duminică, ci e o strădanie de toate zilele.

Să nu calci legea iubirii

**Bilet scris de Părintele Arsenie către Maica Teoctista din Voila,
atunci când nu putea vorbi**

“...Ziceți mai pe scurt. Eu nu mă răzbun. Are cine. N-aș crede să vorbească ca ei”.

“Tu fă bine și așteaptă răul. Binele ți-l va răsplăti Dumnezeu. Dacă oamenii – rudele ți-ar face bine, ție ce cruce ți-ar mai rămîne?”

Tu ești călugăriță și, ca atare, trebuie să te bucuri de necazuri, ca să câștigi plata de la Dumnezeu pentru tot ce suferi – cu bună știință și răbdare – de la frați.

Deci roagă-te pentru cei ce te blastămă, fă bine celor ce-ți fac rău; celui ce-ți cere – nedrept – dă-i tot ce-i trebuie lui, din lăcomie. Cu alte cuvinte, nu te împotrivi răului când te asuprește cu nedreptate, ca să nu calci legea iubirii

de Dumnezeu și de oameni, indiferent cum sunt ei. Tu fii cum trebuie.

Tu să ai grijă să nu zici rău absolut nimănui, indiferent ce nedreptate ți-ar face, - pentru că iertându-le toate, așa urmezi lui Iisus, - așa ții (împotriva firii, sau mai bine zis mai presus de fire) legea lui Dumnezeu - a iubirii.

Că toți sunt fiii lui Dumnezeu, chiar dacă ei tăgăduiesc asta, iar tu trebuie să știi că și ei au un suflet de mântuit".

Ziceti

Mai pe scurt.

Eu nu mă răzbu
Are Cine.

N-ai crede să vor-
bească ca ei

Tu fă bine și
asteaptă rău.
Bienele tale
răsplăte Dumnezeu -

meșeu, dacă
bănuiești — unde
ți-ai face bine —
tie ce cruce ți-ai
rămâne?

Tu ești căluză-
rită și, că atare,
trebuie să te lupuri.
De neatură, ca-și
câștigă plata dela
Dumnezeu, pentru,
tot ce suferi — cu
bună știință și răb-
dare dela țată.

Dei roagă-te pentru
cei ce te blăstămă,
fă bine celor ce-ți
fac rău; celui ce-ți
cere nedrept - dă-i
bîr ce-i trebură lui,
dar la conșiență.

Cu alții cu viață
me te împotrivi răului
cînd te amprestea cu
nedreptate, că să
nu calci legea iudeilor
de Dumnezeu și de
omeni, indiferent
cum sunt ei.

Tu fă cum trebuie

Tu să ai grijă
să nu fici rău absolut
nimănui, indiferent
ce nedreptate tu ar
face, — pentru că ier-
tându-le toate, așa urmeș-
tă lui Iisus, — așa tu.
împotriva firii, sau via
liveții mai presus de
fire) legea lui Dume-
zeu — a iubirii.

— Că totu sunt fra-
lei lui Dumnezeu, chiar
dacă ei îagăduiesc asta
iar tu ferești să faci
și ei au un suflet
de înviat.

„Cine vine și mă caută, nu vine degeaba!”

- Spunea Părintele Arsenie: *„Cine vine și mă caută, nu vine degeaba”*. Eu am fost de vreo 300 de ori la Părintele, timp de 20 de ani. Apoi am fost la toate parastasele lui. L-am visat de multe ori, dar în ultimul timp nu l-am mai visat. Mi-a zis odată Părintele: *„Să povestești despre mine, că eu sunt între voi”*. Și am povestit mult, că spunea cineva: *„Opriți-o pe asta, să nu mai vorbească despre Părintele Arsenie”*. Aș povesti și acum, dar n-am cuvinte, nu mai am ținare de minte. (**Aurelia Chiș**, 93 ani, com. Boiu, jud. Mureș)

- Părintele Arsenie spunea: *„Mă, nu veniți numai voi. Aduceți-i și pe cei care nu au fost aici niciodată. Este destul dacă ați venit o dată sau de două ori, că la Dreapta Judecată am și eu un cuvânt de spus. Unde veți fi, pun mâna în capul vostru și vă scot afară. Dar este o condiție: să fiți buni, să faceți fapte bune, să mergeți pe linia Bisericii și să fiți tot timpul pregătiți, cum vă învață preoții Bisericii”*. (**Maria Matronea**, Sibiu)

- M-am căsătorit cu o credincioasă, Emilia, eu fiind ateu pe atunci. Prin ea l-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca, prin 1972. Soția mi-a propus să mergem la Părintele Arsenie la Drăgănescu, dar nu ne-am înțeles. I-am dat chiar o palmă soției, dar până la urmă am plecat împreună la Drăgănescu. Acolo era lume multă, din toate părțile. La întâlnirea cu Părintele, acesta mi-a zis mustrător: *„Ai venit, mă, ai venit? Tu, care bei vin Cotești, ai cotit-o!”*. A stat de vorbă cu toată lumea, apoi iar mi-a zis: *„Mă, n-ai încredere în mine. Vrei s-o bați iar...”*. La plecare mi-a zis: *„Să mai vii la mine”*. M-a atras ca un magnet și l-am vizitat ori de câte ori am avut ocazia.

Și a doua oară când am venit l-am găsit pe Părintele înconjurat de multă lume. M-am plâns Părintelui de locul de muncă (eram vopsitor, lucram în mediu de gaze) și mi-a zis: „*Lasă, mă, că ai să te duci la cei cu halate albe*”. Peste 2 săptămâni, fratele meu, care lucra la spital, mi-a zis că este un post de zugrav la spital. M-am transferat cu locul de muncă la spital, unde am lucrat până în 1992, când am ieșit la pensie de boală. Când am mers iar la Părintele Arsenie, mi-a zis: „*Cum e, mă, la halate albe?*” și i-am spus: „E foarte bine, Părinte. Vă mulțumesc că m-ați ajutat”.

De la o vizită la alta simțeam că mă încărcam cu energie. Când plecam de la Părintele Arsenie mă simțeam ușurat. O dată m-am plâns Părintelui că soția mea e cam rea. Atunci Părintele a făcut o experiență cu mine. Mi-a spus că sunt altele și mai rele, apoi m-a rugat să duc niște bagaje la casa parohială, peste drum. Am dus bagajele, am intrat și apoi am întrebat dacă e cineva acasă. A ieșit o persoană cu gura mare: „Ce vrei, mă? De ce bați? Vrei să chem miliția?”. „Doamnă – am zis – v-am adus niște bagaje”. Ajungând din nou la Părintele, acesta mi-a zis: „*Ai văzut că sunt altele și mai rele?*”. Altă dată mi-a zis: „*Rabdă, măi, realitatea, altfel vă veți despărți*”. (**Eugen Butum**, 52 ani, Făgăraș)

- Am auzit de Părintele Arsenie de la credincioasele care mergeau la catedrală și știam că era o problemă să ajungi la dânsul. Problema consta în faptul că, dacă nu aveai „chemarc” din partea Părintelui, nu aveai cum să ajungi să stai de vorbă cu dânsul.

Am dorit mult să ajung la Părintele și am început să mă rog și să postesc, după putința mea. Într-o noapte, am visat o scenă biblică care reprezenta Nașterea Domnului Iisus; mai precis, am visat steaua care i-a călăuzit pe magi. Apoi, am visat că sunt pe o platformă, împreună cu mai multe persoane. De pe cer și-a făcut apariția Sfânta Treime și Maica Domnului, iar Domnul Iisus Hristos m-a binecuvântat. După aceea, niște raze, care porneau de sus, din cer, m-au inundat mângâindu-mă.

Mă simțeam atât de fericită, de puternică și ocrotită și tot binele îl simțeam când eram scăldată de acele raze aurii; nu am cuvinte și cred că nici nu există cuvinte în lumea noastră limitată care să explice fericirea care m-a inundat. Cu aceea fericire am rămas în suflet și peste zi, când eram la serviciu sau cu treabă prin casă. Acea fericire era ca un fel de magnet, care m-a făcut să simt că trebuie să plec imediat la Părintele Arsenie.

Așadar, simțeam „chemarea” și totul a mers perfect. Eu și sora mea ne-am dus la gară și am luat acceleratul de București. Nu știam cum să ajungem în comuna Drăgănescu, dar totul a fost dinainte pregătit de Părintele. Când am ajuns la București, pe peronul gării s-au apropiat de noi două călugărițe și ne-au spus să mergem la Drăgănescu și să luăm autobuzul de la o autogară. Ne-am bucurat că la București am fost întâmpinate și îndrumate. Când am ieșit din gară, nu știam cu ce tramvai să ajungem la acea autogară. Atunci, un bătrân s-a apropiat de noi, ne-a spus că și el merge la acea autogară și ne-a chemat să-l urmăm. Așa am făcut.

Am ajuns la autogară, am găsit autobuzul de Drăgănescu, dar pe acel bătrân nu l-am mai văzut. Iată, așa proceda Părintele nostru când mergeam la dânsul. Odată instalate în autobuzul de Drăgănescu, eram amândouă foarte bucuroase, dar, în scurt timp, a căzut peste mine o oboseală de nedescris. Ieșisem din tura de noapte, a urmat apoi încă o noapte de călătorie cu trenul și, sigur, urma oboseala. Când, în sfârșit, am ajuns la Drăgănescu, în preajma stației ne-a apărut din nou acel bătrân și ne-a arătat cu mâna pe unde să o luăm. Așa am și făcut.

Ajunghând la biserică, obosite dar și curioase, ca niște tinere ce eram pe atunci, am pășit în curte, am deschis ușa bisericii și am pășit înăuntru. Și iată, Părintele nostru era pe schelă și picta exact visul pe care l-am avut, acela cu steaua care i-a condus pe magi la ieslea Domnului Iisus. În biserică era slujbă. Părintele picta, dar s-a întors spre noi și m-a cuprins în privirea lui albastră ca cerul, atât de pătrunzătoare, clară, iubitoare și totuși fermă. M-am apropiat de schela pe care era urcat, aproape de altar, și i-am spus „Părinte, la

dumneavoastră am venit". Mi-a zis: „Știu, acum stai în genunchi și te roagă", după care a continuat să picteze. Am stat eu cât am stat, dar nu mai puteam de oboseală. Din nou m-am apropiat de schelă și, ridicându-mi capul și mâinile spre dânsul, i-am spus că vreau să-i vorbesc. Dar el din nou m-a scrutat cu privirea și mi-a spus să mă duc să mă rog în genunchi. Așa am făcut, deși vroiam să stau de vorbă cu dânsul.

Apoi, nemaiputând sta pe genunchi, m-am așezat în strană și mă tot uitam la pictura ce mi-a apărut în vis, pictură la care sfinția sa tocmai lucra. Și iată că coboară Părintele și, foarte repede, trece prin biserică spre ieșire. Atunci eu, fuga după dânsul. L-am prins chiar când închidea ușa. Am ținut ușa și l-am apucat de braț, spunându-i insistent că sunt din Sibiu, că vreau să-i vorbesc și că, în nici un caz, nu vreau să-l pierd. Atunci, sfinția sa a râs și mi-a spus că eu n-o să-l pierd niciodată. Mi-a mai zis să mă întorc la rugăciune, pe genunchi. Așa am făcut.

Dar, văzând că trece timpul și că Părintele nu mai apare în biserică, m-am alarmat și am ieșit repede afară, în curte. Părintele se plimba în fața bisericii și mi-a spus, plin de bunăvoință, că m-a așteptat. Apoi, ne-a poftit, pe mine și pe sora mea, să ne așezăm pe o lespede de mormânt din curtea bisericii, ca să stăm de vorbă. I-am spus că sunt atât de obosită, încât nu mai pot ține ochii deschiși. Sfinția sa m-a privit zâmbind și, în acel moment, am simțit cum a pătruns, parcă, în întreg sufletul meu și mi-a luat întreaga oboseală. Între noi s-a stabilit un fel de comuniune spirituală. Părintele îmi făcea, parcă, un fel de transfuzie, iar eu mă hrăneam.

Repet, aceste cuvinte sunt sărace, sunt limitate în a descrie puterea ce se revărsa din privirea Părintelui. Dar am știut că, în acel moment, sufletul meu a fost, colțișor cu colțișor, cercetat de Părintele. Am simțit că acele clipe mă vor marca pentru toată viața și, într-adevăr, de atunci încolo am avut sentimentul că aparțin altei vieți și altei lumi.

De fapt, eu am venit la Părintele cu sufletul încărcat de întrebări. Dânsul, însă, m-a curățat de toate întrebările pe care doream să i le pun și mi-a lăsat doar una, pe care i-am pus-o la sfârșit. L-am întrebat

atunci: „Cu mine ce va fi, eu ce voi fi?”. Dânsul m-a cuprins în întreaga sa privire iubitoare de Dumnezeu și de oameni și mi-a spus: „*Tu vei fi o luminată*”.

De vorbit mi-a vorbit foarte mult, căci abia când am ajuns înapoi, la Sibiu, niște credincioși care m-au întâlnit la catedrală mi-au spus că am stat așa mult de vorbă cu Părintele, încât ei nu au mai ajuns să vorbească cu dânsul. Ziceau că am stat ore întregi, dar eu nu am simțit să fi stat așa de mult.

Părintele a vorbit despre teologie, filozofie, medicină, astronomie, psiho-pedagogie și chiar – ridicându-se, punându-și mâna pe frunte și uitându-se înspre cer – mi-a vorbit despre lumea nevăzută, dar care există, tot așa cum stelele există pe bolta cerului și ziua, chiar dacă noi nu le putem vedea.

Apoi, făcând câțiva pași spre mine, mi-a spus: „*Am avut o pereche de cai nărkvași, pe care îi iubeam mult, dar care nu vroiau să tragă la căruță. Atunci, am săpat o răpă de o parte și de alta a drumului și m-am urcat în căruță, trăgând de hături. Și iată, cail mei au înțeles că trebuie să meargă liniștit la drum, așa cum îi dirizez eu, căci altfel, dacă și-ar da curs firii lor nărkvașe, ar cădea în răpă*”. Și Părintele m-a scrutat cu privirea, ca și când mi-ar fi zis: „*No, acum ai înțeles cum trebuie să fii?*”. Dar eu, sincer vă spun, la vremea aceea nu am prea înțeles această parabolă. Doar când am trecut prin multe strâmtorări, am înțeles că acestea erau spre binele meu, căci îmi struneau firea nărkvașă. Și sora mea la fel. Chiar și acum, când este preoteasă, are parte de strâmtorări educaționale din partea Părintelui! De ce spun „chiar și acum”, de vreme ce dânsul nu mai este printre noi? Pentru că Părintele mi-a spus, liniștitor și autoritar totodată, că eu nu-l voi pierde niciodată! Asta înseamnă că dânsul veghează asupra noastră, ca și când ar fi în trup lângă noi și ne transformă, pas cu pas, firea rebelă, într-o fire aptă de a fi în veșnicii cu toți aleșii Domnului, căci acolo este adevărata viață după care tânjim mereu. Pentru aceasta, însă, noi trebuie ca aici, pe pământ, să ne desăvârșim firea, trecând prin școala Domnului Hristos, care a lăsat pe pământ, din timp în

timp și din loc în loc, pe sfinții săi, sfinți care să ne învețe cum să viețuim frumos, în concordanță cu preceptele biblice.

Apoi, Părintele mi-a spus: „Știi, pe acolo pe unde am copilărit, am avut niște porumbei. După ce au avut pui, pe aceștia i-am băgat într-o colivie. Când puii s-au făcut mari, le-am dat drumul să zboare, dar ei nu prea vroiau să-și părăsească casa. Atunci i-am alungat, iar ei, neavând încotro, au zburat, căutându-și singuri hrana și făcându-și cuibul lor”. Astfel, pe parcursul conversației, când decidea dumnealui, Părintele îmi dădea răspuns la unele din întrebările care mă presau, dar pe care nu apucasem să i le pun.

Am mers și cu alte persoane la Părintele. Odată, i-am dus-o pe fiica mea, ca s-o binecuvânteze. Altădată, am fost cu niște colege, ca să-și rezolve problemele lor. Din câte persoane au fost la Părintele, știu că dânsul **la toate le-a schimbat viața**.

Eu, ori de câte ori am căzut, imediat am fost ridicată. Părintele ne însoțea și când plecam de la dânsul, pe tot parcursul călătoriei noastre și mai încolo. Asta o simțeam văzându-i ochii, care îmi spuneau ce aveam de făcut mai departe. Dacă nu-i urmam sfatul, atunci urma disciplinarea, căci disciplinarea este biblică (vezi proverbele lui Solomon). Așăpat Părintele șantă adânc, deoparte și de alta a destinului meu; și iată că, după atâția ani, ori de câte ori mă abat din drum, văd răpa și mă întorc. Căci așa este omul, deși știe multe, tot se mai abate din drum, căci dacă nu ar fi așa, am fi cu toții sfinți deja.

Mulțumim Domnului că ne-a lăsat modele demne de urmat, în decursul întregii istorii a omenirii și a Bisericii. Amin. (*anonimă, Sibiu*)

- Îmi amintesc cum odată, aflându-mă chiar lângă pervazul prispei, Părintele m-a chemat la dânsul, m-a ridicat pe genunchii sfinției sale, ținându-mă așa mai multe minute, timp în care conversa cu oamenii. Doamne, cât de stingher m-am simțit atunci! Și acum simt acel sentiment de copleșire totală, generat de nevrednicie. Însă,

prin gestul său, Părintele voia, parcă, să repete cuvintele Mântuitorului: „*Lăsați copiii să vină la Mine*”, așa, ca să înțeleagă ceva cei care erau de față. Pe mine, însă, m-a întărit pentru tot restul anilor vieții mele.

Răspunsurile pe care le dădea diferitelor întrebări și probleme, ale unuia sau altuia, conțineau mesaje pentru viitor – asemenea unor prorocii – fără înțeles sau noimă pentru prezent, însă cu descifrare în anii care urmau. Pe cele ale mele, eu le-am înțeles abia peste ani și ani, pe unele, abia acum, la vârsta a treia. Mitropolitului Nicolae Mladin, fost coleg de mănăstire la Sâmbăta, i-a zis: „*Niculae, Niculae, ei te-au pus mitropolit și tot ei [comuniștii] te vor da jos*”. (**Pr. Victor Bunea, Sibiu**)

- La lacurile Mănăstirii Sâmbăta se aflau trei persoane: un călugăr și o femeie cu fiul ei. Mama zice către fiul: „Cine o mai fi și acest călugăr?” (călugărul era îmbrăcat în haine de lucru). Când a spus aceste cuvinte către fiul ei, femeia a vorbit în limba engleză, ca să nu înțeleagă călugărul. Dar ce să vezi, călugărul le-a răspuns în limba franceză! Acel călugăr îmbrăcat simplu era Părintele Arsenie, starețul Mănăstirii Sâmbăta. Cei doi n-au știut cum să plece mai repede de acolo. Nu numai că aveau de a face cu un om cult, care a răspuns în limba franceză la remarcile lor spuse în limba engleză, dar aveau în față un om cu har, un om sfânt! Cu blândețea care-l caracteriza, Părintele i-a chemat însă la el și a povestit cu ei prietenește.

Odată, m-am dus la Drăgănescu să vorbesc cu Părintele. În biserică n-am văzut nici un om cu barbă, îmbrăcat în haine călugărești – așa cum îmi închipuiam că trebuie să arate Părintele Arsenie. Acolo era doar un om îmbrăcat în halat alb și cu bonetă pe cap. Văzând că nu pot lua legătura cu dumnealui, m-am hotărât să plec. Atunci, numai ce văd că omul acela îmbrăcat în halat vine către mine și mă întreabă: „*Ce cauți?*”. Eu m-am întors către dânsul și i-am răspuns că îl caut pe pictorul Arsenie. „*Ce ai cu pictorul Arsenie?*” – mă întreabă dumnealui. „Am și eu ceva” – i-am răspuns. Omul zice:

„*Vino mai aproape*”. Și iar mă întreabă ce am cu pictorul Arsenie și cu iar îi spun că am și eu ceva. Apoi dau să plec. Omul acela îmi zice cu vorbă blândă: „*Hai, mă, să-ți spun eu ce ai cu pictorul Arsenie*”. Și începe să-mi spună de ce îl caut pe Părintele. Văzând că-mi spune gândurile, că-mi spune de ce am venit la dânsul, mi-am dat seama că omul acela în halat alb nu poate fi decât Părintele Arsenie Boca. I-am zis: „Dumneata ești pictorul și Părintele Arsenie”. Și dumnealui îmi zice: „*Pe ce te bazezi când spui că eu sunt?*” și eu îi zic: „Mi-ați spus gândurile mele și de ce am venit, ori altcineva nu putea să mi le spună decât Părintele Arsenie”. Și i-am mai zis: „Părinte, încă un om ca dumneavoastră nu mai este în România”. Atunci, dumnealui îmi zice: „*Du-te, mă!*” și mă mângâie pe față cu mâinile.

Atunci am stat de vorbă cu Părintele cam o oră. Mi-a spus multe, dar nu le voi spune aici, fiindcă orice om are tainele lui. Totuși, pot să spun ceva din discuția cu Părintele și anume că dumnealui mi-a descris exact locul unde stătusem de vorbă cu niște fete, pe care le-am întâlnit în timp ce veneam la biserică. Mi-a zis că dacă aș fi fost așa de serios precum mă țineam, n-aș fi stat de vorbă cu fetele, ci aș fi mers direct la dânsul. „*Nu ești băiat așa de serios pe cum te ții. Mă, altădată să fii cum te ții, ai înțeles?*” – mi-a zis. „Am înțeles, Părinte” – am zis.

O fată din Făgăraș a plecat spre Drăgănescu, la Părintele Arsenie, deși nu știa dacă va putea să vorbească cu dumnealui. Era sfârșit de toamnă și era tare frig. Cum stătea ea pe peron, în gară la Făgăraș, a dat peste o țigancă necăjită care nu avea ciorapi în picioare. Fata, care avea în picioare două perechi de ciorapi, s-a dus la toaletă, și-a dat jos o pereche. I-a adunat frumos și i-a dat țigăncii să se încălze cu ei, ca să nu-i mai fie frig. Când a ajuns la Drăgănescu, Părintele i-a ieșit în cale și i-a zis: „*Hai, tu fată, că de când te aștept, că știi de fapta ta cea bună pe care ai făcut-o pe peronul gării, cu femeia aia necăjită la care i-ai dat ciorapii tăi, să se încălze cu ei*”.

Părintele Arsenie îmbrăcat civil, al treilea din dreapta.

Odată, s-a dus la Părintele o femeie care și-a făcut o operație la nas, ca să fie mai frumoasă. Părintele i-a zis: „*Tu femeie, de ce te-ai schimonosit așa?*”. Femeia zice: „Cum, Părinte?”. „*De ce ți-ai făcut operație la nas? Crezi că dacă Dumnezeu ar fi vrut să fii cum ești acum, nu te-ar fi putut face așa de la început? Du-te de aici, că nu vreau să stau de vorbă cu tine*”.

Odată, m-am dus la Drăgănescu, la Părintele Arsenie. Când am ajuns acolo, în curtea bisericii era adunată multă lume. Părintele era cam la vreo 30 de metri, iar în fața mea, cam la vreo 2 metri, era un băiat de vreo 19 ani. Părintele strigă la băiat și-i zice: „*Măi băiete, ce țigări fumezi tu?*”. Băiatul răspunde: „Nu fumez de nici unele, Părinte”. Părintele zice: „*Măi, eu văd că acum nu ai țigări nici în mână, nici în gură, dar te întreb ce țigări fumezi când ești cu băieții și cu fetele?*”. Băiatul spune că nici atunci când este cu băieții și cu fetele nu fumează. Părintele zice: „*Bagă mâna în*

buzunarul stâng de la pantaloni și vezi că acolo este un pachet de țigări Delta. Ia vezi, cine ți l-o fi băgat?!". Atunci, eu mă dau în spatele băiatului și-l văd că scoate un pachet de țigări Delta neînceput, din buzunarul stâng. Părintele a plecat, iar băiatul, nedumerit, a zis: „Ce părinte mai e și părintele acesta!?”. (**Matei Biliboacă, Săvăstreni**)

- S-a dus un cetățean la Drăgănescu și Părintele Arsenie era pe schelă, pictând. De cum l-a văzut pe Părintele, omul a strigat: „Părinte, eu am dreptate, dar tribunalul nu-mi dă dreptate și mi-a luat moștenirea”. Părintele coboară repede de pe schelă și-i spune: „Mă omule, dacă oamenii ți fac dreptate, atunci Dumnezeu ce să-ți mai facă?”. Și l-a calmat pe cel în cauză, încât a plecat omul liniștit și foarte împăcat, renunțând de bună voie la moștenire! (**Silvia Pătrucean, Sibiu**)

- Părintele a spus că „este mai mare pacea ca dreptatea” (**Maria Burs, Ucea de Sus**)

- Părintele Arsenie, cu rugăciunile lui, a vindecat-o pe maică-mea de o boală și i-a spus: „Tu de mănăstire să nu te depărtezi”. Între timpea a avut o suferință sufletească: când eram foarte mic, nu mult după leagăn, „m-a dat celui rău”. Mai târziu, într-o noapte, am visat că trecea Iisus cu apostolii. M-am luat și eu după ei, dar unul din apostoli s-a întors către mine și mi-a spus: „Tu nu poți să vii cu noi, căci te-a dat mama ta răului când ai fost mic”. Mama s-a dus la Părintele Arsenie și i-a zis necazul acesta. Părintele i-a spus să vin la sfinția sa, că Dumnezeu va face ceva și pentru mine. După ce m-am dus la Părintele, nu m-am mai oprit de pe drumul mănăstirii; făceam naveta de la Drăguș la mănăstire. Avcam 14 ani și eram foarte atent la predicile Părintelui, simple, dar cu mult înțeles. Din predici descopeream cauzele suferințelor noastre și a copiilor (păcatele), căci veneau mulți oameni suferinzi, care nu înțelegeau de ce trebuie să sufere, nu acceptau suferința. (**Pr. Ioan Sofonea, Sibiu**)

- Odată am dus trei femei din Sibiu la Părintele, la Drăgănescu, și am stat o zi întreagă acolo, căci ele nu-i vedeau decât spatele (n.n.: în timp ce picta). Spre seară, mi-a zis: „*Adă-le aici*” și le-am dus în fața Sfinției sale. La una i-a zis: „*Tu ai venit aici că ți s-au furat cutare lucruri, dar, mai întâi, tu ai furat și de aceea pătimești acum*”. La a doua i-a zis numărul avorturilor pe care le-a făcut. Acesteia până la sfârșitul vieții nu i s-au uscat lacrimile și a făcut milostenie cu nemiluita. La a treia i-a zis: „*Ai făcut trei case din furt, dar nu vei avea niciodată mulțumire și pace*”. Și așa a fost; a avut o boală cumplită. (**Ana Bichi, Sibiu**)

- „*Bețivii au urmări și până la al treilea neam: părinți, bunici, străbunici. Ce este de făcut? Rugăciuni, milostenii, Sfinte Liturghii, sfinte masluri, parastase, dezlegări. Toate făcute cu înțelegere și cu dreptă judecată*” – a zis Părintele Arsenie. (**Maria Matronea, Sibiu**)

- Fratele Silea Miron zicea că a băgat și el apă în lapte pentru ca să-și poată achita datoria. După aceea s-a îmbolnăvit și l-au internat în spital. A stat mult în spital. „Odată, zicea el, am auzit ușa salonului unde eram eu. Mă uit, nimeni. Se deschide ușa și se închide. Nimeni. Imediat, simt că se lasă arcurile de la patul meu; după un timp, se ridică iar arcurile, se deschide ușa și se închide, dar nu văd pe nimeni. După ce m-am făcut sănătos, m-am dus la Părintele Arsenie și l-am întrebat: «Părinte, nu cumva ați fost la mine când am fost în spital?». «*Ba da, mă, am fost și ți-am văzut suferința*».” Și i-a spus că aceasta i s-a întâmplat din cauză că a băgat apă în lapte. Toate necazurile sunt îngăduite de Dumnezeu pentru păcatele noastre.

Doi frați au ajuns la proces de judecată la tribunal. Unul dintre ei, știindu-l pe Părintele Arsenie bun sfătuitor, s-a dus și l-a rugat să-l ajute să câștige procesul cu fratele său. Părintele i-a promis că o să-l ajute, dar cu o condiție: să-și facă cruce corect și să zică, până ajunge la judecată: „Așa-mi trebuie”. Omul nu știa însă că și fratele său îl căutase pe Părintele Arsenie, că l-a rugat același lucru și că

Părintele i-a zis că-l ajută să câștige procesul numai dacă-și face semnul crucii și zice mereu până la proces: „Așa-mi trebuie”. Și astfel, cei doi frați își făceau semnul crucii în toate zilele și spuneau neîncetat: „Așa-mi trebuie”. Când au primit citațiile și unul și celălalt au zis: „Așa-mi trebuie”. Pe urmă, în drum spre tribunal, fiecare dintre frați spunea neîncetat: „Așa-mi trebuie”. Când a început procesul, instanțele judecătorești i-au împăcat imediat, iar ei au devenit frați adevărați. Le-a dispărut ura pentru totdeauna. Și unul, și celălalt au câștigat procesul, așa cum le-a promis Părintele Arsenie Boca, și ca recunoștință s-au dus și i-au mulțumit de sfatul dat. (*Gheorghe Morar, Ucea de Sus*)

- Era prin anul 1953. Foamete mare. Părinții nu aveau ce să ne dea de mâncare. Eram 11 frați acasă și mama stătea iar să nască. Atunci, tata s-a hotărât să meargă la Mănăstirea Prislop, la Părintele Arsenie Boca. Când a ajuns a văzut că acolo erau mulți oameni de pe Valea Oltului, îmbrăcați frumos. Tata era foarte rău îmbrăcat, că nu avea haine bune. S-a așezat la ușa bisericii. Părintele era la strană. Dintr-o dată, l-a chemat pe nume: „*Vino, mări, încoace, Cercel Popoviciu! De ce stai acolo?*”.

După ce s-a terminat slujba, au plecat cu toții la masă. O parte din oameni s-au dus la pădure să taie lemne pentru mănăstire, că pe vremea aceea era în construcție. După amiază, Părintele a ieșit să le dea niște pâine și o damigeană cu vin. Seara, Părintele Arsenie și Părintele Dometie au ținut rugăciune în biserică. Așa au trecut două zile. Tata se pregătea să plece, că mama trebuia să nască. Am uitat să vă spun că Părintele cânta într-una „*Ierusalime, Ierusalime, mie tare dor de tine*”.

Pentru că voia atât de mult să vorbească cu Părintele, a treia zi, seara, tata s-a apucat să-l urmărească. Văzând că intră în bucătărie, tata s-a dus la tăietor, a luat un braț de lemne și s-a îndreptat cu ele spre bucătărie. Între timp, însă, Părintele a ieșit. Atunci, tata a aruncat lemnele jos, i-a ieșit în cale Părintelui, l-a salutat și... s-a uitat după el cum urcă la mansardă. Când a ajuns sus, Părintele i-a zis: „C'e,

mă, vrei să vorbești cu mine? ”. „Da, Părinte” - zice tata. Părintele a coborât la tata: „Spune, mă, ce ai? ”. „Am o casă de copii și sunt sărac lipit”. „Așa cum ești, să mergi la sfânta biserică. Mă, dacă vă este greu cu mulți copii, trăiți ca frații, în curățenie. Altă cale nu este ”. Tata zice: „Nu pot, o cunosc și mă cunoaște”. „Atunci ce-i de făcut? ”. „Părinte, ce să vă mai spun, ce am avut nu mai am. Toate s-au terminat: și vitele, și porcii, și păsările”. Atunci, Părintele i-a spus să aștepte și a urcat din nou la mansardă. A coborât după puțin timp, aducând cu sine un plic și o pereche de șosete de lână. „Ia, mă, sămânța asta și vom vedea. În seara asta să pleci. Să n-o iei pe drum, ci s-o tai prin pădure drept înainte. Când ieși din pădure, o să dai de un drum sau de o cale ferată. Și așa să te duci acasă. Acum du-te la Părintele Dometie și ia binecuvântarea ”.

Când a ajuns în gara Sibiu, tata a aflat că în noaptea aceea Părintele fusese arestat de Securitate și dus din post în post. Noi, până în toamnă, am avut vacă cu lapte, scroafă cu purcei și bucate. Pe fratele care s-a născut l-au botezat Rusalim, că tata s-a dus la Părintele de Sfintele Rusalii. În plic, tata a crezut că Părintele scrisese legi. Dar au fost 500 lei. Bani de sămânță. (**Maria Matrona, Sibiu**)

- Altădată, când m-am dus la Drăgănescu, m-am nimerit cu un student din Hațeg. Părintele Arsenie ne-a primit în casa parohială. Studentul l-a întrebat pe Părintele: „Părinte, am auzit că dumneavoastră deschideți Cartea”. Părintele Arsenie îi răspunde: „Eu nu deschid Cartea, ea deschide mintea”. (**Gheorghe Morar, Ucea de Sus**)

- Odată, cineva a întrebat: „Părinte, oamenii care mor de cancer se mântuiesc?”. „Mă, știți, « ca 'n cer ». Ați înțeles. Să spună „Doamne, ai milă de mine!””. Să fie împăcați cu toată lumea și prin suferința lor vor avea parte de cer, de mântuire”. La această întrebare, Părintele Ilarion Argatu răspundea că acești oameni sunt mucenici prin suferință, răbdare, rugăciune, împăcare cu toată lumea, spovedanie și mărturisire. (**Maria Matrona, Sibiu**)

- A venit în biserică un om și l-a întrebat pe Părintele dacă să mai mănânce fructe și legume din grădină, că sunt radiații multe. Părintele a zis: *“Măi, să pice din cer otravă pe pământ și să mănânci; cine are credință, nu are nimic”*. (**Maria Burs, Ucea de Sus**)

- Prin anul 1985 am fost la Părintele Arsenie cu o fotografie a părinților mei. Când a văzut fotografia, mi-a zis: *“Măi, să știi că la taică-tău îi va tăia piciorul și va rămâne în pensie”*. Acest lucru s-a și întâmplat, dar nu imediat, ci după 7 ani și 2 luni. Părintele Arsenie ne știa și trecutul și viitorul. (**M.S., Victoria**)

- Bunica mea, Scutea Ana, mergea mult la mănăstire, la Părintele Arsenie. Dar diavolul l-a ispitit pe bunicul și într-o zi a luat sapa și a lovit-o pe bunica în spate. Nu după mult timp a murit din cauza rinichiului care fusese lovit cu sapa. În ziua de Rusalii au îngropat-o. Având o mare durere în suflet, bunicul a mers la Părintele Arsenie să-și mărturisească păcatul, împreună cu mama mea, care rămăsese orfană la 12 ani. Părintele a binecuvântat-o și i-a spus că Dumnezeu o va ocroti; după ce se va căsători va naște un copil ce se va ruga mult la Dumnezeu. Așa s-a și întâmplat. La vârsta de 2 ani, m-a dus la mănăstire și Părintele m-a binecuvântat. Am crescut în credință și frică de Dumnezeu, cercetând biserica și pomenindu-l mereu pe Părintele Arsenie, a cărei fotografie, rămasă de la bunica, mama o păstra în Psaltire.

Mama mi-a spus că Părintele a sfințit o cruce (nu știu anul când a fost sfințită). Este vorba de „*Crucea din români*” (partea din sat unde locuiau românii, deoarece Chirpărul era sat săsesc). În anul 1999, când mă rugam la Icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni, izvorătoare de mir și tămâie, de la mine din casă, într-o zi de miercuri, am auzit un glas: „*Coboară Icoana la Cruce și spune preotului să facă maslu pentru sat*” (deoarece multe rele se adunaseră asupra satului nostru). Totul s-a împlinit. Rugăciunea a fost miercuri dimineața, iar Sfântul Maslu s-a făcut la „*Crucea din români*”, în ziua de 8 mai 1999 (de Sfântul Arsenie).

Odată cu Sfântul Maslu de la „Crucea din români”, au început și alte slujbe și misiuni. În data de 2.07.1999 s-a făcut un alt maslu pentru sat, cu 7 preoți, într-un loc unde, cu ani în urmă, călcase și Părintele Arsenie. Aici, Maica Domnului mi-a spus să-i zidesc locaș de închinare în care să pun Icoana făcătoare de minuni care acum se află sub ocrotirea bisericii noastre, precum și sfânta cruce găsită de familia noastră în lemnul unei sălcii. Deasupra locului, Maica Domnului îmi transmite să ridic o cruce mare. La mormântul Părintelui m-am rugat să mă ajute să ridic crucea și să se roage pentru sufletul mamei mele, că era moartă doar de 3 luni.

Când am ajuns acasă, Părintele îmi arată pe mama mea lângă mine și-mi zice: „Nu te teme. Am venit să-ți spun să nu faci crucea din fier; s-o faci din lemn”. Dânsul mi-a călăuzit pașii spre locul unde trebuia să fac crucea, la un om ce-l căutase pe Părintele când era în viață, din Viștea de Sus, la nenea Sandu.

După ce am adus Crucea, l-am rugat pe Părintele să mă ajute s-o ridic. Încă nu am reușit s-o ridic, că nu am terminat actele, iar pentru ridicare îmi trebuia proiect. Încercările au fost mari, dar Părintele m-a luat de mână și mi-a zis: „Dacă Iisus Hristos ți-a pus Crucea asta-n mână, de cine ți-e frică!?”. (*Mioara Stănuleț, Chirpăr, Sibiu*)

- Crucea de piatră de la Mănăstirea Brâncoveanu, aflată între clopotniță și biserică, a fost adusă de Părintele Arsenie de la Săsăuș (comuna Chirpăr, jud. Sibiu). Când se afla în acea localitate a spus: „Măi, dați-mi mie crucea aceasta și am s-o pun la loc de cinste la Mănăstirea Sâmbăta”. Locuitorii au fost de acord. Crucea a fost scoasă din locul unde era (la capătul satului) și dusă cu căruța la Sâmbăta. Nu se cunoaște istoricul acestei cruci vechi [n.n.: nu este vorba de „Crucea din români” din mărturia de mai sus]. De asemenea, în grădina mănăstirii, lângă stupină, Părintele Arsenie a adus o piatră mare din Jibert și a așezat-o peste trei pietre mai mici. Odată a zis: „Măi, chiar dacă ar rămâne doar pietrele astea, voi tot să veniți pe aici”. (*Victoria Turtea, 72 ani, Făgăraș*)

„Dacă nu alăptați copii, veți alăpta cancer!”

***„Nu creșteți câini,
creșteți copii.
Nu vreți copii?
Trăiți ca frații”***

❖ În 1941 a venit la Părintele pentru sfat și un frate al meu, Vasile, căsătorit în satul Calbor, lângă Făgăraș. Venise pentru că se gândea că va fi chemat și el în război și să primească binecuvântare. Când a ajuns în fața Părintelui, fără să-i spună cine este, Părintele i-a spus: *„Vasile, tu ți-ai ales avere, nu muiere. Pentru asta vei suferi toată viața”*. Atât i-a spus. Și așa a fost. El își luase o fată bogată, cu pământ nesfârșit. Când au venit comuniștii, i-au luat și pământul de sub casa lui. (**Pr. Ioan Sofonea**, Sibiu)

❖ Eu sunt la a doua căsătorie, binecuvântată și aceasta de Părintele Arsenie. Când eram căsătorit cu prima soție, l-am rugat să mijlocească ca să ne binecuvânteze bunul Dumnezeu cu copii. Apoi i-am spus că soția avusese două sarcini extrauterine. Dânsul mi-a răspuns: *„Minte, mă, dar dacă n-a vrut să alăpteze copii, va alăpta cancer”*. Într-adevăr, a murit de tânără, cu cancer la piept. (**Dumitru Matronea**, Sibiu)

❖ Stăteam cuminte și așteptam să-mi vină rândul. Părintele tuna și fulgera împotriva păcatului la creștini, iar eu mă făceam tot mai mică, pe măsură ce mă apropiam de el. Cu epitrahilul tras peste un halat, cu o căciulă pe cap și cu pantofii încălțați în galoși, Părintele Arsenie catchiza, predica, muștra și binecuvânta, dezvăluind păcatele fiecăruia, după măsură. Am fost martora unor scene care m-au înfricoșat...

Un bărbat de vreo 50 de ani se arsesc pe față cu azot și era desfigurat. Dar nu pentru asta venise la Părintele, ci doar pentru a-i înmâna un modest pomelnic. Duhovnicul l-a străpuns cu privirea, după care l-am auzit spunând: „*De ce crezi tu, creștine, că te-ai ars chiar pe față, ca să fii respingător pentru toată lumea?*”. Bărbatul amuțise. „*Să-ți spun eu de ce... Ți-ai bătut joc de o fată în tinerețe, dar nu ai luat-o de nevastă. A rămas singură, până la vârsta asta și este și stearpă pe deasupra, fiindcă a avortat, ca să evite rușinea unui copil fără tată, iar de atunci n-a mai putut rămâne însărcinată. Ai păcătuit și tu, dar ai împins-o și pe ea spre păcat! Acum plătești cu suferința asta...*”. Omul își plecase ochii în pământ și plângea înfundat, cu pomelnicul uitat într-o mână.

O femeie trecută de 60 de ani, din Sâmbăta de Jos, se plângea că fiul ei s-a apucat de băut și o bate cu lanțul de câte ori se îmbată. Părintele a ascultat-o, privind țintă în ochii săi, apoi l-am auzit cum ridică vocea: „*Pe tine te bat de fapt cele 22 de avorturi pe care le-ai făcut! Știi ce înseamnă asta? Auzi acum: asta înseamnă tot atâtea suflete care s-au dus pe lumea cealaltă fără a fi fost botezate și nu vor putea intra în Împărăția Cerurilor din cauza ta! În schimb, tu ai strâns bani și ți-ai făcut ditamai cavoul, de parcă după moarte vei rămâne acolo*”. (L.C.)

❖ A venit un om la Părintele Arsenie. Îi zice Părintele: „*Ai venit împreună cu soția și cu fetița*”. „Da”. „*Mă, dacă se duce de 7 ori la ușa cămării și nu știe de ce s-a dus, își pierde mintea. Mă, de ce nu lăsați copiii să vină la rând? Și tu ți-o pierzi, mă; să te lași de băutură și de fumat*”.

Odată, o femeie însărcinată de la Sibiu s-a dus la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. Când a văzut-o, Părintele i-a zis: „*Mă, du-te repede să nu scapi trenul*”. „Păi, Părinte, zice, eu am venit să...”. „*Nu, mă, mergi repede să nu scapi primul tren*”. Femeia a plecat supărată, gândindu-se: „*De ce n-o fi vrut Părintele să vorbească cu mine?*”. A ajuns în Sibiu noaptea la ora 1. Când a intrat în casă i s-a rupt apa. A dat telefon după Salvare, iar la ora 4 a născut un copil, pe care l-a botezat Ioan.

Altădată, stăteam la Sibiu, la coadă la pâine. În spatele meu s-au așezat doi domni. Unul dintre ei zice către celălalt: «Am un prieten, Mihaî, care a venit la mine plângând, spunând că are cancer. A fost la o grămadă de doctori, la București, la Mediaș, la Cluj. Toți i-au spus că are cancer. Eu îi zic: „Am auzit că există un om care-ți spune de toate. Hai să mergem la el. Omul acela stă dincolo de București, la Drăgănescu”». Atunci, mi-am dat seama că e vorba de Părintele Arsenie. Domnul din spatele meu continuă: «Când am intrat pe poartă, în curtea bisericii, văd că omul acela iese din biserică și-mi zice: „Hai, mări, că de când te aștept. Ai reușit în sfârșit să-l aduci?” și către prietenul meu bolnav: „Mă, să nu te mai duci la doctor, că știi ce-ți spune: sapa și lopata. Mă, n-ai cancer, dar să te lași de băutură și de fumat. Și să lăsați copiii să vină la rând”. Acum s-a făcut sănătos; nu-l mai doare nimic, s-a lăsat de băutură și de fumat, au copii. Vine la mine bucuros ».

S-au dus două doamne la Drăgănescu, la Părintele. Părintele o întreabă pe una dintre ele: „Câți ani ai?”. Ea zice: „33”. „Și câți copii ai avut? Îți spun eu: 32”. Eu mă gândeam că nu putea să aibă tot câte un copil la un an, dar ea a spus apoi că făcea chiuretaje și de 3-4 ori pe an. Pe urmă, Părintele a întrebat-o și pe cealaltă doamnă câți copii a avut și i-a spus că a făcut semne la piciorul de la masă și a ajuns până sus. Zice Părintele: „Doi dintre ei ți-au spus: «Mamă, de ce nu ne-ai lăsat să venim pe lume? Că ne făceam sfinți...». Vezi, mă, pe ea am putut-o ierta, dar pe tine nu te iert”.

Părintele Arsenie ținea foarte mult ca mamele să lase copiii să vină pe lume. Zicea că sfârșitul lumii vine când copiii nu se mai nasc și când mulți oameni vor muri înecați sau ca urmare a accidentelor, crimelor, fulgerelor. Multe rele vin peste noi, că noi trebuie să plătim sângele și păcatele celor ce nu vor să știe ce e păcatul, ale acelor care umblă în plăceri și omoară (părinții pe copii și copiii pe părinți).

Să nu ne mulțumim numai că l-am cunoscut pe Părintele Arsenie, ci să și ascultăm ce ne-a învățat. Să iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, ca să-i facem o mare bucurie lui Dumnezeu. (*Maica Glicheria*)

❖ Într-o zi de joi, dimineata, în vara anului 1973, am ajuns la Drăgănescu. Biserica era deschisă și nu erau credincioși ca de obicei. Am intrat și am sărutat icoana de la tetrapod, apoi am îngenuncheat și am început să plâng, reproșându-mi și zicând în gând: „De ce voi fi venit și eu aici? Să mă vadă și pe mine Părintele Arsenie cât de netrebnică și păcătoasă sunt?”. Atunci am auzit o voce tunând din altar: „*Cine-i, măi, acolo, care plânge și nu vrea să vină?*”. Ne-am ridicat și ne-am îndreptat spre altar. Soțul meu, fiind preot, a intrat. Apoi, Părintele mi s-a adresat și mie, zicând: „*Hai și tu, să-ți vad fața*”. Am dat la o parte, cu sfială, perdeaua de la ușa diaconească și l-am salutat. Părintele mi-a răspuns: „*Ai fața luminoasă*”.

Apoi a început să vină lume cu diverse probleme. Părintele ne spunea tuturor că, pentru sănătatea femeii, e bine să avem 3-4 copii. Dacă nu naștem câți vin, păcatul cade pe cei care sunt în viață. Eu nu puteam să suport ca din cauza mea să sufere copiii. Având patru copii, mă gândeam că eu sunt bine... Dar când a ajuns la mine, i-am arătat o fotografie de familie cu noi doi, cei 4 copii și mama mea. Privind-o, mi-a zis: „*Tu să mai faci un copil*”. Am răspuns: „Dacă va vrea Dumnezeu”. Avusesem o problemă cu o sarcină care s-a oprit din evoluție și nu știam dacă voi mai putea naște. I-am mărturisit acest lucru Părintelui și dumnealui mi-a zis: „*Tu să trăiești viață normală, fie să mori la datorie. Nici abuz, nici refuz și viață curată în timpul sarcinii*”. Apoi a zis: „*Ai grijă și nu asculta sfaturile soacrei, dar cinstește-o ca pe o mamă*”. Mama zicea către mine, când vedea că sunt însărcinată: „Nu vedeți cât vă e de greu? Ce veți face când vor fi mari?”. Am reproduș și alte argumente, dar Părintele a zis, parcă mâhnit: „*Ca să trăiești, măi, ca să trăiești*”. Nu știam ce vrea să spună, atunci.

Au urmat alte încercări. Mergeam la Părintele și el îmi repeta: „*Viață normală, fie să mori...*”. După alte trei opriri din evoluție și o sarcină moartă (înainte cu 3 zile de a se naște) m-am dus iar la Părintele. În ziua aceea Părintele nu vorbea cu nimeni. Totuși, cu soțul a schimbat câteva vorbe. Eu i-am sărutat mâna. Mai târziu,

plângând și rugându-mă în gând, am zis: „Ajută-mă, Părinte Arsenie...”. S-a oprit din lucru și s-a uitat la mine. În 8 mai 1978, aud o voce în somn: „Ești însărcinată!”. După vreo săptămână, mi-am dat seama că e adevărat. S-a născut al cincilea copil, o fetiță mai voinică decât toți. Apoi, în 1981 s-a mai născut încă o fetiță.

Anii au trecut. Copiii cei mari au fost toți la Părintele. Învățau foarte bine, aveau burse (bursă republicană sau bursă obișnuită). Fetele mai mici au avut burse pentru străinătate, de câte trei luni. Mama a trăit 92 de ani. Până să moară, zicea tot timpul: „Am văzut puterea lui Dumnezeu”. Adică, toți copiii mei au ajuns bine: fata cea mare, profesoară; o fată medic; băieții, unul preot locotenent colonel și celălalt arhieru; o fată, cadru universitar și ultima născută, încă studentă.

În anul 2001, înainte ca cel de-al șaselea copil să-și termine studiile, soțul meu a fost victima unui atac de cord foarte grav. Doctorii nu i-au mai acordat nicio șansă de supraviețuire. În disperarea mea, am strigat și la Părintele Arsenie, spunându-i: „Părinte Arsenie, eu te-am ascultat și am făcut cum ai zis, acum ce fac? Ajută-mă!”. Minunea s-a întâmplat. Soțul a fost salvat. Dumnezeu ne-a miluit pentru sfaturile și rugăciunile Părintelui Arsenie. (*Emilia Șpan, Sibiu*)

❖ Când a venit mama prima dată de la Părintele, de la Drăgănescu, era plină de bucurie: găsise Calea. Găsise un om care voia să facă ceva pentru ea, pentru noi și pentru casa noastră, un om dispus să ne învețe și să ne ajute să facem voia lui Dumnezeu. Mama voia să se elibereze de tot răul din lumea aceasta. A mers și cu tata la Drăgănescu. Văzându-l, Părintele i-a spus mamei: „Da, l-ai adus și pe el”. L-a iubit Părintele pe tata, deși, în vremea aceea, tata era un om fără răbdare. Îmi povestea mama că Părintele avea puterea să scoată tot duhul rău din om. După ce mergeau la Părintele, se simțeau eliberați, bucuroși, liniștiți.

Mama a spus să mergem și noi (eu și soțul meu) la Părintele. I-am spus că noi nu avem probleme. Totuși, era ceva care mă îngrijora și anume cum să-mi împac eu viața conjugală, în așa fel încât să nu ajung să săvârșesc un păcat mare, cum este avortul.

Ajungând în biserică, am văzut că oamenii așteptau să dea pomelnice sau să se înscrie pentru a putea vorbi în ordine, în față fiind părintele Bunescu. M-am așezat și eu la rând și soțul meu a mers la intrarea în biserică ca să cumpere lumânări. Părintele Bunescu s-a dus la el și i-a spus că Părintele Arsenie ne așteaptă în față, la strană. Sunt momente în viață când timpul stă parcă în loc, când nu mai e nimic în jur, când mintea e înălțată și desprinsă de cotidian și doar bucuria și liniștea te învăluie.

Minunat lucru ne vorbea Părintele Arsenie despre ceea ce cugetam în tren. Noi trebuie să lăsăm să împlinească Dumnezeu mila Sa cu noi. Să lăsăm să se nască copiii, să nu recurgem la practici pe care, noi fiind asistenți medicali, le cunoșteam bine. Și ne-a exemplificat mijloacele „anticoncepționale” din vremea aceea. Asemenea unui medic desăvârșit, ne-a explicat fiecare metodă la ce patologie duce, dintre bolile expuse cea mai gravă fiind cancerul. De asemenea, ne-a spus că lipsa unor relații normale în familie duce la starea de nervozitate, tulburări psiho-afective, dereglări endocrine sau legături extraconjugale.

Iar ca un preot desăvârșit, ne-a explica faptul că avortul este un mare păcat și că, odată făcut, vom suferi prin copiii pe care îi avem, prin boli și neputințe, ca să ne dăm seama de păcatul săvârșit. Ne priveau doi ochi albaștri, senini; Părintele ne vorbea cu o voce blândă, caldă. I-am sărutat mâna care ne-a binecuvântat, care ne-a mângâiat sufletul. Eram cei mai fericiți.

A doua oară când l-am căutat, eram însoțită de tatăl meu. Când Părintele s-a oprit în fața mea, deși biserica era plină de oameni, aveam aceeași neliniște, pe care am mărturisit-o cu glas tare: „*Cum să fac să nu am prea mulți copii?*”. Era glasul lumii în cuvintele mele. Probabil mă îngrijora să fac voia lumii, să fiu în rând cu lumea, dar nici să nu greșesc, să nu supăr pe Dumnezeu. Vorbele mele au fost ca un tunet pe cer senin pentru femeile din biserică, pentru tata; probabil știam asta, dar în fața Părintelui nu eram doar cu mintea, eram și cu sufletul. În fața Părintelui nu puteai să măsluiești lucrurile, să le „îmbrobodești” și să pară altfel decât sunt. Probabil așa vom

răspunde și în fața lui Dumnezeu – păcatele vor fi descoperite, nu învăluite în aburul minciunii. Cât s-a mai mâhnit Părintele auzindu-mă! Mama mi-a zis: „Cum ai putut să spui așa ceva?” și toată lumea a auzit: „*Dacă mai ții în suflet grija asta, nici să nu mai vii la mine. Dacă s-ar mai întâmpla să gândești așa, o să fii ca o mamă criminală, o să fii în stare să uci. Nu vrei copii, trăiești ca frații*”.

Am ieșit supărată de acolo, dar nu eram supărată pe Părintele. Oare ce ne stăpânește mintea și voia și de ce nu am putut primi cu tot sufletul și ființa mea cuvintele spuse când l-am întâlnit prima dată pe Părintele? Cum am putut trăi cu neliniștea aceea atâția ani? Câtă rătăcire stăpânește lumea și pe fiecare om, dacă nu se lasă deplin în voia lui Dumnezeu și dacă se abate de la „Cărarea Împărăției”.

Am plecat, totuși, gândind că nu trebuia altceva, decât să privesc în sufletul meu și să văd cât îmi sunt de dragi copiii mici. Câtă durere e să uci lucrul cel mai minunat de pe lumea aceasta, cel mai frumos și desăvârșit dar al lui Dumnezeu - copilul, viața. Nimic nu se ascamăna cu o ființă nou născută. Nimic nu schimbă viața omului atât de mult ca momentul când se naște un copil. (*o credincioasă, Sibiu*)

❖ Odată, am plecat spre Drăgănescu în pantaloni, crezând că e un lucru bun și gândindu-mă că am să mă schimb în fustă înainte de a da ochii cu Părintele. Când am ajuns la Drăgănescu, am făcut ceea ce îmi propusesem, în spatele bisericii. Apoi am intrat în biserică, unde era foarte multă lume. După câteva minute, Părintele s-a întors și a spus: „*Mă, a mers un bărbat după biserică; aștept să intre, dar nu mai apare. Unde-o fi?*”. De atunci n-am mai îmbrăcat pantaloni.

Tot legat de pantaloni, o doamnă l-a întrebat odată pe Părintele dacă, în caz de neputință, poate purta pantaloni. Părintele i-a spus că poate purta, dar numai pe sub fustă.

Referindu-se la căsătorie, Părintele a spus că fiecare sac își găsește petecul lui. Și mai zicea Părintele: „*Nu creșteți câini; creșteți copii care nu au părinți*”. (*o altă credincioasă, Sibiu*)

❖ Părintele a făcut Sfânta Liturghie într-o duminică la Săliște. La sfârșit a miruit. A trecut prin fața lui o doamnă cu fetița în brațe. Părintele Arsenie îi zice: „*N-ai răbdat până nu te-ai culcat cu bărbatu-tău azi noapte. Du-te, du-te*”. Și a miruit numai fetița.

În biserică la Drăgănescu, o cetățeancă îi spune Părintelui: „Părinte, băiatul meu are 38 de ani și nu se poate însura. Părintele i-a zis: „*E și normal! Doar pe ceilalți copii i-ați trimis pe apa sâmbetei, iar acum familia voastră se stinge. De aceea băiatul nu se poate însura*”. (**Silvia Pătrucean, Sibiu**)

❖ Despre fetele tinere, Părintele Arsenie spunea că „*trebuie să se mărite, însă mai ușor se mântuiește un bărbat, decât se mărită fericit o fată*”. Mie îmi argumenta avantajele vieții de căsnicie, dar atunci nu l-am înțeles... (**Pr. Victor Bunea, Sibiu**)

❖ Prima mea întâlnire cu Părintele a fost la Drăgănescu. Biserica era plină de lume. Se sta la rând; Părintele vorbea cu fiecare persoană, dar puțin; după ce vorbea cu tine, ieșea afară, căci lumea venea continuu.

Eram căsătorită și aveam doi copii. Soțul bea mult. Era gras și roșu. Când m-a văzut, Părintele a spus: „*Tu ai să rămâi văduvă*”. M-am cutremurat și nu am mai putut zice nici o vorbă. M-am întors acasă, fără să spun nimic soțului și copiilor. Mă gândeam că soțul va păți ceva la serviciu. Dar nu! A tot băut și a făcut ciroză la ficat. A murit după ce s-a pensionat de boală. La 32 de ani am rămas singură cu doi copii.

La o altă întâlnire cu Părintele, l-am întrebat ce să fac: să mă mai căsătoresc sau nu? Mi-a spus că dacă mă recăsătoresc vin alte necazuri. Am hotărât să nu mă mai căsătoresc. (**Maria Burs, Ucea de Sus**)

❖ Pe Părintele Arsenie l-am cunoscut prima dată la Drăgănescu, unde picta în biserică. Mai întâi, a vorbit cu soția despre boli, cum că toate bolile pe care le are sunt din cauza nervilor. I-a zis

că femeile rămân sănătoase prin nașterea de copii, iar cele care nu au încă copii sau nu au destui copii, se îmbolnăvesc de nervi și le doare capul, de nu are nimeni ce să le mai facă. Ne-am dus acasă și, în aproximativ o lună de zile, tot timpul îmi venea să plâng și simțeam o mângâiere, o bucurie și o pace în suflet, de nu se poate spune cuiva, în cuvinte. La fel a fost și cu soția. Eu, din momentul acela și până la plecarea lui la cele veșnice, m-am dus mereu la dânsul. Îmi făceam drum și doream ca măcar să îl văd și după aceea să plec acasă.

În timpul cât am fost în biserică, un om s-a dus la Părintele Arsenie și a zis: „Părinte, am un băiat care vorbește cu o fată și eu aș vrea să nu se ia”. Părintele a zis: *”Mă, tu ești o pacoste pe capul femeii tale. Tu trebuia să ai șapte copii și nu ai decât doi. Să știi că, cu aceștia doi, s-ar putea să ajungi la bătaie și să fie mai iuși de mână decât tine. Aceștia doi se răzbună pe ceilalți frați pe care nu i-ai făcut. Tu nu mergi la biserică și dacă ți-ar fi spus preotul vostru ce ți-am spus eu, l-ai fi bătut. Dar mie nu mi-e frică de tine și ți-aș spune și mai multe, dar s-ar putea să mai fie aici de la tine din sat, și să-ți auzi vorbe”.* (**Gheorghe Morar, Ucea de Sus**)

❖ Odată, Părintele era în biserică de la Drăgănescu și vorbea cu lumea. Îl chema pe fiecare aproape de dânsul și îi zicea păcatele în auzul tuturor. L-a întrebat pe un bărbat de 46 de ani, cu femeia bolnavă: *„Câți copii aveți, mă?”*. Omul a zis că are 3 copii. *„Și ceilalți unde-s, mă? Ori i-ați aruncat pe gârlă?”*. Omul i-a spus că n-a aruncat nici un copil pe gârlă. *„Și atunci – zice Părintele – atunci unde sunt ceilalți? Știu că nu i-ați înecat în gârlă, dar i-ați „aruncat” așa cum faceți voi. Uite ce-ți spun. Du-te și lămurește-ți femeia să mai facă încă un copil și nu va mai fi bolnavă. Dacă va mai da naștere încă unui copil, vă va ierta Dumnezeu o parte din păcate, dar să știți că vă mai rămân multe păcate. Ai înțeles, mă?”*. „Am înțeles Părinte” – a zis omul. (**Matei Biliboacă, Săvăstreni**)

❖ Odată, Părintele Arsenie i-a spus unui tânăr care venise la el: „*Dacă vrei să mai faci o facultate, promite-i lui Dumnezeu că nu vei lua spagă de la nimeni. Și să mai lași femeile. Atunci îți va mai reveni vederea, că văd că porți ochelari, și vei reuși să ajungi doctor*”. (**Matei Biliboacă, Săvăstreni**)

❖ Mă bucur cât voi trăi că l-am cunoscut pe Părintele Arsenie, reușind prin aceasta să-mi mențin credința și să mi-o întăresc. Eram bolnavă și slăbită [n. n.: din cauza avorturilor făcute sub amenințările soacrei] și am fost pentru un sfat la Maica Teoctista, care zăcea la pat, în Voila (răbda multă durere, fiind bolnavă cu coloana vertebrală și auzind un sunet insuportabil în cap). Ea m-a îndrumat să merg la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. Când am ajuns la Drăgănescu, Părintele era în curtea bisericii cu mai mulți creștini. Le știa păcatele la fiecare și-i îndruma cum să o ia pe calea cea bună, să se lase de păcate. Când mi-a venit rândul, știind de ce sunt acolo, mi-a zis: „*Unde-s ceilalți?*”. Î-am spus: „*Părinte, sunt pierdută*” și cu lacrimi în ochi l-am rugat să-mi ajute să-mi cresc copiii și în starea în care mă aflu. Mi-a spus că nu sunt pierdută, că trebuie să-mi duc crucea, dându-mi porunca să merg cât mai des sub patrafir. A doua oară când am mers la Drăgănescu aveam 32 de ani. Mi-a zis să mai fac un copil: „*Cu greu, o să mai ai un copil*”. Așa a fost. După ce am rămas însărcinată am mers iar la dânsul și mi-a zis să stau sub supravegherea medicilor. La naștere, însă, n-am avut nici un medic. Surorile se agitau, iar eu mi-am văzut moartea cu ochii. Am născut greu, prin declanșare de sarcină, o fetiță care, din cauza surorilor care au tras de ea, nu putea mișca mânuța dreaptă. Am fost cu ea la doctori la București, iar aceștia mi-au spus că mânuța nu se mai poate reface și că va rămâne cu ea așa (nemișcată și mai scurtă). Atunci, o soră a mea, Nela, a mers la Părintele Arsenie și mi-a adus mir de la Sfântul Maslu. Am uns fetița mereu cu mir și m-am rugat cu lacrimi la Dumnezeu și – minune – într-o bună zi fetița și-a mișcat mânuța. Am fost cu ea la control la doctorii din București, care au

rămas uimiți, zicând: „Numai printr-o minune dumnezeiască s-a putut vindeca”. Eu mulțumesc lui Dumnezeu, Măicuței Sfinte și Părintelui Arsenie, care m-au ajutat și mă ajută.

De multe ori am fost la Părintele Arsenie cu surorile mele și de câte ori mergeam, veneam de acolo cu o liniște sufletească și cu o putere pe care nu le pot descrie. Ne încărcam cu o putere care ne ajuta să ne ducem crucea. (*Viorica Farcaș*, 48 ani, Voila)

❖ *Câteva din sfaturile Părintelui Arsenie:*

- ☐ Dacă ai ajuns la căsătorie, ia aminte ce faci. Căsătoria a doua de obicei este mai rea ca prima.
- ☐ Decât fuga de riscurile eredității și decât feririle de a avea copii, mai bine moartea la datorie.
- ☐ Nu este bine să te bagi în căsătoria cuiva.
- ☐ În vremurile de pe urmă se vor scula copiii asupra părinților de a-i ucide și părinții asupra copiilor de a-i ucide. (*Maria Matronea, Sibiu*)

„Judecata de Apoi” și „Calea Vieții și calea morții”

în pictura Părintelui Arsenie Boca

❖ *Scena „Dreptului Judecător”* este reprezentată astfel: Mântuitorul Iisus Hristos se află pe scaunul de judecată, iar de o parte și de alta sunt Maica Domnului și Sfântul Ioan Botezătorul. Icoana acesta se numește Deisis... Dar cum ajungem noi la judecată? Și mai ales, care e cea mai apropiată judecată? Pentru că sunt două judecăți: judecata particulară și judecata finală, obștească, de la sfârșitul veacurilor. Părintele a transpus, de fapt, *scena „judecății particulare”*.

Și a pornit de la începutul începutului! Când vrem să facem început de drum spre Hristos, noi trebuie să fim într-o stare de pocăință, trebuie să ne mărturisim nimicnicia noastră, să curățim impuritățile care ne îngreuează și să mergem spre Hristos. Deci, prima scenă e *scena Spovedaniei*. Este o scenă vizionară; e ca și cum ai visa lucrarea sfântă care se produce în actul Spovedaniei. Cel care se spovedește stă în genunchi în fața Sfântului Altar, a iconostasului, și citește o jalbă mare de păcate. Preotul îi dă binecuvântare și pune mâinile pe capul lui, iar Hristos din icoana împărătească îi dă iertare păcatelor. Lucrarea aceasta, binecuvântarea lui Hristos, este împlinită de slujitorul lui Hristos, adică de înger – în ușile împărătești stă un înger care ia jalba, o primește și șterge cu buretele toate păcatele mărturisite, astfel încât jalba apare curată.

Iată, jalba păcatelor devine curată și ea este dusă, în planul al doilea, în *balanța Dreptului Judecător*. Balanța aceasta e ținută de un deget, de o mână care ține sufletele, mâna care ține sânul lui Avraam. Dar sufletul este pus acolo, în fața judecății, într-o întruchipare stranie, fiind înfățișat speriat, îngrozit, pentru că în registrul următor este *scena infernului*, unde vedem că diavolii abia așteaptă ca sufletul să iasă din trup și să-l prindă. Atâta timp cât sufletul mai

este în trup, noi nu putem vedea duhurile; numai părinții trăitori, cei care au ajuns la o viață înduhovnicită pot vedea duhurile. Deci, văzând lupta aceasta extraordinară, sufletul stă îngrozit.

Deci, apare balanța. Demonii se prind de balanța păcatelor să o tragă în jos, dar dacă jalba este curată, păcatele sunt ușoare, iar faptele, puținele fapte bune pe care le facem noi, trag în balanță și atunci, sufletul merge în *rai*.

Iată o transpunere extraordinară a acestei lucrări spirituale, care e de fapt viața noastră. Dacă ar trebui să precizăm care sunt metodele câștigării vieții veșnice, n-am putea să spunem altceva decât ceea ce am primit de la Botez, adică: curăția, nevinovăția prunciei, haina curată (pe care însă am întinat-o cu păcatele noastre). Deoarece Botezul nu se repetă, avem totuși un al doilea „botez” – botezul lacrimilor – care ne dă posibilitatea să ne unim iarăși cu Hristos, să ne împărtășim cu Hristos. Luându-L pe Hristos în noi, trăind bucuria Învierii, noi, cei păcătoși, suntem martorii Învierii, suntem cei care Îl propovăduim pe Hristos prin viața noastră.

Pictura Părintelui a fost o pictură vizionară! A creat ceva ce iese din canonul obișnuit, din rânduiala obișnuită; a creat niște compoziții. Noi suntem obișnuiți să vedem numai scene clasice: sfinți, portrete, medalioane de sfinți, dar Părintele creează două scene mari: *scena „Nunții fiului de împărat”* – o scenă care cuprinde multe taine în sine – și *scena „Calea Vieții și calea morții”*.

Fiul de împărat este Hristos Împăratul. Ca să ajungem la Nuntă, putem merge pe două căi (n.n.: două căi ale Vieții): prin calea obișnuită, a creștinului obișnuit, și prin mucenicie – calea cea mai grea, calea directă. Într-o parte se arată moartea creștinului, adică exact ce spunem noi la Sfânta Liturghie: să ne dea Dumnezeu sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, nerușinat, în pace... Se arată acolo, în scenă, moartea unui călugăr evlavios. În partea cealaltă este mucenicia, calea cea mai grea, calea directă. Și pentru ca Părintele să reprezinte calea muceniei, este prezentată acolo scena mucenicilor care au murit în Sevastia. Interesantă este imaginea centrată pe o cunună primită din cer pentru cel de-al patruzecilea

mucenic, care s-a lepădat, iar locul lui a fost preluat de un ostaș roman. Ostașul roman, văzând că Cerul i-a încununat pe acești oameni aruncați în iezer, în gheață, s-a dezbrăcat și i-a luat locul pentru a primi și el cunună.

Ca să ajungem la Nuntă trebuie să trecem prin *Cartea Vieții*, pentru că la masa împăratului se află *Cartea Vieții*, iar jos, pe fața de masă, se află toate *scenele istoriei mântuirii de la creație până la a doua venire, până la sfârșitul lumii*. Viața creștină e o viață de sfințenie, e șansa de a gusta aici, pe pământ, bunătățile care ni se vor da deplin în Împărăția Cerurilor. Deci, Euharistia este, într-adevăr, șansa vieții noastre.

Cea mai apropiată de zbuciumul nostru, de viața noastră cotidiană, este scena intitulată: *Calea Vieții și calea morții*. În literatura bisericească au existat multe scrieri cu acest titlu: calea Vieții e calea creștină și calea morții e calea iadului. Imaginați-vă un pătrat despărțit printr-o diagonală: partea de sus e calea Vieții și partea de jos e calea morții. Calea Vieții arată un urcuș, calea morții e un coborâș spre infern. Calea Vieții este deschisă de imaginea răstignirii Mântuitorului Iisus Hristos.

Se vorbește în Teologie de semnificația aceasta a răstignirii cu brațele întinse, ca semn al iubirii; Hristos, din iubire totală, s-a dăruit pentru noi. Dar mâna dreaptă a lui Hristos este smulsă de pe cruce și întinsă spre noi cu chemarea: „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați...*”.

Iată că există în permanență un apel al lui Dumnezeu către noi, există o chemare sfântă pe care noi trebuie să o ascultăm, să o auzim și să o recepționăm, dar și să răspundem la ea. Dacă nu răspundem, deși auzim, suntem surzi. Cum se poate ajunge la calea Vieții? Se arată un model: deasupra ei, mult mai sus, apare chipul răstignirii unui călugăr. El este pe axa aceasta diagonală. El stă într-adevăr pe o temelie care e Hristos. Împrejurul călugărului sunt niște demoni însă. Demonul e atât de urât și atât de înverșunat... (înjură și spune: „Ticălosule, dă-te jos de pe cruce! De ce te răstignești?”) pentru că această ființă umană stă răstignită cu două lumânări în

mână, pe o cruce, fără să aibă piroanele bătute în mâini. Lumânările reprezintă *dragostea și smerenia pe care demonii nu o au*. De aceea, demonii sunt înfuriați pe „călcarea vocii” pe care o are călugărul.

Dar, mai importantă pentru noi, mai sugestivă, este partea a doua - *calea morții*. Nu ca să ne îngrozim, ci profilactic, să ne păzim. Sunt desenate acolo, deasupra, foarte multe globuri (19). Părintele le numea gogoși sau minciuni ale diavolului și pe fiecare dintre ele scrie câte ceva. Una care se potrivește foarte bine tinerilor este la centru. Diavolul îi spune tânărului să nu se ducă acum la biserică, să nu se pocăiască acum, căci e tânăr, are timp atunci când va fi bătrân. Nu spune „Nu crede în Dumnezeu”. Astfel, este cea mai abilă și mai vicleană amăgire. Poți să crezi în Dumnezeu, poți să faci ce vrei, dar nu acum. Lasă, că ai timp; acum du-te la discotecă, petreceți de sărbători. O altă minciună a diavolului, care de fapt este o avertizare — chiar deasupra, scrie: „Ziceți că nu sunteți răi? Ați auzit vreodată ca un drac să-și vândă fratele?”. Apoi, iarăși la îndemâna tinerilor: „Vând yoga, vând spiritism...”, toate aceste filosofii și practici orientale care fac azi ravagii printre unii tineri, tineri care n-au știut ce-i metania, n-au cunoscut ce-i rugăciunea, căci metania-i mai mult decât un exercițiu yoga, mai mult decât o lucrare din aceasta de concentrare. Trăirea în Hristos, concentrarea în rugăciune, îți oferă într-adevăr șansa eliberării tale. Sunt foarte multe gogoși din acestea, minciuni din acestea, ispite din acestea, cărora trebuie să le facem față.

Mai jos, în schimb, iarăși vizionar, Părintele a pus doi dintre cei care au pus temelia acestui sistem diabolic, de a guverna fără Dumnezeu, de a face iubirea fără Dumnezeu. Sistemul comunist nu a însemnat altceva decât altruism fără Dumnezeu, adică fac bine numai eu; eu vreau să fiu cel care împărtășesc dreptatea. A fost înlocuirea lui Dumnezeu cu omul și omul acela a devenit dictator. Sunt puși doi în costum de proletar, fără nume; nu le-a scris numele pentru că era în mare pericol; biserica putea fi dărâmată. Au fost Nietzsche și Renan? I-a trecut acolo și pe marii teologi. Mai sunt și alții care pot fi descifrați într-o luptă. Infernul e reprezentat ca un

război. Cu mitraliere care mai de care mai sofisticate, iar jos scrie că într-adevăr așa se va distruge pământul. Omul va distruge pământul prin lucrarea aceasta pe care o va face diavolul.

{N.red.: Alte „gogoși” (șoapte ale diavolilor):

- *Citiți Biblia cum vă taie capul, că și noi o știm pe dinafară, și “sfinți” în fantezie vă vom face!*
- *Nu vă mai trebuie minte, vă teleghidăm noi la toate nebuniile.*
- *Veniți la noi, căci vă dăm așa o libertate încât vă puteți și... sinucide!*
- *Nu este diavol, nu este suflet, nu este Dumnezeu, totul este biochimie.*
- *Știința are ultimul cuvânt.*
- *Adevărul? Stafia filozofilor. In vino veritas.*
- *Totul e minciună. Și minciuna... asta-i adevărul.*
- *Aici pe pământ e raiul și iadul. Drogul deschide ușile raiului și porțile balamucului.*
- *De fricoși ce sunteți vă rugați și lui Dumnezeu, dar știți că în inima smeritului șade dracu grecește. Așa că nu vă stricați nici cu noi.*
- *Vindem yoga, teozofie, spiritism, magie.*
- *Cultul lui satan. Eu sunt Wotan, Mamona, Priap. Iar cei ce mă urmați sunteți fiii mei.*
- *Onirismul*
- *Artele absurdului*
- *Cu frumusețea luați-o după noi... urâtelor! [femeile desfrânate, mândre].*
- *„Eul” e dumnezeul omului. Numai lui să i te închini.*
- *Arie ereziarhul: Hristos este făptură.*
- *Bultman: Iar eu cu Bălă l-am demitizat.*
- *[Renan și Nietzsche]:*
 - *Ți-am spus să fii pe pace. Oamenii L-au creat pe Dumnezeu.*

– Iar eu L-am omorât.

- Eu sunt marea vieții. Veniți la mine, că pe toți vă înec; altfel la ce mai trăiți?

“Gogoșile” se termină cu concluzia la care trebuie omul să ia aminte: „*Fărădelegile atrag pustiirea pe pământ*”}

Ca îndemn pentru tineri, vreau să spun să nu vă opriți la jumătatea drumului. Ați primit Botezul, Mirungerea și Euharistia, ați ajuns odată până la poarta Raiului, dar prin păcatele făcute v-ați îndepărtat de poarta Raiului. Încercați mereu să bateți la această poartă, încercați să trăiți Sfânta Liturghie împreună cu Hristos și atunci Treimea împlinită prin Împărtășanie vă va da tot ceea ce aveți nevoie, căci dacă-L avem pe Hristos, nu ne mai trebuie altceva. Să vă adune la biserică nu dorința de a vă ajuta Dumnezeu la examene etc., ci să ne aducă la biserică foamea și setea după Hristos!

Calea Vieții este chemarea lui Hristos. Hristos vine și spune: „Veniți la Mine”, iar în scena respectivă este arătat răspunsul pe care-l dă omul. În privința aceasta este luată ca model chemarea la nuntă. Au fost mulți invitați și au început să se scuze: unul că „Mi-am luat boi și nu pot să vin”, altul că „Mi-am luat țarină și mă duc s-o văd”, altul și-a luat soție... Dacă încercăm să pătrundem mai adânc, e ceva vizionar acolo: un fotoliu care are în fața lui un aparat: „videotelefon” – poți vorbi cu cineva la telefon și să vezi persoana respectivă. Deasupra sunt niște antene mari parabolice. Deci, **răspunsul omului este că nu are timp, e prea ocupat.** Acesta e răspunsul pe care-l dăm noi, sugerat în imagine. S-a gândit părintele și la posibilitatea aceasta a transmițerii, a primirii bisericii în casa ta! Auzi la radio, vezi la televizor toată Sfânta Liturghie... Dar sacrul nu se transmite prin imagini.

(Pr. Prof. Liviu Streza, Sibiu, 1992 –
acum Î.P.S. Laurențiu Streza, Mitropolitul Ardealului)

❖ Fostul mitropolit Nicolae Bălan l-a trimis cu bursă la Academia de Arte frumoase din București, unde a făcut studii deosebite cu profesorul Costin Petrescu. Acesta i-a încredințat pictarea scenei cu Mihai Viteazul, la Ateneul Român. Cine vrea să se convingă că, în urma acestor studii, Părintele Arsenie n-a pus în fresca de pe pereții bisericilor la care a pictat doar scene și compoziții creștine remarcabile, ci a sesizat, în linii și culori, adevăruri vii și luminoase ale vieții harice, cum puține s-au realizat la noi, acela n-are decât să cerceteze pictura bisericească din Drăgănescu (Ilfov), ca să nu mai vorbim atâtea lucrări de coloristică și de modelaj cunoscute atât la Sâmbăta, cât și la Prislop. Nu trebuie uitate nici copertele minunate ale primelor patru volume ale **Filocaliei** și ale **Vieții în Hristos**. (*Pr. Prof Teodor Bodogae* - în "Telegraful Român", nr. 2-4, 1990)

Filocalia, manuscrisul Părintelui Arsenie

❖ Îmi aduc aminte că odată, la Drăgănescu, am avut deosebita plăcere să-i fiu Părintelui ucenic de o zi, dându-i la mână pensulele și culorile. Într-o pauză de lucru, am coborât de pe schelă și am început să mergem prin biserică, pe lângă pereții deja pictați ai naosului. Părintele Arsenie îmi explica semnificația fiecărei scene. Pe peretele din stânga, în interior, era gura de foc a iadului în care alunecau păcătoși de tot felul, printre care și un teolog occidental, Bultmann, pe atunci în mare vogă în Occident, teolog care susținea că a demitizat Biblia. Semnificativ este faptul că Învierea Mântuitorului stă așezată imediat lângă scena iadului, în direcția spre altar. Trupul transparent al lui Iisus înviat depășește pictural toate canoanele erminilor tradiționale.

Ne-am despărțit cu gândul și cu promisiunea de a ne mai revedea. De două ori am mai mers la Drăgănescu, o dată prin 1982-1983, și o dată cu un mesaj din partea Î.P.S Mitropolit Antonie Plămădeală, care dorea să-l găzduiască pe Părintele la Sibiu. Însă, nu l-am mai văzut în viața aceasta pământească. Se retrăsese în întregime din lume. (*Pr. Victor Bunea, Sibiu*)

❖ M-am dus la Părintele Arsenie, la Drăgănescu, și i-am cerut o explicație la o pictură din partea stângă, de la intrare, pictură care se numește "Calca contemplației și a nevoițelor cu dreptă socoteală". Dânsul mi-a răspuns: „*Mă, măcar de m-ar întreba mulți de asta*" și, arătându-mi pictura, a zis: „*Dacă ții aceste două făclii ridicate în sus – dragostea și smerenia – te mântuiești*". (Gheorghe Morar, Ucea de Sus)

❖ La înmormântarea Părintelui Arsenie, părintele Bunescu a spus în predică: „Doctor nu ai fost, dar veneau doctorii să-ți ceară indicații; inginer nu ai fost, dar veneau inginerii să le dai indicații. Pictura pe care ai făcut-o la Drăgănescu o să fie unică în lume”.

Părintele a scris acolo [pe pictura de la Drăgănescu]: „*Nu va avea omul pace pe pământ, câtă vreme nu va avea pace cu Dumnezeu*". Un suflet – pe care l-a pictat acolo – mergea înspre Rai și i-a ieșit Satana înainte și i-a zis: „*Nu veți intra în Împărăția în care n-ați trăit de pe pământ*". (Nicolae Streza, Făgăraș)

Nunta din Cana Galileii - Biserica Drăgănescu

Despre darurile și sfînțenia Părintelui

❖ Odată, mergând la București, la niște unchi de-ai mei, am vrut să-i duc pe aceștia la Părintele pentru niște necazuri de-ale lor. Le-am spus ceva despre Părintele și nu știu cum s-a făcut, dar acele fraze mi-au rămas întipărite în memorie. A doua zi, mergând la dânsul, Părintele mi-a redat cuvânt cu cuvânt, tot ce am spus în seara precedentă. Am rămas mută de uimire. Am căutat să mă uit în ochii Părintelui, dar nu am putut, pentru că ochii îi luminau atât de tare, încât nu-l puteam privi, așa cum nu poți privi nici soarele.

Odată, un unchi de-al meu a călătorit în tren, împreună cu Părintele. Au discutat ei de una, de alta, dar unchiul meu nu știa cine este. Când au ajuns la destinație, Părintele i-a spus: „*Hai să coborâm, măi Petre!*”. Unchiul meu a rămas uimit. Cum de știa Părintele cum îl cheamă? Mai mult, după ce au coborât, Părintele i-a spus că, în curând, soția sa va cădea bolnavă la pat, dar că el, cum va vedea aceasta, să vină cu ea la dânsul, că de nu, femeia va zace 21 de ani pe pat. Când s-a îmbolnăvit, unchiul meu nu l-a putut căuta pe Părintele, iar soția lui a zăcut 21 de ani pe pat, paralizată.

Părintele Arsenie știa totul despre tine: cum te cheamă, de unde ești, ce gândești, ce ai făcut, ce vei face. Știa totul despre neamul tău, de unde ți se trage cutare sau cutare, de la care bunic sau străbunic. Știa tot-tot. În timpul vieții, a fost un sfânt, așa cum este și acum. Îmi pare tare rău că am stat lângă un sfânt, că am vorbit cu un sfânt, dar că nu am realizat suficient acest lucru la momentul respectiv. Trebuia să-l fi ascultat întru totul, să-i fi urmat povețele și sfaturile referitoare la familia mea sau sfaturile date celorlalți, căci toate sfaturile și povețele pentru alții mi se potriveau și mie. (*Maria Georgeta Stanciu, Sibiu*)

❖ Pe atunci eram tânără și mă dusesem la Părintele să-i mărturisesc dorința de a avea un copil, deși medicii îmi spusese să-mi iau gândul de la așa ceva, fiindcă sufeream de o boală. Abia m-am căsătorit și țineam foarte mult să devin mamă. Înainte de-a apuca să deschid gura, Părintele Arsenie m-a întrebat: „*De ce te-ai dus la doi doctori?*”. Deși fusesem martoră la scenele petrecute înaintea mea cu alți creștini, parcă tot nu-mi venea să cred! Părintele a continuat blând: „*Ține-te de un singur doctor, primul, acesta e mai bun, și nu mai lua atâtea medicamente. Mergi doar la băi termale. Tu ai avut o răceală la 7 ani, dar o să treacă totul. De-abia te-ai cununat, așa că fii încrezătoare. Peste câțiva ani ai să naști o fetiță blondă, de toată frumusețea, care îți va aduce multe bucurii în viață. Acum, dă-mi plicul din geantă. Numai banii ăștia îi primesc pe ziua de azi, pentru pomelnicul pe care mi l-ai adus de la consăteanca ta, fiindcă sunt trimiși cu mare credință și nefericire*”. În acea clipă am început să plâng. Tremuram din tot trupul. Într-adevăr, aveam la mine un plic cu o hârtie de 100 de lei și un pomelnic, de la Năstuca Muștină, o fată foarte amărâtă de la noi din sat. Era handicapată, vorbea gângav, se cocoșase și părea îmbătrânită înainte de vreme, de aceea noi îi și spuneam „Tuca babii”. Trăia de pe o zi pe alta, mai mult din mila celorlalți. Când a auzit că plec în pelerinaj să-l întâlnesc pe Părintele Arsenie Boca, mi-a dat ultimii bani pe care îi mai avea în casă și mi-a dictat un pomelnic cu toți morții ei dragi, pe care și-i mai amintea. Eu am insistat să-și păstreze banii, spunându-i că îi voi plăti eu pomelnicul, însă ea nu a vrut în ruptul capului. După ce am ajuns la Părintele Arsenie și m-am așezat la rând în biserică, am observat că el îi muștra pe cei care încercau să îl plătească, fie și sub formă de danii. Le spunea: „*Dați la săraci, nu mie!*”. Atunci m-am simțit rușinată și am ascuns plicul în geantă. Mă hotărâsem să îl rog pe Părintele să primească pomelnicul fără să mai pomenesc ceva de bani. Când am auzit că-mi cere plicul, am înghețat... Îmi dădeam seama că el știa, pur și simplu, totul! Dar Părintele a adăugat: „*Ăștia sunt banii văduvei sărace din Scriptură! Suta asta de lei este mai prețioasă*

decât un munte de aur. Așa se dovedește credința! Du-te și spune-i că pe lumea asta este cea mai amărată ființă, fiindcă o mai așteaptă și alte nenorociri, dar pe lumea cealaltă îi promit că va fi desfătăta de fericire. Acolo se va întâlni cu mine, după cum tânjește astăzi”.

M-am întors acasă copleșită de această primă întâlnire cu Părintele Arsenie Boca. Parcă eram fermecată. Timpul trecea, dar eu nu mă puteam desface de amintirea lui. Peste trei ani, am făcut un alt pelerinaj, reîntâlnindu-mă cu marele duhovnic. Semnele prorocirilor sale se împliniseră. „Tuca babii” fusese omorâtă de un hoț, într-o noapte, iar eu am născut o fetiță blondă, ca un înger. Am plâns în fața Părintelui când l-am revăzut, căci el îmi cunoscuse îndoiala! Abia la a doua întâlnire am simțit că mă primise cu adevărat în turma fiilor săi duhovnicești. Chiar și astăzi circulă vorba printre oameni că Părintele ținea minte absolut toate numele creștinilor cărora le-a dat binecuvântarea. La Judecata de Apoi îi va lua sub aripa sa ocrotitoare pe toți aceia care au crezut cu adevărat în puterea lui. (L. C.)

❖ Odată, eu și soțul meu ne-am dus la Cernica, să-l căutăm pe Părintele Arsenie, dar, ajungând acolo, ni s-a spus că este plecat la Drăgănescu. Atunci, am cumpărat de la mănăstire doi struguri mari și frumoși, cu gând să-i duc Părintelui, la Drăgănescu. Pe drum, omul meu a mâncat cel mai mare strugure, iar eu m-am amărat rău și am plâns. Când am ajuns la Drăgănescu, Părintele i-a spus soțului meu: „*Tu ești băiat de preot. De ce o necăjești atâta?*”. Apoi, i-a arătat pictura cu diavolul și a zis: „*Dacă o mai năcăjești, acela e stăpânul tău*” și l-a scos afară din biserică, cam o jumătate de oră. În acest timp, pe omul meu l-a chinuit un diavol, de tremura tot și s-a făcut negru. Atunci Părintele l-a întrebat: „*O mai năcăjești?*” și el a spus: „Nu”. (Ana Bichi, Sibiu)

❖ La o întâlnire cu Părintele, i-am spus că băiatul meu nu bea, nu fumează, nu umblă prin discotecă, dar că mi-e teamă ca, din cauza insucceselor pe care le-a avut, să nu cumva să cadă în panta cea rea

și să-mi aducă supărări. Părintele mi-a spus că îl va urmări cu gândul și că nu se va întâmpla așa ceva. Am rămas mirat cum se pot urmări oamenii cu gândul. (*Moș Nicolae, Sibiu*)

❖ Am mers la Părintele cu o femeie din satul meu. Cu o zi înainte se schimbase mersul trenurilor, dar noi nu știam acest lucru. Ne gândeam că trebuie să ajungem la București în Gara de Nord, dar trenul mergea în gara Băneasa. Când să ne apropiem de Băneasa, vine la noi o persoană necunoscută și ne zice să coborâm în gara Băneasa și să luăm cursa cutare până la Drăgănescu. Când am ajuns la Părintele, dumnealui mi-a zis: „*Măi, era să ajungi la mare*”. Am rămas mută de uimire.

Aveam în corp o neliniște: tremuram toată. Părintele m-a ascultat, mi-a pus mâna pe cap și mi-a zis: „*Mă, să nu mai fii și tu așa*”. De atunci, Dumnezeu fie lăudat, nu mi s-a mai întâmplat.

Altădată, am mers la dânsul cu o damigeană cu lapte și o oală cu zer. Părintele a zis: „*Măi, lasă-le cu totul aici*”. Familia cu care eram a zis: „Cum, le lași!?”. Dar eu am spus: „Le las, că vin ele acasă”. După un timp, a venit o persoană cu ele acasă. Am spus celor cu care fusesem la Părintele că damigeană și oala au venit acasă. Nu le-a venit să creadă!

Să-i mulțumim Părintelui de toate binefacerile pe care ni le-a făcut la toți. (*Maria Bărbat, Ucea de Sus*)

❖ Îmi aduc aminte că, pe vremea când eu eram copil, sora mea Maria s-a căsătorit cu un perceptor. Odată, soțul ei a luat o sumă mare de bani pentru achiziții, însă n-a ajuns să cumpere ce trebuia, pentru că a băut toți banii cu prietenii lui. În urma acestei fapte, cumnatul meu a fost arestat, familia i-a fost scoasă din casă, iar pe ușă i-a fost pus sigiliu. Sora mea, și înainte, dar mai ales acum, mergea mereu la Mănăstirea Sâmbăta împreună cu alte femei din Sibiu. Într-o zi, pe când se afla la mănăstire, a văzut că Părintele, care atunci era stareț, vindea niște cărți. Sora a vrut să cumpere și ea, dar nu avea bani. Atunci a împrumutat bani de la o femeie din Sibiu cu care venise și s-a dus la Părintele să cumpere cărți. Părintele

nu numai că nu i-a primit banii, dar i-a spus să-i dea înapoi de unde i-a luat. Ea a început să plângă, spunând că vrea cărțile și că va da înapoi banii împrumutați când ajunge la Sibiu. Părintele i-a spus însă: „*Dă banii înapoi, că nici la Sibiu nu ai. Bărbatul tău e arestat și aveți sigiliu pe casă*”. Apoi i-a dat cărțile fără bani. Părintele nu avea de unde să cunoască situația familială a surorii mele decât prin putere divină.

Sora mea spunea că odată, în timpul unei predici, Părintele a spus: „*Tu, care ai intrat cu satana în sfânta biserică, scoate-l afară*”. Nu s-a sesizat nimeni. Cel în cauză era un om bătrân și cam surd. Atunci, Părintele s-a dus la el și i-a spus: „*Moșule, scoate sticla cu rachiu afară*”. Omul s-a conformat. (**Dumitru Matronea, Sibiu**)

❖ Pe vremea când eu încă nu mă născusem, un unchi al mamei lucra împreună cu o echipă de meseriași la restaurarea unei părți a așezământului mănăstiresc de la Sâmbăta. Într-o bună zi a mai fost adus încă un meșter, chiar de la noi din sat. Când bărbatul a intrat în curtea mănăstirii, unde era dezordine ca într-un șantier, s-a împiedicat de un capăt de buștean, pe care l-a înjurat năprasnic. În aceeași zi, spre sfârșitul amiezii, Părintele Arsenie, abia întors de la Sibiu, se grăbea să ajungă la biserică pentru slujba Vecerniei. El s-a oprit lângă acel străin, în curte, de față cu unchiul mamei și l-a mustrat: „*Mă Gheorghe, ce vină are lemnul că tu te-ai împiedicat de el? Să nu mai înjuri în sfânta mănăstire niciodată, ca să nu te certe Dumnezeu în locul meu!*”. Unchiul, împreună cu cei aflați în preajmă, au împietrit, iar meșterul vinovat se uita la tânărul călugăr cu gura căscată. Părintele nu avusese de unde să afle nici întâmplarea cu pricina, nici numele bărbatului din Șinca, pe care îl vedea pentru prima oară în viață...

Altădată, îmi povestea mama, o familie de creștini din Tohan s-a dus la Sâmbăta pentru un maslu. Cu aceeași ocazie, țărani s-au plâns că li se furaseră caii de curând. După ce i-a ascultat, Părintele le-a răspuns scurt: „*Duceți-vă până la Poiana Mărului, la alde*

Ilie Tămădău, să vă luați caii înapoi, dar să-mi promiteți că nu vă luați la hartă! Să-l iertați pentru fapta rea, ca să vă ierte și vouă Cel de Sus alte păcate". (L.C.)

❖ În timpul postului venea multă lume la mănăstire, cu căruțele cu cai. Odată, unuia i s-a furat hamul de pe cal și i-a spus Părintelui Arsenie. Atunci, Părintele a zis să se dea la o parte toată lumea, ca să poată trece. S-a făcut cărare, dar un om nu a putut pleca din loc și aceluia i-a spus Părintele: „Măi, du-te și dă hamurile omului de la care le-ai furat". (**Maria Dumitrașcu**)

❖ Părintele Arsenie nu-l lua pe părintele Dometie sus, la chilia din munte, de la Sâmbăta, ci-l lăsa să aștepte jos. Dar de jos, părintelui Dometie i s-a arătat de mai multe ori Părintele Arsenie, între cer și pământ în semnul sfintei Cruci (cu mâinile întinse lateral), deasupra locului unde este chilia (în fereastra Sâmbetei). (**Dumitru Matronea, Sibiu**)

❖ Părintele îmi spunea: „De aici eu te privesc acasă și până aici te aud cum mă strigi, căci îți cunosc glasul". (**Ileana Balaban, Sibiu**)

Pomenirea morților

❖ Față de părinții mei, vecinul Ion a jucat rolul unui mare păcătos. S-a întâmplat că întâi a murit mama, apoi, după 4 ani, tata, și la un an a murit și Ion. Pe atunci, aveam mare râvnă să fac colive și pomeniri la morți, iar la parastasele de obște care se făceau la catedrală, în sâmbetele din Postul mare, eram nelipsită. Ion a murit înaintea Postului; am zis „Doamne, iartă-l și pe Ion” și l-am luat și pe el la pomeniri.

În prima sâmbătă, după Sfânta Liturghie, părintele Boțocan – fie iertat – era de rând în fața meselor cu colive. Eu stăteam lângă o doamnă căreia îi murise fata. Și numai ce dă părintele binecuvântarea și cântă: „O, minunile Tale, Doamne...”, că îl și văd pe Ion, ca într-

un film, pe deasupra mesei lor, adus de doi draci care-l țineau de subsuori. Era cocoloșit cu genunchii până la gură și fața îi era maro. La urmă, spun doamnei ce am văzut.

În sâmbăta următoare, iarăși eram cu cele trebuitoare pe masă, pentru pomenire. Cum s-a terminat Sfânta Liturghie, iată că vine o bătrână și-mi zice: „Du-te în aulă, că-l sfințește preot pe inginerul acela de la Brașov”. Era un om care mă interesa. Nu știam cum să mă împart, dar mi-am zis că e o ocazie cu care nu mă mai întâlnesc. Mi-am lăsat coliva în grijă la doamna mea și m-am dus în aulă. Acolo nu era decât Mitropolitul Mladin – Dumnezeu să-l odihnească – și cei din strană și din altar. Eu stăteam într-un colț și numai ce văd că se deschide ușa cu furie și vin cei doi draci, ținându-l pe Ion de subsuori. A trecut apoi a treia, a patra și a cincea sâmbătă, dar Ion nu a mai venit.

În Săptămâna Paștilor, m-am dus la Părintele Arsenic cu doamna cu fiica moartă și cu încă o femeie care avea băiatul mort. Înainte să plecăm, o soră bătrână ne-a rugat să ducem din partea ei un pomelnic și o cutie cu bomboane.

Când am ajuns, acolo era lume puhoi. Am stat până către seară și, ca la o poruncă, noi, cele trei sibience, ne-am așezat pe o băncuță la dreapta, în fața Sfântului Altar. La urmă, zice Părintele: „*Hai, gata, plecați, c-am vorbit destul de azi-dimineață*”. Apoi, ia un scăunel, dă la o parte lumea și se așează în fața noastră pe scăunel. În timp ce doamnele cu care am venit îi vorbeau de nu știu ce probleme, eu îi tot sărutam mâna. Când se ridică Părintele, mă ridic și eu și îi întind cutia. Zice atunci: „*De ce umblați, măi, cu bomboane? Că eu nu mănânc bomboane...*”. Și apoi: „*Ai văzut ce film ți-or arătat ție dracii. Ți-i greu, tu, ție, cu lucrurile acestea*”. Apoi, s-a întors și a intrat în Sfântul Altar. Doamna mea mă trage de mânecă să plecăm și zice: „*Vai, în fața cui venim noi!*”. Ea știa toată povestea. Mi-am dat seama că tot Părintele a lucrat ca eu să mă conving că la slujba parastasului vin toate sufletele pe care le punem în pomelnic, și din iad, și din Rai. De atunci, cât oi trăi, Ion nu lipsește de la pomelnicul meu pentru morți. (*Elisabeta Sârbu, Sibiu*)

Dacă plec, vă ajut mai mult!

❖ Eram odată la Mănăstirea Cernica, în chilie la Părintele Nicodim Bujor. Acolo a venit și Părintele Arsenie. Era îmbrăcat în alb și avea ochii albaștri ca stelele. A zis: „*Pentru amărâta asta am venit*”. Și apoi: „*Să-ți iei crucea și să-mi urmezi și să nu mă părăsești toată viața ta. După ce mor, să strigi la mine, că eu am „clopoteț” și te aud. Spune și la alții, ca atunci când dau de un necaz, să zică de nouă ori Tatăl Nostru*”. Apoi, Părintele Arsenie a dispărut fără urmă. L-am întrebat pe Părintele Nicodim unde-i Părintele Arsenie, dar Sfinția Sa a ridicat din umeri și m-a dus la masă. (***Ana Bichi, Sibiu***)

❖ Părintele a spus odată: „*Dacă plec, vă ajut mai mult*” și într-adevăr, cu darul ce i-a fost dat de Dumnezeu, a făcut multe minuni și după ce a murit.

Odată m-am dus după argilă cu un cărucior de mână, pe un deal foarte prăpăstios. Acolo viețuiesc mulți țigani și unde sunt ei sunt și mulți câini. Eu știu asta și mă îndepărtez cam un kilometru. Dar deodată, ca din pământ, văd că vine înspre mine o haită de câini, vreo 5-6, toți mari, lătrând cu furie. M-am gândit: „*Ăștia mă rup când ajung lângă mine*”. Am strigat: „*Nu mă lăsa, Părinte Arsenie*”, m-am întors către ei și am făcut o sfântă cruce. O, minunile tale, Doamne, cum au tăcut toți dintr-o dată și au făcut cale întoarsă, de parea că-s dirijați!

Cei care sunt creștini cu adevărat și care l-au cunoscut pe Părintele, trăiesc tot cu dorul după Dumnezeu și cu convingerea că dacă vremea ne cere jertfă, cu ajutorul Părintelui, vom merge și la moarte. Când am fost la parastasul de șase luni al Părintelui, noaptea am visat că Părintele a venit la mine acasă, m-a miruit pe frunte și mi-a zis așa: „*Tu vei muri moarte de martir și s-or mântui și fetele tale*”. Dă, Doamne, așa să fie ! (***Elisabeta Sârbu, Sibiu***)

❖ În 1990 am fost la mormântul Părintelui cu fiul nostru, Vasile, care nu vorbea bine. O minune s-a întâmplat cu el. De față era și maica Andreea, care avea grijă de mormânt. După ce ne-am închinat, băiatul s-a întors din nou, de la jumătatea poienii, cu mâinile ridicate în sus, spre cer, și a spus primele cuvinte: „*Mamă, pupă Lică cucea*”. Am încremenit cu toții. Fugea spre mormânt de nu ne puteam ține de el. Ajungând la crucea Părintelui, a strâns-o în brațe cât a putut și a sărutat-o. De atunci a început să vorbească bine.

Maica Andreea îmi spusese dinainte să-l rog pe Părintele Arsenie să-L roage pe Tatăl Ceresc ca Vasile să poată vorbi corect. L-am rugat pe Părintele nostru drag și minunea s-a întâmplat. Îl rog pe Părintele Arsenie să mă ierte dacă am greșit, dar am mărturisit aceasta spre slava lui Dumnezeu și ca să înțeleagă lumea că atunci când între noi avem așa oameni aleși, nu știm să-i prețuim cât sunt încă în viață. De câte ori venim cu familia la Mănăstirea Prislop, ne simțim bine și simțim ajutorul Prea Bunului Dumnezeu, prin rugăciunile Părintelui nostru drag, Arsenie Boca. (*Anonimă, Sibiu*)

❖ Mama mea a fost greu încercată fizic. Suferise o intervenție chirurgicală pentru o tumoră de gradul IV de evoluție (ultima fază), cu prognostic de viață de 3 luni. Nu avea putere nici să se țină pe picioare. Medicul chirurg făcuse tot ce se putea face. Pe atunci, mai aveam un frate încă necăsătorit, iar tata căzuse la pat – făcea mereu accidente vasculare cu ușoare paralizii. Așadar, mama simțea că mai avea de împlinit lucruri mari pentru noi și că trebuia să ne ajute. Nu își știa diagnosticul și prognosticul, dar știa cum să se roage Părintelui Arsenie și lui Dumnezeu. A zis că dacă se va duce la mormânt, la Părintele, ea se va face bine. A găsit o mașină și a plecat. Eu mă gândeam că nu rezistă pe drum. După ce s-a întors, a mers acasă la ea și a început să se ocupe singură de treburile gospodărești. Zece ani, cât a mai trăit, a fost ca un om sănătos, roșie în obraji și frumoasă, și l-a îngrijit așa bine pe tata – care a stat la pat 5 ani, încât se mira și ea cum îi dă Dumnezeu putere să-l ridice

singură și să-l îngrijească. Era plină de viață, de bucurii, de bunăvoință. A ținut postul și rugăciunea. Nu lua medicamente decât foarte rar.

Nu entuziasmul și nici vreun act de voință ne poartă mereu pașii spre Prislop. E chemarea Părintelui Arsenie – o continuă rugăciune pe care o face pentru noi înaintea lui Dumnezeu, ca să nu ne piardă, pe noi, pe toți. Nu spunea niciodată că face ceva pentru noi, ci Dumnezeu – Lui să-I mulțumim. Nici nu dădea oamenilor canoane, nici măcar de rugăciune, ci doar îi sfătuia cum să-și schimbe viața, să-și vadă păcatele. Se ruga Părintele pentru ei, pentru noi, și rugăciunea se împlinea.

Noi suntem datori să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce ne-a dăruit, să încercăm să împlinim voia Sa cea sfântă între oameni, pentru ca să ne luminăm, să ne desăvârșim. (*o credincioasă, Sibiu*)

❖ Într-o zi, când tocmai mă întorsesem dintr-un pelerinaj la mormântul Părintelui, mă simțeam ostenită, până aproape de capătul puterilor. În aceeași noapte, Părintele Arsenie mi s-a arătat în vis și mi-a spus: „*Prislopul și mormântul meu sunt departe de tine. Tu mă poți găsi oricând ai nevoie de mine în bisericuța de lemn de lângă casa ta, chiar în stânga altarului, la strană. Este un loc ales, ce a găzduit o mare trăire duhovnicească. Să îngrijești biserica, să o îmbraci, să o împodobești, după puterile tale, căci face parte din mântuirea sufletului tău*”. Din acea zi, am devenit binefăcătoarea acestui locaș, dând ascultare încă o dată învățătorului meu. De câte ori simt nevoia să stau de vorbă cu marele duhovnic, urc cei câțiva pași, în deal, descui bisericuța și mă așez într-o strană. În singurătatea liniștită a aceluia loc, de unde se vede toată valea pârauului Șinca, mă întâlnesc cu sufletul Părintelui și-mi amintesc de fiecare dată vorbele pe care mi le-a spus la ultima întâlnire: „*Un sfânt se cunoaște abia după trecerea timpului. Cu cât se adaugă mai mulți ani după mutarea sa pe lumea cealaltă, cu atât va veni lumea spre el mai mult, dacă a fost cu adevărat un slujitor al lui Dumnezeu*”.. (*L.C.*)

❖ Pe data de 7 mai 1996, fiind râul Sâmbăta mare și tulbure după topirea zăpezii și după ploile abundente, trecând cu tractorul prin râu, tractorul a fost deviat de râul puternic înspre o râpă. Nu mai puteam ieși din râu, căci intram în râpă. Deoarece pe 8 mai doream să merg la Mănăstirea Prislop, la hram (pe 8 mai, pe lângă Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan și Cuviosul Arsenie cel Mare, se face și pomenirea Părintelui nostru Arsenie Boca), am avut un moment de regret că nu mai pot ajunge la mănăstire (mă vedeam deja răsturnat cu tractorul). Dar am cerut ajutor în gând de la Părintele Arsenie și, dintr-o dată, am putut să ies foarte ușor cu tractorul din râu!! (*Gheorghe Silea , Sâmbăta de Sus*)

De vorbă cu necuvântătoarele

❖ În anul 1999 am mers la Prislop. Acolo, un om foarte serios mi-a povestit că odată l-a dus cu căruța pe Părintele Arsenie, de la Lovnic la Făgăraș. Pe drum, au trecut printr-o pădure și Părintele i-a zis să oprească lângă o tufă. Omul oprește caii și Părintele zice: „*Scoală, mă leneșule, nu ți-e rușine să te culci în drum?*”. Căruțașul a crezut că vorbește cu vreun bețiv adormit după tufă. Când colo, numai ce vede că de după tufă iese o namilă de lup, care se întinde cât era de mare! Părintele Arsenie i-a mai zis lupului: „*Poți speria vreun trecător; nu ți-e rușine să te culci până dă soarele pe tine?*”. După aceea lupul a plecat prin pădure.

Mergând mai departe prin pădure, omul a observat că deasupra căruței se adunase un stol de păsărele care ciripeau vesele. Așa l-au petrecut pe Părintele până au ieșit departe de pădure. Atunci Părintele le-a zis: „*Duceți-vă înapoi la locul vostru*” și păsărelele s-au întors în pădure. Căruțașul s-a gândit că Părintele Arsenie Boca este cu adevărat omul lui Dumnezeu.

Când Părintele lucra la chilia din munte, avea 12 oameni care îl ajutau. Unul din ei mi-a spus că odată, când urcau pe potecă, un urs le-a apărut în față, chiar pe potecă. N-au mai îndrăznit nici să urce,

nici să coboare, deși aveau și securi la ei, și l-au așteptat pe Părintele Arsenie, care rămăsese puțin în urmă. Când a ajuns, Părintele Arsenie le-a zis: „*Ce faceți, măi fricoșilor?*”, apoi s-a dus la urs cu mâinile goale și, spre uimirea lor, l-a luat de o ureche și i-a zis: „*Du-te, mă, pe aici, la vale. Tu nu vezi că la ăștia le e frică de tine?*”. Și ursul a plecat la vale! (**Matei Biliboacă**, *Săvăstreni*)

❖ A venit un credincios la mănăstire și l-a mușcat câinele mănăstirii. Atunci s-a dus la Părintele Arsenie și i-a spus: „Bine, Părinte, să venim la mănăstire și să ne muște câinele mănăstirii?”. Părintele Arsenie l-a întrebat: „*Cunoști câinele?*”. „Cunosc”. „*Hai și mi-l arată!*”. Și i l-a arătat. Atunci, Părintele Arsenie i-a zis câinelui: „*Să pleci și să nu te mai prind pe aici!*”. Câinele a pus capul în pământ, a plecat și nu l-a mai văzut nimeni de atunci. (**Gheorghe Morar**, *Ucea de Sus*)

❖ N-a trecut mult timp după ce plecase Părintele Arsenie în veșnicie, când, mergând eu iar la mormântul lui la Prislop, mă opresc niște maici: „Frate – îmi zic monahiile – știi tu cine străjuiește noaptea la mormântul Părintelui?”. „Nu, de unde să știu?” – le-am zis. „Două căprioare!”. „Cum?”. „Uite-așa: vin în fiecare noapte, se-așează și dorm încovrigate, cu boturile una în alta, pe mormântul Părintelui. De parcă ar vrea să-l încălzească!... Și când ne apropiem pleacă, da' încet, fără frică, și pe urmă vin iar! În toată iarna lui '89-'90, căprioarele au străjuit noapte de noapte la mormântul Părintelui, ca doi îngeri tăcuți, credincioși și cuminți...”. (**Valentin Iacob**, în „*Buletinul parohiei Sfânta Cruce*” - USA, vol. XIII, nr. 9/ 2004)

Vindecări și dezlegări

❖ M-am îmbolnăvit și m-am dus la Drăgănescu. Biserica era plină de oameni, iar Părintele vorbea tare cu fiecare, ca să audă toată lumea sfaturile bune. Mi-a spus: „*Trebuie să te pregătești să pleci*”. Am plâns și m-am rugat să mă ajute să mă fac sănătoasă, ca să ajut și eu pe copiii mei. Părintele m-a ajutat de m-am făcut sănătoasă. Apoi, mi-a spus: „*Nu eu!*” (adică, nu el m-a făcut sănătoasă) și a arătat cu degetul în sus, către Dumnezeu.

Altădată eram sănătoasă, când m-am dus la dânsul și mi-a spus: „*Ai să te îmbolnăvești de nervi și de inimă*”. Am fost bolnavă, dar tot dânsul m-a făcut sănătoasă. Mi-a spus să zic: „*Doamne, ce mi-ai dat, aceea îmi trebuie*”. (**Maria Burs**, *Ucea de Sus*)

❖ Prima dată am fost la Părintele Arsenie la Drăgănescu. Soția era bolnavă. Eu aveam ulcer. Ne-a zis că trebuie să ne mai spovedim. Soției i-a spus că „*femeile care nu nasc copii ajung bolnave la bătrânețe*”, iar mie mi-a spus să nu mă operez la stomac (pentru ulcer), dar eu nu prea credeam că nu mă operez, căci eram grav bolnav.

Timp de o lună după ce l-am vizitat prima dată pe Părintele, atât eu cât și soția am avut o stare de bucurie nespusă, plângeam de bucurie. Și într-o zi vine la mine o persoană și mă întreabă dacă nu vreau să cumpăr chefir, care e bun pentru tratarea ulcerului! Într-o săptămână n-am mai avut nimic la stomac. Atunci a zis soția să ținem post, să ne spovedim și să ne împărtășim, și așa am făcut până în ziua de azi. Soția e bolnavă și acum. Dar ei nu-i spusese că se va vindeca. (**Gheorghe Morar**, *Ucea de Sus*)

❖ Era în timpul războiului. Părintele Arsenie era la Mănăstirea Brâncoveanu. La noi, în Recea, era un om, Gheorghe Miloșan, considerat nebun. Umbla tot timpul pe câmp și prin păduri. Rudele lui l-au prins, l-au legat și l-au dus cu căruța la Părintele Arsenie. Când au ajuns la mănăstire, Părintele slujea în biserică și a spus

credincioșilor: „*Spuneți ca cel bolnav din fața bisericii să fie adus în biserică*”. Părintele a citit mai multe rugăciuni, după care Gheorghe Miloșan s-a purtat ca un om normal. Se putea vorbi cu el. A devenit un bun creștin. (*Nicolae Urs, Recca*)

❖ A fost o vreme când mă durca stomacul îngrozitor. Văzând că nu-mi mai trece am plecat la Drăgănescu. Mă durca tot mai tare. Când am ajuns la poarta bisericii, de abia mai puteam respira și am strigat, atât cât am putut, la Părintele Arsenie, să mă ajute. Părintele numai mi-a pus degetul arătător pe burtă și de atunci nu m-a mai durut niciodată.

Odată, era la Drăgănescu o femeie cu fiica ei bolnavă cu spatele, încovoiată. L-a rugat pe Părintele să-i facă ceva. Părintele i-a pus o mână pe piept și una pe spate și a îndreptat-o! (*Aurelia Chiș, 93 ani, com. Boiu, jud. Mureș*)

❖ S-a dus maica Teoctista din Voila la Drăgănescu. Părintele era în biserică. De cum a văzut-o, i-a zis: „*Nu te-ai lăsat până n-ai venit. Vrei să știi cine l-a operat pe fratele tău? Doctorul Arsenie l-a operat*”.

Era Părintele Arsenie la închisoare în Brașov. În celula lui, au adus un doctor bătut de Securitate, care avea un picior vătămat din cauza bătăilor. Părintele l-a pus să stea cu piciorul în apa rece ce se scurgea pe lângă perete. I-a vindecat piciorul. Medicul a scăpat din închisoare și i-a mulțumit după mulți ani. (*Silvia Pătrucean, Sibiu*)

❖ L-am cunoscut pe Părintele Arsenie Boca în anul 1968, prin soțul meu. El a mers cu fotografia mea la dânsul, iar Părintele m-a chemat și ne-a dat binecuvântarea. Nu voi uita niciodată momentul când ne-a unit mâinile și ne-a dat acele frumoase sfaturi pentru viață. De atunci l-am căutat an de an, până în primăvara anului 1989. Când nu-l găseam la biserica din Drăgănescu, îl căutam la locuința din București. Îmi amintesc că odată eram la Părintele acasă și mă simțeam mai rău. Sfinția sa mi-a oferit un scaun și în acel moment, mi-a trecut din cap până-n picioare o putere pe care nu o pot descrie. Atunci m-am făcut bine.

Mari și multe au fost minunile Părintelui Arsenie Boca. Familia Jurcă avea un fiu care vorbea foarte greu. Când Părintele a ajuns la Sibiu, familia l-a dus pe copil la Părintele și l-a rugat să-l binecuvânteze, spunând că toate păcatele dâșnilor sunt asupra copilului. Părintele le-a spus că sunt păcatele mamei, pe care ea le-a făcut cu un văr. Băiatul a primit binecuvântarea și de atunci a vorbit corect. (*Ileana Balaban, Sibiu*)

❖ Părintele Arsenie și maica Zamfira au trimis o echipă de meșteri din Prahova, să lucreze la renovarea Mănăstirii Prislop. În fruntea echipei era un maestru foarte bun, pe nume Vâlcea, din Comarnic. Acest maestru, mergând odată acasă, vede pe soția sa bolnavă și o duce la spitalul din Ploiești. Acolo i s-au făcut toate analizele și i s-a spus că are cancer. A dus-o și la București, la spitalul Fundeni, unde sunt specialiști și aparatura cea mai bună din țară. După ce i-au făcut toate analizele i-au spus să o ducă acasă, că nu se mai poate vindeca și că va muri cât de curând. Așa a și făcut.

Apoi, maestrul s-a întors la lucru, la Prislop. Era foarte supărat. Părintele l-a observat și l-a întrebat: „*Ce ai, măi, de ce ești supărat?*”. El a spus că necazuri trecătoare. Mai trec două zile și iar îl întreabă Părintele: „*Spune, măi, ce ai de ești supărat?*”. Atunci i-a spus că a fost cu soția la spitalele din Ploiești și București și că toți medicii i-au spus că are cancer și că nu mai are mult de trăit. Părintele i-a luat mâna dreaptă și cu mâinile sale i-a sucit-o și pe-o parte și pe alta și la urmă i-a spus: „*Măi, soția ta nu are nimic, nu moare. Tu trebuie să știi că noi avem mult de lucru aici. Vezi-ți de treabă și nu mai fi supărat*”. După câteva zile, se duce acasă și vede că soția sa nu mai este bolnavă.

Se pune întrebarea cine a mai vindecat de la distanță. Singur Mântuitorul și sfinții Lui. În întâmplarea cu sluga sutașului, Iisus Hristos a vrut să meargă să-l vadă pe bolnav, dar sutașul a zis: „*Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-*

te, și se duce; și celuilalt: *Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face.* ”. (Mt. 8, 8-9). (**Moș Nicolae, Sibiu**)

❖ În anul 1980 am fost operată de fiere, dar rezultatul analizelor după operație nu a fost bun. O prietenă de-a mea, doamna Păduraru Maria, mi-a dat telefon întrebându-mă dacă nu vreau să merg la Părintele Arsenie. Am fost de acord. Am plecat la București și de acolo în satul Drăgănescu, unde era Părintele. Era foarte multă lume venită din toate părțile. Am ajuns și eu la rând. Eram foarte slăbită după operație și i-am spus Părintelui că îmi este frică de moarte. Părintele s-a apropiat de mine și mi-a spus să nu-mi mai fie frică, pentru că toți murim. Apoi m-a privit cu atenție. Am simțit ceva până în adâncul inimii și de atunci nu mai știu de frică. Când i-am arătat poza cu cei doi copii ai mei, între care e o diferență de aproape 9 ani, Părintele m-a întrebat: „*Ceilați unde sunt?* ”. Anii au trecut, așteptam să mă prăpădesc, dar nu a fost așa. Când Părintele m-a privit, m-a vindecat de boală și uite că trăiesc și acum, după aproape 25 de ani. (**Maria Friciu, Sibiu**)

❖ Sfaturi date de Părintele Arsenie:

- Pentru rinichi este nevoie de ceaiuri multe, de lichide multe, pentru spălarea lor.

- Dacă lași tabacul, trece stomacul. Dacă merge moara, toate merg mai bine.

- Cine este prieten cu paharul, nu are rezultate bune în viață. Alcoolul omoară regiuni întregi de celule nervoase din creier. Și ajungi să te împrietenești cu oameni cu mai puțină judecată. (**Maria Matronea, Sibiu**)

❖ Într-o zi de Paști, prin 1943 (eram copil), mergeam pe o alee cu Părintele Arsenie și ne apare în față o bătrână, Maria, pe care Părintele o cunoștea ca fiind vrăjitoare. Îi spune „Hristos a înviat!”, dar ea nu-i răspunde. Îi spune de 3 ori, dar ea nu a răspuns. Atunci îi spune: „*Marie, cu adevărat, hristos al tău n-a înviat; e diavolul la care tu slujești*”. Apoi îi spune: „*Uite ce m-am gândit,*

Marie. Te primim aici la mănăstire, cu o condiție: să te lași de vrăji. Noi îți dăm casă și masă până la sfârșitul vieții tale. Alege: ori vrăjile, ori mănăstirea". Ea a spus: „Eu nu mă pot lepăda de vrăji". Atunci Părintele i-a spus: „Nu mai ai ce căuta aici. În momentul acesta să pleci". Dar ea era ca împiedicată, nu mai putea merge. În acel moment, lângă noi a apărut un băiețel de 12 ani, Ilie, care avea vedenii de la 6 ani. Îl întreabă Părintele: „Ce vezi?" și îi răspunde băiatul: „Văd un șarpe încolăcit în jurul picioarelor ei și nu o lasă să plece". Părintele a adus patru bărbați, care au luat-o pe sus și au scos-o în afara mănăstirii. (Pr. Ioan Sofonea, Sibiu)

❖ Părintele Arsenie a adus mari binecuvântări în casele oamenilor din mai multe sate, acolo unde se adunau creștinii. Așa s-au adunat și în casa mamei mele, Scutea Victoria, în satul Săsăuș, comuna Chirpăr. În timpul rugăciunilor, oamenii au auzit un șuierat, iar dimineața, când s-au sculat, mama și bunica au găsit toate găinile moarte.

Odată, după ce m-am căsătorit, la vreo 5 ani, m-am certat cu soțul meu și am plecat la părinți. Citeam rugăciuni. Îmi luasem o fotografie cu Părintele Arsenie și-l rugam să mă ajute și să-mi spună ce se întâmplă cu noi. Iată că la vreo 7 zile după ce am citit, vine în casă la părinții mei o femeie din sat și-mi zice: „Bine că te găsesc singură". Ai mei nu știu unde erau la lucru. Femeia îmi spune că soacra mea i-a dat un val de pânză să-l ducă la vrăjitoare în Făgăraș, să citească pe ea (pe pânză), ca fiul ei să se însoare, că avea 28 de ani. Iar când a venit de acolo s-a însurat în 3 săptămâni, cu mine. Apoi, femeia a plecat acasă, s-a dus în grădină și s-a urcat într-un pom să culeagă mere. A căzut, și-a rupt piciorul și apoi a murit.

În ziua de 8 mai 2003, am dus la Prislop valul de pânză pentru fețe de masă la bucătărie. Era un dar de nuntă de la soacra mea. Îl aveam de 23 de ani în dulap. Mă tot rugam: „Părinte, ce să duc la mănăstire?" Și dintr-o dată m-am dus la dulap, am luat valul și am plecat cu el. Mă gândeam că poate dezleagă Dumnezeu toate păcatele noastre, dar și pe cele ale soacrei mele, fără să gândesc altceva rău.

Când m-am întors de la Prislop, am visat pânza ce o lăsasem la bucătăria mănăstirii (8 mai 2003), iar pe ea, la o distanță de 2 m erau tot cruci negre. Ce credeți? După 2 săptămâni, în 22 mai, moare soacra mea. Vine la noi, povestesc cu ea și când ajunge în casă la ea cade și moare. Casele sunt una lângă alta. (*Mioara Stănuț, Chirpăr, Sibiu*)

❖ **Izvorul Părintelui Arsenie.** Acolo s-a vindecat o fată care 17 ani a fost în cărucior și după 17 ani i-a venit puterea acolo, la fântâniță.

Părintele Ieromonah **Dionisie Ignat** de la *Mănăstirea Albac* povestește împrejurarea cum Maria Silaghi și-a căpătat întregimea trupului la "Fântâna Părintelui Arsenie".

"Eram student în anul I la Teologie la Sibiu și, fiind în vacanța de vară, am primit ascultare de la Înaltpreasfințitul Serafim, care atunci era episcop și duhovnicul Institutului de Teologie: „Să te duci să stai 2 săptămâni la Sâmbăta”. Fiind prieten cu Maria Silaghi, fiindcă o ajutam tot mereu la biserică, îi duceam căruciorul sau o purtam în spate, pentru că avea scleroză în plăci de 17 ani și avea tot mereu nevoie de ajutor să o ducă cineva, să o urce, să o coboare scările, să o ducă la biserică, cu vreo două zile înainte de a merge la Sâmbăta am trecut pe la ea și i-am zis: „Uite, m-a trimis Preasfințitul Serafim să stau la Sâmbăta vreo două săptămâni.” Și zice: „Și noi ne-am gândit să venim, dar știm că e mai greu...” „Da’, zic eu, hai să mergem, că dacă sunt și eu acolo, vă mai ajut și eu să vă mai duc cu căruciorul.” Și-a zis că tare ar vrea să ajungă la izvor.

Era într-o vineri când am ajuns acolo. S-a pregătit pentru Spovedanie și pentru Sfânta Împărtășanie. Chiar în vinerea aceea dimineața s-a spovedit, a fost la Sfânta Liturghie, s-a împărtășit, după Împărtășanie a stat la Sfântul Maslu, iar după Sfântul Maslu, pe la ora 15, ne-am înțeles ca după ce se odihnește să o duc eu cu căruciorul până la izvor. Până acolo erau vreo 2 km. Era 3 august 1990. Și pe la ora 14.30 s-au ridicat niște nori de ploaie foarte mari și ea dădea înapoi, că să nu mai mergem. Da’ am spus „Haide să

mergem, că ajută Dumnezeu, ne ajută Părintele Arsenie.” Și-am pornit încet, încet. La pâraiașul acela peste care a trebuit să trecem erau niște muncitori care s-au împotmolit cu mașina și zice: „Trebuie să ne întoarcem înapoi, că mi-e rușine să nu mă vadă că mă treci în spate.” Și-am zis că nu-i nimica, trecem printr-altă parte. Și am ocolit mașina aceea, ne-am dus pe mai în jos puțin și am trecut. Am împins apoi căruciorul până acolo sus, la izvor. La izvor l-am tras în sus, că era mai ușor de tras decât de împins, și l-am lăsat lângă drum, acolo sus. Apoi am dus-o în brațe până la izvoraș. S-a spălat pe piciorușe, pe mâini, pe față, am spus „Cuvine-se cu adevărat” și încă niște rugăciuni. Între timp a venit acolo o bătrânică cu o straiță după cap. Noi eram acolo, la masă, Bătrânică s-a spălat și ea la izvor, a luat și ea niște apă.

Apoi au venit apoi niște turiști mai gălăgioși și ne-am hotărât să mergem, că nu mai era de noi acolo. Și zice: „Mă țin de tine până când ne depărtăm, ca să nu vadă ăștia că mă duci în spate.” Și zic: „Bine, ține-te.” S-a ținut, a mers și am ajuns până la cărucior. La cărucior, zice: „Simt așa, o putere în picioare... Hai să mergem până la drum, că am văzut că ai tras greu căruciorul în sus, că era pietriș, erau bolovani”. Și când a ajuns la drum tot așa a zis: „Să știi că nu mă dor picioarele.” De obicei, când mergea mai mult de 10 metri i se întorceau picioarele, mâinile i se suceau. Și când am ajuns la drum, am spus că acum, dacă tot mergem, să mergem până la mănăstire. Și a mers până la mănăstire, a intrat în mănăstire pe picioarele ei. Era sora Iuliana, era sora Ana, adică Aurica, acolo, care au văzut și s-au minunat. Însă făcuse febră musculară și sâmbăta nu s-a mai putut ridica din pat. Dar Duminică la Liturghie s-a ridicat și de atunci nu s-a mai așezat în cărucior. Acuma este în Retezat la schi, o lăsat-o Preasfințitul Daniil acolo, împreună cu sora ei, care o mai îngrijește.” (mărturie culeasă de părintele Arhimandrit **Teofil Părăian** și publicată în cartea „Părintele Arsenie Boca – mare îndrumător de suflete din secolul XX”, Ed. Teognost)

Fântâna Părintelui Arsenie - Mănăstirea Sâmbăta

Cu Biblia în iad!

„Nu după Scripturi au răstignit ei pe Dumnezeu?”

❖ Se plâneau doi bătrâni că copiii lor se duc la sectari. Părintele Arsenie le-a zis: „*Acolo se duc cei ce au păcate multe, pentru ca diavolul să poată zice: «Tot ai mei sunteți»*”.

Odată, se strânsese multă lume la Mănăstirea Sâmbăta. Înainte de a începe slujba, Părintele Arsenie a zis: „*Acum începem Sfânta Liturghie. Toți mucării (n.n.: sectarii) să plece*”. Unii au plecat, alții nu au plecat, iar cei care au rămas au dormit tot timpul cât s-a ținut Sfânta Liturghie. Când a terminat slujba, Părintele Arsenie le-a zis: „*Acum, sculați-vă!*”. Unii mucări au spus: „Părinte, vrem să ne întoarcem” (n.n.: la credința ortodoxă). Iar Părintele le-a zis: „*Întoarceți-vă, dar această pată nu se va șterge niciodată*”. (Olimpia C., Sibiu)

❖ O pocăită a mers la Drăgănescu și, în timp ce în biserică se afla multă lume, a început să-l „lămurească” pe Părintele despre Maica Domnului și Sfânta Cruce. Deodată, Sfinția sa ne-a spus tuturor să nu ne speriem. În acel moment a pocnit soba și în biserică s-a făcut un fum mare. Părintele a ieșit afară, noi după dânsul. Când fumul s-a limpezit în biserică, Părintele a pus-o pe acea femeie să curețe soba și, la urmă, i-a spus: „*Așa (murdară) cum ești acum, vei fi cu Biblia la subsuoară în iad*”. (Ileana Balaban, Sibiu)

❖ Pe vremea când eu eram mică, părinții mei au mers la Sâmbăta, la Părintele Arsenie. Dânsul le-a spus că vor divorța și așa a fost. Tot atunci, în marea mulțime de oameni, se afla și o femeie pe nume Maria, o sectară venită din nu știu ce sat. La un moment dat, Părintele i-a strigat: „*Maria, din satul cutare, fă-ți cruce!*”. Ea a zis: „Nu-mi fac!”. Părintele a insistat și, abia a treia oară, femeia a făcut ascultare. Avea Părintele o putere în voce și în privire, de te pătrundea până dincolo de tine. Când i-a strigat a treia oară,

femeia a zis: „Îmi făc, Părinte, îmi făc!!!”. (*Maria Georgeta Stanciu, Sibiu*)

❖ Odată, la Sfânta Liturghie care se făcea la altarul din pădure, Părintele a strigat: „*Mărie, din cutare sat, fă-ți cruce!*”; și Măria: „Nu fac!”. Părintele îi zice a doua oară: „*Fă, Mărie, cruce!*”; ea din nou zice: „Nu fac!”. A treia oară strigă Părintele: „*Fă, Mărie, cruce; piei, diavole, din zidirea lui Dumnezeu!*”. Atunci, biata Mărie s-a trezit și a zis: „Fac, Părinte, fac!”. Mai târziu, Părintele îi zice: „*Să vii să te botez, că ți-ai dat mirul pe apă și ai curvit cu fiu-tău la secta voastră*”. A botezat-o Părintele și i-a dat canon să umple cu gura o bute cu apă și apoi să intre în ea și să facă baie. Și când a intrat în ea s-a umplut butea cu șerpi. (*Elisabeta Sârbu, 73 ani, Sibiu*)

❖ Odată eram la Drăgănescu și, pe când mă rugam cu foc în fața icoanei Maicii Domnului, în biserică au intrat un bărbat cu fiica lui. Amândoi tremurau tare. Bărbatul vine la mine, îmi spune că este profesor universitar și că îl caută pe Părintele Arsenie care face minuni. În acel moment, intră în biserică Părintele și îl întreabă pe acela: „*De ce o întrerupi de la rugăciune?*”. Omul îi zice că este iehovist și începe apoi cu de-ale lui, că de ce să ne închinăm la icoane și altele. Părintele zice: „*Dacă nu te închini, n-avem ce discuta*” și apoi îmi spune să le arăt cum să se închine. Eu le explic cum trebuie să împreune cele trei degete, că acestea trei sunt Tatăl, Fiul și Sfântul Duh și că celelalte două strânse în palmă sunt Maica Domnului și Arhanghelii Mihail și Gavriil, în genunchi în fața Sfintei Treimi. Iehovistul sare ca ars și spune că nu se închină. Atunci, Părintele ridică mâinile în sus și zice: „*Doamne, nu sunt răspunzător de sufletele acestea*”. Imediat, cei doi au plecat împleticindu-se unul de altul, dar n-au putut ieși din biserică, ci s-au întors, s-au închinat și pe loc s-au făcut bine amândoi. (*Ana Bichi, Sibiu*)

❖ ***Sfaturi pe care ni le-a dat Părintele, pentru noi și pentru urmașii noștri:***

- a) Orice lucrare facem, să o facem ca pentru Dumnezeu, indiferent că este vorba despre prieteni sau dușmani.
- b) Să fim mai buni azi decât ieri.
- c) Să nu părăsim credința ortodoxă ca să mergem la alte credințe sau secte, că nu e bine. La pocăiți este păcat să mergem, pentru că aceștia s-au lepădat de primul botez, de Sfintele Taine.
- d) Să nu mergem la vrăjitori, căci aceștia sunt ucenicii diavolului. (***Moș Nicolae, Sibiu***)

❖ A zis Părintele. „*Să nu vorbești cu sectarii, că aruncați mărăgăritare... Cărțile lor să le ardeți*”. (***Maria Matronea, Sibiu***)

❖ De obicei mergeam cu alte fete din sat la Mănăstirea Brâncoveanu. Când era vremea bună, Părintele Arsenie făcea slujba afară, la un altar construit de dânsul. Odată, în timpul slujbei, a zis către doi cunoscuți de-ai mei: „*Măi, voi de acolo, mergeți pe calea Drăgușului, că o femeie care vrea să vină la slujbă e oprită de niște dulăi*”. Cei doi au mers și mai jos de pădure au întâlnit-o pe femeie înconjurată de mucări (n.n.: sectari), care au oprit-o din calea spre biserică ținând-o de vorbă cu ale lor rătăcirii, ei fiind adventiști de sâmbăta. (***Livia Jurcovan, Drăguș***)

❖ „*Temelia vieții creștine este HRISTOS, PIATRA HRISTOS, nu PETRU*” – cuvânt scris pe pictura Bisericii Drăgănescu.

Postul și rugăciunea

Spovedania și Împărtășania

Postul și rugăciunea

❖ Părintele Arsenie Boca ne-a spus: „Să vă uscați anafură, că omul lui Dumnezeu trăiește o zi cu o bucată de anafură și o înghițitură de agheasmă” și: „Mă, să nu beți mult vin; puneți vin de două degete și restul apă. Învățați-vă cu frigul și mâncați cu lingurița”. Cu altă ocazie, Părintele a spus că „celor mândri, Dumnezeu le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har” – 1 Petru 5, 5. (*o credincioasă, Sibiu*)

❖ Două femei au venit la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. Dar, cum au apărut le-a și întrebat Părintele: „Ce aveți în bagaje?” și a și băgat mâna în traista lor. A scos o rudă de salam și le-a muștrat că în Săptămâna Mare ele mâncau salam. A aruncat salamul la cei doi câini ai părintelui Bunescu, dar nici câinii nu au mâncat. Mârâiau și se uitau la Părintele Arsenie. (*Paraschiva Ciucea, 73 ani, Ucea de Sus*)

❖ Mi-a zis odată să nu mai mănânc slănină dacă vreau să fiu sănătoasă. (*Aurelia Chiș, 93 ani, com. Boiu, jud. Mureș*)

❖ Cu puțin timp înainte de cutremurul din 1977, Părintele Arsenie ne-a spus o istorioară: „Un sfânt avea un ucenic pe care-l ținea aproape. Sfântul a plecat pentru un timp în altă parte, pentru niște probleme. Ucenicul, rămânând singur, s-a gândit să meargă la o mănăstire, ca să vadă cum trăiesc călugării. Ajungând acolo, i-a plăcut nespus de mult, fiindcă se cântau cântece de slavă lui Dumnezeu. După ce se întoarce înapoi, îi spune sfântului părinte cum a fost la mănăstire și ce a auzit. zicând:

- Părinte, să știi că noi nu ne mai mântuim.

- De ce, mă? - îl întreabă părintele.

- Părinte, dumneata te rogi numai atât: **«Doamne, miluiește-ne!»**; ei acolo cântă frumos și să știi că eu mă duc acolo.

- Du-te! - i-a spus, iar după ce a plecat ucenicul, sfântul s-a pus în genunchi și a zis: **«Doamne, arată-i adevărul!»**.

Când ucenicul a ajuns la mănăstirea aceea, călugării cântau, dar, iată că, dintr-o dată, începe un cutremur de pământ și toți călugării lasă cântările, se pun în genunchi și încep să se roage: **«Doamne, miluiește-ne»**. Atunci, ucenicul s-a întors înapoi la sfânt și i-a zis :

- Dacă au lăsat cântecele și se rugau **«Doamne, miluiește-ne»**, înseamnă că **«Doamne, miluiește-ne»** e mai mare.

Și voi tot așa să vă rugați" - a zis Părintele.

Nu după mult timp, când a fost cutremurul acela de pământ (1977), Părintele Arsenie a auzit o voce care zicea: „Nu ieși, că mori”. După cutremur, fiind salvat, și-a făcut o cruce și a spus: „Doamne, îți mulțumesc că m-ai salvat!”. Aceasta ne-a spus-o soția părintelui Bunescu, care știa de la Părintele Arsenie. (**Gheorghe Morar, Ucea de Sus**)

❖ Părintele ne zicea: „Mă, voi să mă întrebați și eu vă răspund, că trebuie să pictez”. Fiind vorba de „Tatăl nostru”, a zis: „Măi, noi când zicem **«Tatăl Nostru»**, Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi suntem fiii Lui. Deci, când vrei să te duci undeva, zi : **«Tată, îți place unde vreau să mă duc?»**. **«Ba»**. Atunci nu te du. Sau **«Tată, îți place ce vreau eu să fac?»**. **«Ba»**. Atunci, nu face. Sau: **«Tată, îți place ceea ce vreau să vorbesc eu?»**. **«Ba»**. Atunci, nu vorbesc. Și de gânduri să-L întrebați pe Dumnezeu, și, făcând așa, vă mântuiți”. (**Gheorghe Morar, Ucea de Sus**)

❖ Când am început să zic rugăciunea, cum mă învățase părintele Arsenie („*Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine, păcătosul*”), am avut niște furtuni de gând. Toate aceste gânduri se revărsau în timp (amintiri, urâciuni, vorbe, expresii murdare, vorbe pe care nu le-am zis niciodată cu cu-vântul). Niște furtuni de gând, niște răutăți pe care eu le purtam în mine și nu știam de ele. Și răutățile acestea le-am purtat în mine în continuare, până când lucrurile s-au limpezit, cu vremea – dar nu s-au limpezit foarte repede.

Și la Teologie mai aveam împotriviri din acestea. Știu că mă duceam în capelă, mă duceam seara, mă duceam dimineața, mă duceam și peste zi, și ziceam: „*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu...*” și parcă ve-ne-a vrăjmașul cu toată suita lui să răscolească ceva prin mine. Și îmi era frică. Mă gândeam: „Măi, mâine-poi-mâine înnebunesc, se întâmplă ceva cu mine, nu se poate!”. Dar pe de altă parte ziceam: „Nu se poate să se întâmple ceva rău cu mine, pentru că prin această rugăciune cer ajutorul lui Dumnezeu. Nu se poate să mă lase ajutorul lui Dumnezeu. Doar eu nu-s singur în înaintarea mea sufletească. Trebuie să mă ajute Domnul Hristos. Trebuie să mă ajute. Nu se poate să nu mă ajute! Că doar de ce zic: *Doamne, Iisuse Hris-toase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcăto-sul?*”. Și-avem niște furtuni, niște frământări, niște răutăți, niște lucruri care, până la urmă, s-au rezolvat ele, s-au rezolvat bine. Și bineînțeles că acestea alternau cu stări de liniște sufletească.

Mi-aduc aminte de vremea când eram elev în Timișoara și mergeam spre școală. Mergeam cu rugă-ciune și aveam așa de multe bucurii în suflet, încât îmi era frică să nu-mi crape inima. Ziceam: „Doamne, nu pot suporta mai mult, nu pot. Asta e ultima posibilitate de bucurie pe care o pot suporta. Să nu-mi dea Dumnezeu mai mult.” Asta ținea cât ținea, și iarăși veneau furtu-nile. Și apoi, iarăși veneau bucuriile.

Odată – eram deja venit la Mănăstirea Sâmbăta (în 1949 am venit) – am avut o bucurie ca cea de la Timișoara. Atunci m-am gândit: „Gata, pe asta n-o s-o mai pierd niciodată!”. Bineînțeles că

nu s-a putut, pentru că omul nu poate să trăiască totuși într-o permanentă ten-siune. Nici la bine, nici la rău. Trăiește normal. Trăiește undeva cam pe la mijloc și de acolo înaintează sau de acolo scade. Nu ești într-o euforie care nu se trece în veci. Însă eu totuși am avut totdeauna o înclinare spre bucurie. Am fost un om al bucuriei. Sunt un răspânditor de bucurie, un lucrător de bucurie. Așa e formația mea. Așa m-a lăsat pe mine Dumnezeu: cu o înclinare spre mul-țumire, spre bine. Și... asta e moștenirea mea de la părintele Arsenie. (*Arhim. Teofil Părăian*, Mănăstirea Brâncoveanu)

❖ O creștină îi zice Părintelui: „Părinte, eu citesc noaptea rugăciuni”. Părintele i-a zis: „*Dacă îți pierzi mintea, nici lui Dumnezeu nu-i mai trebuiești*”. **Tu** n-ai voie să citești noaptea! La Judecata de Apoi trebuie să ne prezentăm cu mintea întreagă. (*Silvia Pătrucean, Sibiu*)

❖ Eram la Mănăstirea Brâncoveanu, unde am stat 2 săptămâni, prin 1943. Într-o zi, bucătăreasa a atras atenția Părintelui Arsenie că s-au terminat alimentele. Părintele a zis: „*Să trecem cu toții la rugăciune*”. Astfel, a doua zi, dis-de-dimineață, a venit o căruță cu doi cai, încărcată cu pâine proaspătă, un sac de făină de grâu și un sac de făină de porumb. (*Septimia Maniș*, 80 ani, Codlea)

❖ Odată ne-a spus că atunci când vrem să-i cerem ajutor, putem să scriem rugăciunea pe o hârtie, apoi să ardem hârtia. Acest lucru l-am făcut o singură dată, când eram grav bolnavă, și ajutorul Părintelui a venit imediat.

Spovedania și Împărtășania

❖ Când eram tânăr și nebun, am ajuns și eu la Părintele Arsenie, la Mănăstirea Sâmbăta. Dânsul m-a luat la spovedit trei ore și apoi mi-a zis: „*Ești negru ca tăciunele și vreau să te fac alb*”. Când

Mănăstirea Sâmbăta - la altarul din pădure

am ieșit de acolo, îmi venea să sar, ca vițeeii când le dai drumul din grajd. De atunci am căpătat o putere mare, nu m-a mai interesat decât problema sufletului și nu am mai avut altă dorință decât mântuirea sufletului. (*Dumitru Pampu, Sibiu*)

❖ O femeie venea pe la Sâmbăta, la Părintele Arsenie. Odată, îi zice Părintele: „Nu te mai împărtășesc dacă nu-ți aduci soțul aici”. „O, vai, nici vorbă de așa ceva. Părinte, soțul meu fumează”. Și Părintele spune: „N-am nimic cu tutunul lui”. Se duce femeia acasă și îi zice soțului să meargă și el la Părintele. Scandal mare! Soțul zice că nu merge, că i-au stricat popii mîntea, și altele, și altele. Femeia zice: „Dacă nu vii, mă fac desfrînată”. Apoi au intervenit copiii și, în sfârșit, au plecat. Pe drum, de la Voila până la mănăstire, tot ea a dus bagajul, ca să nu-i fie lui greu. Când au ajuns la mănăstire, au ascuns țigările, lângă un stejar. Când l-a văzut Părintele, i-a zis: „Hai, că de când te aștept”. Apoi, l-a luat la spovedit trei ore. La

urmă, Părintele îi zice: „*Ai spus tot?*”. el zice: „*Da!*”. Dar Părintele: „*Trei nu le-ai spus!*” și i le zice Sfinția sa: „*Ai desfrânat în tren, la cutare drum, și altădată, la alt drum, tot în tren. Și când erai copil și pășteai vitele pe lângă râul Gorjului, ați făcut un foc și ați aruncat în foc o șopârlă. Și ce mai râdeai și chiuiai când o vedeai că se zbate în foc*”. Atunci, omul zice: „*Vai, Părinte, sunt în fața unui mare prooroc*”. Și Părintele zice: „*Un ciot de om, mă!*”. Apoi omul a devenit un mare creștin și a suferit și prigoană. (*Elisabeta Sârbu, 73 ani, Sibiu*)

❖ O femeie din Gurahonț venise pentru o slujbă de pomenire, fiindcă îi murise băiatul în armată, cu numai două săptămâni în urmă. Părintele a dojenit-o parcă mai blând: „*Amintește-ți păcatele tinereții tale și să-I mulțumești lui Dumnezeu că ți-au mai rămas încă patru copii în viață, alături de tine, cu care te vei ajuta la bătrânețe. Nimic nu se petrece la întâmplare, cum crede omul. Răul se abate asupra noastră, după măsura faptelor săvârșite. Ce rămâne neplătit pe lumea asta, plătim pe lumea cealaltă*”. Apoi s-a adresat tuturor celorlalți, care așteptau în biserică, ridicând vocea: „*Rugați-vă la Dumnezeu să vă pedepsească în această viață pentru faptele nespovedite de voi sau nedezlegate de duhovnicii voștri, căci în viața de apoi, amarnice sunt pedepsele Celui de Sus*”. Parcă ne-a trecut un fior pe șira spinării și s-a auzit, așa ca un murmur, printre oamenii ce se aflau în biserică... Ne înfricoșaserăm toți. (*L.C.*)

❖ Doi oameni din satul Săvăstreni, nenea Ioan și nenea Victor, se duceau la Mănăstirea Sâmbăta în toată duminica și la toate sărbătorile; erau foarte credincioși și țineau toate posturile. Într-o zi, după ce postiseră după rânduială, s-au hotărât să meargă la mănăstire să se mărturisească la Părintele Arsenie. De intenția acestor doi credincioși a aflat un alt om din Săvăstreni, nenea Iacob (nenea Iacob nu prea postea și nu prea mergea la biserică; în schimb, fuma mult). A vorbit cu nenea Ioan și nenea Victor, le-a spus că vrea să se

spovedească și el la Părintele și, în sfârșit, cei trei au plecat împreună la mănăstire. Când au ajuns la casa de vacanță de lângă mănăstire (cam la 1,5 km distanță de mănăstire), nenea Iacob și-a pus țigările într-o salcie scorburoasă. Apoi au mers la biserică, au ascultat Sfânta Liturghie și, la sfârșit, s-au dus la Părintele Arsenie la spovedit. Părintele i-a mărturisit și i-a cuminecat numai pe nenea Ioan și pe nenea Victor, fiindcă au postit. Pe nenea Iacob nu l-a mărturisit și i-a strigat că îl va spovedi și pe el, după ce va găta cu slănina din traistă și cu țigările din salcie! La urmă, i-a zis să aibă grijă la întoarcere să nu uite cumva țigările în salcie, pentru că le vor găsi corbii și le vor strica. (*Matei Biliboacă, Săvăstreni*)

❖ Pe vremea când era la Drăgănescu, am dus la Părintele pe o soră de-a mea de la țară, care se plângea că bărbatul ei o tot chinuiește cu gelozia. Ea zicea că nu-i de vină și că „nu umblă în pustiu”. Părintele i-a zis: „Ești de vină, că ai făcut abort și n-ai mărturisit”. Eu zic: „Părinte, o duc acum la Cernica, să se spovedească”, dar Părintele spune: „Nu o duce, tu, la călugări, că-i dau canon de nu mai iese din el; du-o la preoții voștri de mir”. (*Elisabeta Sârbu, Sibiu*)

❖ „Mergeți și la preoții voștri, că ei știu necazurile mirenilor și greutățile voastre. Voi aveți preoți buni la Sibiu. Nu mergeți la mănăstiri să vă spovediți, că vă dau canoane mari. Dar să mergeți la mănăstiri pentru rugăciuni, liturghii și dezlegări” – a zis odată Părintele Arsenie. (*Maria Matronea, Sibiu*)

Sfânta Liturghie și sfârșitul lumii

Preoții și Biserica – salvarea noastră

Sfânta Liturghie și sfârșitul lumii

❖ Spunea Părintele Arsenie să ne spovedim și împărtășim mai des, că va sosi timpul când se va lua Sfânta Liturghie la cer și nu se va mai săvârși pe pământ. (*Septimia Maniș*, 80 ani, Codlea)

❖ De când eram de vreo 10 ani, duminica tata obișnuia să ne ducă pe toți la Mănăstirea din Sâmbăta de Sus, cu căruța. Dar nu mergeam la mănăstire chiar în toată duminica. Mi-aduc aminte că, într-o duminică dimineața, tata s-a apucat să cearnă nisip. L-am întrebat: „Tăticule, azi nu mergem la mănăstire?”. El mi-a zis că nu mergem la mănăstire, mergem la biserică (biserica din sat). Când au tras clopotele la biserică, tata nu se oprise încă din lucru. L-am întrebat dacă nu mergem la biserică și mi-a zis că mergem după ce se trage clopotul a treia oară. Au tras clopotul și a treia oară, s-a intrat la Sfânta Liturghie, dar tata tot mai lucra. S-a terminat Sfânta Liturghie, tata era tot cu lopata în mână. L-am întrebat de ce nu a lăsat lucrul ca să mergem la biserică. El mi-a zis că a vrut să termine de cernut grămada de nisip (lucra la casă), dar că duminica următoare mă va duce la Mănăstirea Sâmbăta și-l voi vedea pe Părintele Arsenie.

Duminica următoare tata nu m-a mai luat la mănăstire; s-a dus cu altcineva. A ajuns acolo la Sfânta Liturghie. Când l-a văzut, Părintele Arsenie – care predica – a strigat la tata. I-a zis: „*De ce nu ai lăsat lucru duminica trecută când cernei nisip și când te-a întrebat băiatul tău de ce nu te duci la biserică din sat, cu băiatul de mână, ca de obicei, și i-ai zis că vii astăzi la mănăstire? Pentru că ai cernut nisip în timpul Liturghiei, îți dau canon să*

ții post negru nouă vineri, să nu mănânci nimic până la apusul soarelui. Pe urmă, să vii să te spovedesc". Apoi știu că vinerele acelea le-a postit! Pe urmă, tata s-a dus iarăși la Părintele Arsenie. (Matei Biliboacă, Săvăstreni)

„Sfânta Liturghie și sfârșitul lumii”

în scrierile Părintelui Arsenie:

❖ Dumnezeu coboară între oameni și suie oamenii la Sine, pe scara Sfintei Liturghii.

❖ Precum Taina pocăinței sau Mărturisirea este judecata milostivă a lui Dumnezeu, ascunsă sub chip smerit, și iubitorii de smerenie dau de darul acesta, asemenea și Sfânta Jertfă a Mântuitorului, din Sfânta Liturghie, ascunde, iarăși sub chip smerit, o taină a ocârmuirii lumii. -

❖ Cei vechi știau pricina pentru care nu se arată Antihrist în zilele lor, căci Sfântul Pavel vorbește despre taina aceasta în chip ascuns, dar n-o numește (2 Tesaloniceni 2, 6). E Sfânta Liturghie, sau Jertfă cea de-a pururi, despre care a grăit Domnul prin Daniil (Daniil 12, 10) și apoi Însuși ne-a învățat. Ea este aceea care oprește să nu se arate Antihrist, sau omul nelegiurii (2 Tesaloniceni 2, 3) decât în vremea îngăduită lui de Dumnezeu. Căci, pentru mulțimea fărădelegilor, demult ar fi trebuit Dumnezeu-Tatăl să sfârșească lumea, însă Dumnezeu-Fiul, Cel ce este iubirea de oameni și de toată firea, mereu Se aduce pe Sine Jertfă Sfântă înaintea lui Dumnezeu-Tatăl, mijlocind milostivirea de la El.

❖ Sfânta Liturghie mai ține lumea.

❖ Sângele Mielului din Sfânta Împărtășanie mai ține sufletul în oase și lumea în picioare. Precum Taina Pocăinței e un dar al Cerului, sub chip smerit, pentru mântuirea fiecărui suflet în parte, așa Sfânta Liturghie, marea Taină, ascunsă iarăși sub chip smerit, mântuiește lumea, sau o ferește de urgiile Antihristului. Iată de ce toată lumea ar trebui să vie la Sfânta Liturghie, că pentru dăinuirea lumii e darul acesta pe pământ.

❖ Deci, câtă vreme mai sunt oameni ce caută pocăința și Sfânta Împărtășanie, Satana n-are putere: îl oprește Dumnezeu. Dar când oamenii se vor întuneca la minte așa de tare, încât vor împiedica Sfânta Liturghie cu toată voia lor, vrând necredință, în zilele acelea va înceta și Jertfa cea de-a pururi, și va începe urâciunea pustiirii, precum zice la Daniil: *“Și din vremea când va înceta Jertfa cea de-a pururi și va începe urâciunea pustiirii, vor fi 1290 de zile”* (Daniil 12, 11).

Când fărădelegile vor încleșta mintea și inima oamenilor și-i vor sălbătici așa de tare, încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu și Biserică și Preoți, încât va fi sălbăticia și nebunia urii (Luca 6, 11) peste tot pământul, atunci vine sfârșitul.

Părintele Arsenie (când era diacon) în apropierea ÎPS Mitropolit Nicolae Bălan, în Piața Mare - Sibiu

Preoții și Biserica – salvarea noastră

❖ Odată, l-am găsit pe Părintele la Biserica din Drăgănescu. Freca pe un perete cu o perie pentru pardoseală. Îi zic: „Ce greu lucreați aici, Părinte!”. Și dânsul îmi zice: „*Asta nu mi-i greu, tu; mi-s grele ale voastre!*”.

Îmi zice odată o femeie: „Ce sfânt e acela, de-i spune la una că moare de cancer și la alta c-o omoară copilul ei?”. „Păi – zic – le-o zis la vremea potrivită, ca să se trezească și să-și vadă de suflet, că zice Părintele: „*Sunt pus să salvez ce se mai poate salva. Slavă Domnului că avem biserici și preoți la care ne putem salva. Dar ce ne vom face când se vor închide bisericile?* ”. (***Elisabeta Sârbu, 73 ani, Sibiu***)

❖ Părintele Arsenie nu prea era de acord cu multe construcții de ziduri, ci lupta sa era ca, prin munca sa, omul să se facă biserică a Duhului Sfânt. Căci zicea: „*Pe ziduri vor crește bălării, dacă nu sunt biserici vii*”. (***Maica Pahomia***)

❖ Eram la biserica Drăgănescu. Părintele Arsenie picta sus, iar eu stăteam jos, lângă schelă. La un moment dat, Părintele zice: „*Măi, așa-i că-s lacomi preoții?* ”. Eu nu spun nimic. Părintele mă întreabă și a doua oară, și mă întreabă și a treia oară: „*Măi, așa-i că-s lacomi preoții?* ”. Eu nu scot o vorbă. Atunci, Părintele se apleacă să vadă dacă mai sunt lângă schelă și îmi zice: „*Măi, tu nu auzi ce vorbesc eu cu tine?* ”. Eu zic: „Dar, Părinte, acum nu am vorbit de preoți”. Părintele zice: „*Da, măi, nu am vorbit acum de preoți, dar tu, când ești cu mai multe persoane și vorbești de preoți, numai de rău ziceți de ei. Ziceți că-s lacomi. Iată ce povață îți dau eu: să nu-i mai vorbești de rău pe preoți, fiindcă sunt slujitorii lui Dumnezeu și nu aveți voie să-i judecați voi*”.

După ce m-am întors de la Părintele, am deschis Biblia exact la paragraful care zice: „***Cine ești tu, omule, ca să judeci sluga altuia***”. Exact ce-mi spusese Părintele Arsenie! De atunci, nu mai vorbesc pe nimeni de rău, mai ales pe preoți, că Dumnezeu este singurul care poate să-i judece. (***Matei Biliboacă, Săvăstreni***)

❖ Odată, la o sărbătoare, la Drăgănescu, a venit și un grup de oameni cu carte. Părintele a zis: „*Cu ăștia trebuie să vorbesc limba pășărească, dar Dumnezeu a ales pe cei simpli și nebăgați în seamă, ca să le facă de râs pe cele tari și slăvite*”. Și eu mă gândeam: „Ce-o să vă faceți, titraților, dacă nu vă smeriți sub patrahirul unui preot, cât de neînsemnat?” (*Elisabeta Sârbu, Sibiu*)

❖ Mă duceam la Părintele împreună cu alți credincioși, bărbați și femei, pentru a-i vindeca sau pentru a le rezolva problemele. Odată, însă, mi-a zis Părintele: „*Să știi că și binele are o limită... Sunt lucruri în care nici noi, preoții, nu ne băgăm*”. (*Ioan Bica, Voivodenii*)

„Preoții și Biserica”

în scrierile Părintelui Arsenie:

❖ Preoția Bisericii urmărește ca niciunul din fiii Tatălui să nu se învrăjbească în sine însuși sau să se rupă din obște și din duhul dragostei lui Hristos. Căci El e Cel ce unește obștea laolaltă, deci nimeni nu se mântuiește răzlețindu-se de Biserică, oricât ar crede că într-însul sălășluiește Duhul lui Hristos.

❖ A osândi pe preoți e lucrul cel mai ușor și cel mai fără rost. Să fim dreți: slujba preoților e sfântă, darul lor e de la Dumnezeu, e sfânt. Că firea lor pământească mai dă uneori prilej de sminteală, iar să fim dreți: neavând cum să vină altfel decât prin naștere din trupuri pământești în care mișună pornirile fărâdeleșilor ca șerpui și rod înclinările patimilor ca viermii, sigur că ei vor fi covârșiți de moștenirea aceasta și nu-și vor putea îndeplini fără umbră trimiterea lor de la Dumnezeu. Chemarea le este învăluită, vor șovăi în hotărâri (Isaia 28, 7), biruindu-se de lume, în loc ca ei să biruie lumea. Sigur că aceștia, prin viața lor, nu vor lăsa poporul să creadă și așa se vor sălbătici oile asupra păstorului și vor face bucurie lupilor. În jurul lor se va întări întunericul a toată neștiința și va începe foametea, nu de pâine, ci de cuvântul lui Dumnezeu, pâinea cea din Cer. Sarea pământului o vor călca-o oamenii în picioare și așa vine că: „Și preotului i se va întâmpla ca și poporului” (Isaia 24,2). Dar, de toată

starea asta rea a lucrurilor are să dea seama și poporul, căci toată decăderea e de la părinți începătură.

❖ Multă pagubă face un preot în averea de păcate a oamenilor, ștergându-le cu darul datoriile agonisite diavolului, capitalizate în om.

Este un duh vrăjmaș care întunecă mințile oamenilor și îi răscoală pe unii împotriva neputințelor omenești ale păstorilor, dându-le impresia că nu sunt obligați să asculte de ei (de preoți), fiindcă au păcate. Iisus nu a avut nici un păcat și, cu toate acestea, ce puțini L-au ascultat!

Este un cerc vicios, în care se încurcă sufletul multora, a prea multor oameni: cercul rătăcirilor. Aceștia, din anumite “motive”, nu vor să asculte de preoții Bisericii. Drept aceea, neascultând învățătura dreptei credințe și a vieții în Dumnezeu, își strică mintea cu părerile lor. Așa se cufundă în păcate, din neascultare. Omul se întunecă dinspre adevăr și ia rătăcirea de bună. Unii se trezesc că au trăit în rătăcire. Vrăjmașul, de care prin amăgire au ascultat, nevrând să-i piardă din gheare, le pune înaintea neputințele oamenilor, ale slujitorilor legali ai Bisericii, acoperindu-le darurile și harurile. Și așa îi duce de minte, să-și facă singuri “credința”, care trece peste taina pocăinței, administrată valid exclusiv prin preoți și arhieri, indiferent de neajunsul lor de oameni.

❖ Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaiile potopului, aceea e Biserica lui Hristos – Cel cu cruce – peste puhoaiile pierzării. Deosebirea e aceea că corabia lui Noe a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra (Facere 7, 16), pe când corabia Bisericii – corabia cu crucea pe catarg – are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învâlmășiți de puhoai. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li se-ntind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părintești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh (Coloseni 2,12), din amărâta viață la viața cerească.

❖ Fraților, ascultați de Biserică, fiindcă cei ce ascultă de preoții ei, așa cum sunt, de Dumnezeu ascultă.

Moartea Părintelui

„Părinte, nu am știut cine ești!”

❖ Într-o zi ne-a vorbit despre vămile văzduhului, că sunt greu de trecut. Ascultând, și mișcat de înfricoșătoarele vămi, l-am întrebat: „Părinte, oare nu se poate ca sufletul omului să nu treacă pe acolo, ci să ocolească prin altă parte?”. Și el a răspuns: „*Nu se poate, mă, nu se poate*”. Preotul Petru Vamvulescu, care era cu mine, a zis: „Numai sfinții trec prin vămi ca o pară de foc și vameșii fug și se feresc când trec ei”. Eu, prevăzând pericolul ce mă așteaptă, am zis: „Părinte, mie mi-i frică de vămile acelea”. „*Ți-i frică, mă, ți-i frică?*”.

Apoi, știindu-și plecarea din lumea aceasta, ne-a spus: „*Era un ciobănaș care fluiera frumos și oamenii îl auzeau, dar nu-l luau în seamă prea mult. Într-o zi, ciobănașul a plecat și toți oamenii s-au alarmat, întrebând peste tot: «Unde a plecat ciobănașul care cânta frumos?».* Dar nu l-au mai găsit”. Sunt sigur că de dânsul a vorbit. (*Gheorghe Morar, Ucea de Sus*)

❖ Odată, mi-a spus Părintele: „*Măi, când vezi arătări dumnezeiești să nu spui la nimeni, că nu e voie*”. Cu 3 luni înainte de a muri Părintele, de Adormirea Maicii Domnului, eram la Mănăstirea Brâncoveanu cu două femei din Șercaia. Scara pe la 9, înainte de prohod, am văzut pe munte o cruce de aur în stânga chiliei Părintelui Arsenie. Apoi a dispărut acea cruce aurie și a apărut o cruce neagră, dar de-a curmezișul (pe orizontală), cu capul spre chilie. Știam unde-i chilie, căci lucrasem acolo. Când am văzut acestea, mi-am zis: „Gata, pleacă Părintele”. (*Ioan Bica, Voivodeni*)

❖ Mama se ruga lui Dumnezeu și Părintelui; de acasă, știa că o aude. S-a rugat lui Dumnezeu și a plâns pentru Părintele când a auzit că este bolnav. A făcut tot ce a putut să ajungă la Prislop – a crezut și nu s-a temut. A ajuns pentru întâia oară la Prislop când a fost înmormântarea Părintelui. Tatăl meu i-a zis Părintelui, când l-

am văzut ultima oară: „Să mai stați, Părinte, cu noi”. Și Părintele i-a răspuns: „*Eu știu, măi, că voi vreți, dar am și eu sărindarele mele*”. (o altă credincioasă, Sibiu)

❖ Am mers de mai multe ori la Părintele Arsenie. Odată l-am auzit spunând: „*Măi, mie mi se va trage moartea de la o femeie*”. Unii spuneau că ar fi vorba de Elena Ceaușescu. (**Maria Dumitrașcu**)

❖ Părintele Arsenie a murit pe 28 noiembrie, la Sinaia, unde preotul Bunescu l-a spălat, l-a îmbrăcat și l-a așezat în sicriu. După aceea, l-a dus la Prislop, unde avea locul mormântului ales și pregătit de dânsul, când era încă în viață, și despre care zicea că este pecetluit să-i fie până la a doua înviere din morți.

Pe data de 4 decembrie 1989 a fost înmormântat. Eu am auzit că a murit și m-am deplasat cu trenul de la Sibiu la Prislop. Am ajuns la ora 7:30 și am mers direct la biserică, să văd dacă este adevărat. La ora aceea, în biserică era sicriul cu Părintele, sicriu așezat cu fața spre altar, și 6 persoane de veghe. Am trecut de la capătul lateral al sicriului, pentru a-l vedea. Era foarte slăbit și era îmbrăcat cu haine de preot. Fața era descoperită, iar culionul era așezat în partea stângă a capului. Spre mirarea mea, am văzut că numai degetul arătător de la mâna dreaptă era scos prin patrahir, pentru a fi sărutat de cine dorea; restul era tot acoperit. Am observat că sub amândoi ochii, pe obraz, avea o „arsură” de circa 2 cm diametru, iar pielea era transparentă, de culoarea galben-verzui.

Pe la ora 8:15, a venit preotul Bunescu în biserică, s-a oprit între altar și sicriu și a spus: „*Oameni buni, eu nu sunt vinovat de moartea Părintelui*”. Conștiința nu l-a lăsat până nu a spus aceste cuvinte (așa cum a făcut Pilat când s-a spălat pe mâini).

Începând cu ora 8:30, a sosit multă lume, din mai multe orașe, pentru a-l conduce pe Părintele pe ultimul drum. Au fost mai mulți preoți, dintre care șase au luat pe umăr sicriul și, după ce s-a terminat slujba de înmormântare, l-au dus pe Părintele la groapă.

Este bine de reținut că faptele pe care le-a făcut în viață, au fost în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor. A venit pe lume copil curat și a căutat să ne învețe tot ceea ce este necesar pentru mântuirea sufletelor noastre.

În concluzie, se poate spune că a fost un mare sfânt, căci:

a) A făcut minuni;

b) A fost prooroc;

c) A fost cuvios;

d) A fost doctor fără arginți (multe minuni au loc și în zilele noastre, la mormânt; multe exemple se pot da);

e) A fost mucenic și a murit în suferință; a fost de multe ori închis, chiar și la Canalul Dunăre-Marea Neagră. (*Moș Nicolae, Sibiu*)

❖ Locul mormântului a fost marcat de Părintele încă de când era în viață, de față fiind preotul Nicodim, duhovnicul mănăstirii, și părintele Daniil Partoșanul, astăzi Episcop în Banatul Sârbesc, cu reședința la Vârșeț. La înmormântarea Părintelui, în timp ce sicriul era dus spre cimitir, un preot a strigat: „Fraților, au apărut pe chipul Părintelui semne de moaște”. (*Gheorghe Silea, Ucea de Sus*)

❖ La înmormântarea Părintelui nu am văzut lucruri deosebite, cum au văzut alții. Poate că nu am meritat. Totuși, la unul din parastasele Părintelui, când se sluzea Sfânta Liturghie, colegul de lângă mine, Silea Gheorghe, mi-a arătat un brad și bradul era tot împodobit cu stelute argintii, strălucitoare. De câte ori am mai fost la sfintele parastase, m-am uitat spre bradul acela dintre biserică și parc, dar nu le-am mai văzut. (*Gheorghe Morar, Ucea de Sus*)

❖ O femeie își pierduse un copil și s-a dus la mormântul Părintelui ca să se roage. Dar nu prea credea, căci spunea: „Ce poate să facă un mormânt?! E un mormânt ca toate celelalte morminte”. Însă s-a întâmplat ceva cu ea, căci deodată a căzut în genunchi și a strigat: „Părinte, nu am știut cine ești! Părinte, te rog, ajută-mă!” (*Emilia Butum, Făgăraș*)

Măicuța Zamfira - „singurul meu ucenic”

**Fragment din cuvântul la privegherea
Maicii Zamfira, rostit de Preasfințitul Părinte
Dr. Daniil Stoenescu, Episcop-Loctiitor al Daciei Felix**

...Se va vorbi despre măicuța Zamfira de acum înainte, ca și până acum, de fapt, atâta vreme cât se va vorbi de preacuviosul Părintele nostru Arsenie. Pentru că, nu întâmplător, prin anii '77-'78, aflându-mă numai cu Părintele și Măicuța aici, în casa de vizavi, în chilia de dincolo de ușa acestei sfinte biserici, mi-a spus Părintele, fiind de față și sfinția sa, maica Zamfira, că este "*singurul meu ucenic*". Știți că Părintele nostru nu se juca cu cuvintele și a rostit această mărturisire, pe care, iată, socotesc de cuviință să v-o destăinui în această seară de priveghere, de taină, de întâlnire și de despărțire deopotrivă de măicuța Zamfira.

"*Singurul meu ucenic*"..., cuvinte pe care ni le-a spus părintele Arsenie despre măicuța Zamfira. Iată ce recunoaștere! Iată ce însemnătate! Și ce greutate au aceste cuvinte. "*Singurul ucenic*" pe care Părintele și l-a recunoscut cu puțin timp înainte de plecarea la Domnul a fost și este măicuța Zamfira; poate de foarte mulți neînțeleasă, poate și de noi, uneori. Iată, așadar, că această seară este potrivită pentru ca, prin rugăciune, prin cântare, prin lacrimă și prin priveghere, cu toții să odihnim dincolo, cum n-am reușit în această viață, sufletul și duhul măicuței Zamfira, care a trecut la Domnul, ca să se roage pentru noi, ca să se roage lui Dumnezeu și Maicii Domnului, și ca să ducă mesajele inimilor noastre Părintelui nostru Arsenie, împreună cu care se află acum în lumina lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt și "să ne fie nouă bine" în anii sau puținii ani pe care îi vom avea fiecare, după rânduiala lui Dumnezeu, pe acest pământ.

Și o a doua taină pe care v-o descopăr în această seară și pe care e bine să o țineți minte toate maicile și surorile acestei mănăstiri, viețuitorii, ostenitorii, închinătorii... Ori de câte ori veți privi icoana Maicii Domnului de aici, de pe catapeteasmă, să știți că mâinile Maicii Domnului au fost pictate de Părintele Arsenie după mâinile măicuței Zamfira! Priviți! Cei și cele care ați cunoscut și ați văzut și v-ați oprit privirea asupra mâinilor măicuței Zamfira, priviți aici mâinile Maicii Domnului care-L țin pe Mântuitorul Hristos în brațe. Iată cum a înțeles Părintele nostru Arsenie destinul măicuței Zamfira, iată ce rol și ce importanță i-a recunoscut pentru viața noastră, pentru Ortodoxia românească, pentru monahismul românesc și, în mod cu totul deosebit, pentru Sfânta Mănăstire a Prislopului...

Cuvânt la înmormântarea preacuvioasei maici proestarețe Zamfira stavrofora

de la Mănăstirea Prislop,

rostit de Preasfințitul Părinte Dr. **Daniil Stoenescu**,

Episcop-Locțiitor al Daciei Felix

"Adevărat vă spun vouă că multe femei văduve erau în Israel în vremea lui Ilie, când s-a încuiat cerul și n-a plouat trei ani și șase luni și a fost o foamete mare pe tot pământul, dar la nici una dintre ele n-a fost trimis Ilie decât la o femeie văduvă din Sarepta Sidonului". (Lc.4, 25-26)

Preasfințite Părinte Episcop, prea cuvioase părinte exarh, preacucernice părinte vicar, preacucernice părinte protopop, preacucernici părinți profesori, preacuvioase maici-starețe, preacuvioase maici și surori, iubiți credincioși și credincioase, îndoliată adunare,

Astăzi, 17 martie, anul mântuirii 2005, în ziua de prăznuire și pomenire a sfântului cuvios părintelui nostru Alexie, "omul lui Dumnezeu", ne-am adunat aici, de la răsărit și de la apus, de la miazăzi și miazănoapte, pentru a înscrie o nouă pagină în "Plângerea Sfintei Mănăstiri a Silvașului de la Prislop", începută deodată cu ctitoria ei, în

urmă cu șase sute de ani, de către Sfântul Nicodim cel Sfințit. Multe au fost zilele plângerii acestei sfinte mănăstiri, în istoria ei; poate cea dintâi zi a plângerii pentru obștea de demult va fi fost ziua plecării de aici a Sfântului Nicodim și a întoarcerii la Mănăstirea Tismana. O altă zi de plângere va fi fost ziua adormirii în Domnul a domniței Zamfira, cea de-a doua ctitoră a acestei sfinte mănăstiri și a prohodirii ei, iar mai înainte, ziua mutării moaștelor Sfântului Ioan de la Prislop.

Poate cea mai cumplită zi a plângerii sau zile ale plângerii vor fi fost zilele de la începutul celei de-a doua jumătăți a veacului al XVIII-lea, când biserica acestei sfinte mănăstiri a fost incendiată, deoarece călugării ortodocși de aici, români, n-au vrut să părăsească legea cea adevărată – ortodoxă – și să treacă la catolicism. De atunci, călugărul Efrem a început să scrie “Plângerea Sfintei Mănăstiri a Silvașului de la Prislop”, descoperită în veacul al XIX-lea, la Căldărușani, de către Cezar Bolliac.

Au urmat mai multe plângeri, până când a venit aici, în toamna anului 1948, preacuviosul Părintele nostru Arsenie, adus de către Mitropolitul Nicolae Bălan de la Sibiu și apoi, în 1950, preacuvioasa maica noastră stareță Zamfira stavrofora a primit crucea stăreției acestei sfinte mănăstiri.

Au urmat alte zile de “plângeri”: ziua în care părintele Arsenie a trebuit să fie dus la Canal, la închisoare, în 1951, și mai ales ziua în care Sfinția sa, deodată cu măicuța Zamfira, în 1959, părăseau civili această sfântă mănăstire, în miezul prigoanei staliniste și a regimului comunist de tristă amintire.

A urmat ziua de bucurie a redeschiderii acestei sfinte mănăstiri, prin străduințele măicuței Zamfira, prin bunăvoința episcopului de vrednică pomenire Visarion al Aradului de atunci, pentru ca apoi toate acestea să fie copleșite cu marea zi de durere și întristare și plângere a trecerii la Domnul a Părintelui nostru Arsenie, în 28 noiembrie 1989, și apoi prohodirea Sfinției sale aici, în ziua de 4 decembrie a aceluiași an.

Au urmat zile de înflorire și înviorare a vieții creștinești și monahale la această sfântă mănăstire, în toate praznicele și zilele de pomenire

care au avut și vor avea loc, pentru ca iată-ne astăzi să înscriem, cum am spus, o nouă “zi de plângere” a Silvașului de la Prislop, prin prohodirea și trecerea la cele veșnice, în ziua de 13 martie, duminică seara, a preacuvioasei maicii noastre Zamfira stavrofora, stareță și proestareță a acestei sfinte mănăstiri.

Sfântul părinte Antonie cel Mare, patriarhul monahismului creștin, spune că “în tot ce vorbești să ai mărturia Sfintei Scripturi”. De aceea am ales la începutul cuvântului nostru cuvintele Mântuitorului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, rostite la încheierea prediciei din sinagoga din Nazaret, din cetatea copilăriei Sale pământești, unde Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după ce a descoperit ascultătorilor și concetățenilor Săi misiunea Sa dumnezeiască, după cuvântul proorocului Isaia (cap. 61, 1-2): “*Duhul Domnului este peste Mine...*” și celelalte, avea să-i mustre pe iudei, spunându-le că multe văduve erau în Israel în vremea propovăduirii și a misiunii Sfântului Prooroc Ilie, dar nici una dintre ele n-a fost aleasă ca să-l primească și să-l găzduiască pe Sfântul Ilie decât o femeie văduvă din Sarepta Sidonului, din țara Feniciei sau Libanul de astăzi.

Iată, iubiți credincioși și credincioase, întristată adunare, iubiți ascultători, cum după 700 de ani, Mântuitorul Hristos, prin singura referire neotestamentară la femeia din Sarepta Sidonului, scoate din uitare, din trecut, icoana frumoasă și luminoasă a unei femei binecredincioase care a avut un mare rol în viața, activitatea și misiunea Sfântului Ilie, pentru că citim în capitolul 17 din Cartea a treia a Regilor (versetele 1-24) cum Sfântul Ilie, prin cuvântul său, a încuiat cerul și a venit o secetă mare peste țara lui Israel și peste tot pământul, datorită rătăcirii și idolatriei lui Ahab și a Izebelei și necredinței poporului lui Israel.

La cuvântul lui Dumnezeu, Sfântul Ilie se retrage spre răsărit, în isihie, pe malul râului Cherit, care se varsă în Iordan, unde a stat în rugăciune și unde corbii trimiși de Dumnezeu îi aduceau pâine și carne, dimineața și seara, până când a secat apa din pârâu datorită lipsei de ploaie, în vremea secetei. Atunci, Dumnezeu îi spune: “*Scoală-te și mergi în Sarepta Sidonului, pentru că iată am poruncit unei femei văduve ca să te hrănească!*” (III Regi 17,9)

Iată, iubiți credincioși și credincioase, cum se începe deslușirea unei taine numai de Dumnezeu rânduită și știută! Iată cum Sfântul Ilie pleacă din isihie în cetate, dar nu în țara lui Israel, ci într-o țară vecină, într-o țară străină, și nu la o femeie evreică, israeliteană, ci la o femeie de alt neam. Și, ajungând la poarta cetății, ne spune Scriptura, Sfântul Ilie întâlnește o femeie care aduna vreascuri, lemne uscate ca să-și pregătească ultimul prânz sau ultima cină pentru ea și pentru fiul ei; și Sfântul Ilie îi spune: "*adu-mi puțină apă ca să beau*". Plecând ea să-i aducă apă omului lui Dumnezeu, Sfântul Ilie îi spune: "*adu-mi și o bucată de pâine*" și atunci ea zice că nu are nici o bucată de pâine decât o mână de făină și puțin untdelemn într-un ulcior și adună vreascuri să pregătească o turtă ca să mănânce ea și fiul ei și apoi să moară. Și atunci, Sfântul Ilie îi spune: "*mergi și pregătește mai întâi pentru mine și apoi pentru tine și pentru fiul tău, căci adevărat este cuvântul: făina din vas nu se va împușina și untdelemnul din ulcior nu va scădea*".

Femeia din Sarepta Sidonului a ascultat glasul omului lui Dumnezeu, a făcut întocmai, l-a hrănit pe Sfântul Ilie și Dumnezeu a săvârșit minunea înmulțirii făinii și a untdelemnului în casa ei, ca rod al binecuvântării prezenței sfântului lui Dumnezeu și omului lui Dumnezeu sub acoperișul ei. Cunoaștem cu toții cum, mai departe, tot din rânduiala lui Dumnezeu, pentru că, după mari binecuvântări vin mari încercări, necazuri, dureri și întristări, s-a îmbolnăvit fiul acelei femei binecredincioase, care nu are asemănare în Sfânta Scriptură decât cu femeia canaaneancă, a cărei credință a fost mult lăudată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. S-a îmbolnăvit și a murit fiul ei și ea cu întristare s-a dus la Sfântul Ilie și a zis: "*Ce ai cu mine, omule al lui Dumnezeu, că ai venit aici ca să aduci aminte lui Dumnezeu de păcatele mele?*". Și Sfântul Ilie, cutremurat de durerea acelei femei la care găsisese ospitalitate și adăpost, în vremea furiei și a prigoanei lui Ahab, a regelui necredincios de atunci, a luat copilul mort pe brațele sale și s-a urcat în foisorul casei acelei femei, unde se ruga, se odihnea și cugeta la cele ce avea să săvârșească, poate la pogorârea focului din cer pe Muntele Carmel și la întâlnirea

cu Dumnezeu pe Muntele Horeb. S-a rugat lui Dumnezeu cu putere și cu tărie, a așezat copilul pe pat, a suflat asupra lui de trei ori și copilul a înviat. L-a luat Sfântul Ilie pe brațe și s-a pogorât cu copilul, l-a dăruit mamei sale și a zis: *“Iată, fiul tău este viu”*; și atunci ea a rostit: *“Acum cunosc cu adevărat că ești omul lui Dumnezeu, pentru că cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta”* (III Regi 17, 24).

Iată cum o femeie simplă din poporul Tirului și al Sidonului, din cetatea Sarepta Sidonului, rostește aceste cuvinte care fac legătura între “omul lui Dumnezeu” (cum este numit și Sfântul Alexie din ziua de astăzi) și părintele nostru Arsenie, și alți sfinți, și toți sfinții și “cuvântul lui Dumnezeu”.

Femeia din Sarepta Sidonului simțea că Sfântul Ilie este omul lui Dumnezeu, căci cuvântul lui Dumnezeu era în gura lui și nu mai vorbea omul, ci Duhul lui Dumnezeu prin gura omului.

Parcă o vedem, iubiți credincioși și credincioase, pe măicuța Zamfira ca pe o femeie binecredincioasă, maică, călugăriță, din Sarepta Sidonului, din București, din Prislop, din Sinaia, parcă o vedem pe măicuța Zamfira, mică de statură, ca și Zahau din Ierihon, dar o fecioară înțeleaptă a acestui neam românesc, una dintre starețele de frunte ale monahismului românesc. O vedem adunând “vreascuri”, adunând “lemne uscate”, adică osteneli, ca să facă foc, ca să întrețină “focul” în această vatră duhovnicească a mănăstirii Prislop.

Parcă o vedem prin anii '47-'48, venind de la București, ca studentă în Teologie și Filozofie, la Mănăstirea Sâmbăta, acolo unde i se va schimba și unde i se va contura și desăvârși destinul vieții ei pe acest pământ.

Întâlnirea măicuței Zamfira cu omul lui Dumnezeu, Părintele nostru Arsenie, îndrăznesc să o asemăn cu întâlnirea dintre Sfântul Ilie și femeia binecredincioasă din Sarepta Sidonului.

În vremea unei secete duhovnicești, spirituale, nu de trei ani și jumătate, ci de 40 de ani, măicuța Zamfira a stat alături de Părintele Arsenie și a purtat grijă, așa cum însuși Părintele Arsenie mi-a spus în urmă cu aproape 20 de ani, cum episcopul de vrednică pomenire

Andrei Magieru al Aradului i-a dat poruncă și ascultare măicuței Zamfira, prevăzând ce vremuri vor veni, să aibă grijă toată viața de Părintele Arsenie; și mi-a spus odată Părintele Arsenie că: *“dacă n-ar fi fost așa, astăzi n-aș mai fi fost în viață”*.

Iată rostul sau unul din rosturile măicuței Zamfira de a fi aproape de Părintele Arsenie și, așa cum spunea minunat părintele vicar aseară, în cuvântul duhovnicesc, maica Zamfira a trebuit să vorbească, atunci când părintele Arsenie a trebuit să tacă, când n-a putut vorbi sau nu i s-a îngăduit să vorbească, în anii '50, '60 și '70. De aceea ne aflăm aici, pentru a-i însoți rămășițele pământești în mormântul gol din cimitirul acestei sfinte mănăstiri și sufletul a i-l străjui cu rugăciunile noastre, cu iubirea noastră, cu gândul nostru cel bun, până înaintea scaunului judecății lui Hristos, pentru că mormântul măicuței noastre Zamfira, de azi înainte, va fi un popas ca o treaptă înspre mormântul Părintelui Arsenie și toți care vor merge la mormântul Părintelui Arsenie vor privi cucernici și smeriți înspre crucea măicuței Zamfira.

Iubiți credincioși și credincioase, făina și untdelemnul nu s-au împuținat din viața, din casa, din așezământul Prislopului și cel de la Sinaia, condus de măicuța Zamfira, datorită prezenței omului lui Dumnezeu, care a fost Părintele nostru Arsenie, după cum a fost Sfântul Ilie în viața și în casa femeii din Sarepta Sidonului. Așa cum Sfântul Ilie a înviat pe fiul femeii din Sarepta Sidonului, tot astfel părintele nostru Arsenie, primindu-i sufletul înaintea lui Dumnezeu, stă de strajă la intrarea sufletului măicuței în Împărăția lui Dumnezeu. Parcă îl vedem pe Părintele Arsenie ținând pe brațe nu pe un fiu, ci pe o “fiică” a măicuței Zamfira – Sfânta Mănăstire a Prislopului, încredințându-i-o încă o dată și zicându-i: **“Iată, fiica ta, Mănăstirea Prislop, este vie”**, pentru că, așa cum Sfântul Ilie a suflat de trei ori asupra fiului femeii din Sarepta Sidonului, Duhul Sfânt prin părintele Arsenie, de trei ori pe an, parcă suflă și insuflă viața și inimile viețuitorilor, închinătorilor și pelerinilor și la **8 Mai** – ziua Sfântului Evanghelist Ioan și a Sfântului Arsenie cel Mare din Pateric, și la **13 și 14 septembrie** – ziua pomenirii Sfântului Ioan de la Prislop și a Înălțării

Sfintei Cruci, și la **28 noiembrie** – pomenirea și prăznuirea trecerii la cele veșnice a Părintelui nostru Arsenie. Lângă toate aceste zile, ca într-un mănunchi, de acum înainte se va adăuga, cu voia lui Dumnezeu, și ziua de **13 martie**, zi de sfârșit de iarnă și început de primăvară, când an de an, cu ajutorul Domnului, cât vom fi, ne vom întâlni la crucea și mormântul măicuței noastre Zamfira, căci cu adevărat și măicuța Zamfira a fost un “om al lui Dumnezeu”.

A trăit în apropierea și în preajma unui om al lui Dumnezeu. Măicuța Zamfira a salvat manuscrisul “Cărării Împărăției” în vremea unei percheziții făcute la Mănăstirea Sâmbăta în anii '47-'48.

Născută la București, într-o nobilă familie de militari, în octombrie 1925, în ziua Sfântului Dionisie Areopagitul, a urmat Liceul “Regina Maria” din București și s-a înscris la Facultatea de Teologie și Filosofie, inspirată și îndrumată de marele mentor care a fost Nichifor Crainic. A avut mari profesori și la Filozofie, și la Teologie, a luat licența în Teologie la Părintele Stăniloae, cu o teză despre “Teologia Sfântului Maxim Mărturisitorul”. A intrat la cursurile de masterat pentru doctorat, pentru ca apoi, sub povățuirea părintelui Arsenie și la îndemnul profesorului de Istorie bisericească, Nicolae Popescu, să-și închine viața și să se jertfească pe altarul Sfintei Mănăstiri a Prislopului, primind în călugărie numele celei de-a doua ctitoare a mănăstirii, domnița Zamfira, nume care însemnează “safir”, piatră strălucitoare, piatră prețioasă, nestemată.

A fost starea acestei sfinte mănăstiri, a realizat cu Părintele Arsenie o serie de lucrări, împreună cu obștea de monahii și de surori din vremea aceea – minunata obște și neegalată perioadă când Părintele Arsenie era duhovnic al acestei mănăstiri, în cei mai grei ani și cea mai însemnată perioadă a ateismului și stalinismului. L-a cercetat pe Părintele Arsenie la canal, în timpul detenției, și l-a ajutat în vremea exilului, pentru folosul sufletesc al poporului român. În 1959, când au fost scoși și alungați civil de aici, din ordinul autorităților civile și comuniste, dar, din păcate, nu și fără sprijinul autorităților bisericești de atunci, măicuța Zamfira l-a ocrotit pe Părintele Arsenie în casa ei părintească din București și l-a ajutat,

pentru ca apoi, după anii de la “Schitul Maicilor”, din 1968, Părintele Arsenie să reușească să poată picta, oarecum discret, celebra și minunata biserică ortodoxă din satul Drăgănescu, de lângă București. S-a străduit măicuța Zamfira ca Părintele să poată picta acolo, deși era vegheat și supravegheat de organele de atunci.

S-a străduit apoi ca, printr-o serie de intervenții și de memorii, inclusiv la conducătorii necredincioși de atunci, din anii '70, să se poată redeschide Mănăstirea Prislop, lucru care s-a și întâmplat în 1976, printr-o nouă obște, dar nu străină de cea veche a Mănăstirii Prislopului. Și de atunci, după cum am spus alaltăseară, aproximativ 30 de ani de navetă între Sinaia și Prislop, între Prislop și Sinaia, și săptămânal, și la două săptămâni, și lunar, și mai des, interesându-se și ajutând la bunul mers al vieții complexe a acestei mănăstiri: material, spiritual, estetic, duhovnicesc și, mai ales, prin ctitorirea, împreună cu Preasfințitul Timotei, Episcopul Aradului și Hunedoarei, a Seminarului Teologic Monahal “Sfânta Ecaterina” de la Mănăstirea Prislop.

A urmat trecerea la cele veșnice a Părintelui Arsenie și, după cum bine știți și știu mii și zeci de mii de credincioși, măicuța Zamfira a fost sufletul tuturor pomenirilor Părintelui, cu excepția celei de anul trecut, de 15 ani, și al hramurilor care au avut loc.

Atipărit, cu concursul Episcopiei Aradului, “Cărarea Împărăției”, una dintre lucrările Părintelui Arsenie, a reînviat revista “Gândirea”, serie nouă, iar în ultimul moment s-a străduit împreună cu noi și cu maicile de la Sinaia pentru reeditarea istoricului Mănăstirii Prislop, ediția a II-a, și pentru a scoate un album la care se lucrează tocmai acum, cu pictura Părintelui Arsenie de la Drăgănescu. A fost îndurerată deodată cu trecerea la cele veșnice a părintelui Savian Bunescu, fostul paroh de la biserica Drăgănescu și cumnatul sfinției sale. A fost prezentă, în ciuda bolii, și la înmormântare, și la parastasul de 40 de zile, care a avut loc doar cu o zi înainte de sfârșitul măicuței Zamfira.

S-a dus de vineri la Drăgănescu, s-a odihnit acolo, în satul acela, unde, ca într-o Betanie, Părintele Arsenie venea și picta și în același timp primea zeci și zeci de mii de credincioși, care veneau pe ascuns sau pe față și-l căutau, și-l cercetau, pentru nevoile sufletești și duhovnicești.

După ce s-a sfârșit parastasul, a fost la mormântul părintelui Savian și la sora sfinției sale, vrednica de pomenire preoteasa Ligia, care l-a adăpostit și dânsa pe Părintele Arsenie în casa parohială, vreme de 15 ani, cât a pictat acea sfântă biserică, pentru ca, întorcându-se apoi la Sinaia, după o zi, să se săvârșească în seara Duminicii Izgonirii lui Adam din Rai și a lăsăturii sec de brânză, la orele 20:10 și sufletul ei, după o suferință de peste o jumătate de ceas, să treacă la cele veșnice, luat de îngerul păzitor și, sunt sigur, primit de preacuviosul Părintele nostru Arsenie protosinghelul.

Iată că măicuța Zamfira s-a întors aici, alaltăseară, împreună cu noi și cu maicile de la Sinaia, cu rămășițele sale pământești, pentru ca să urmeze două seri și nopți de priveghere aici, la Prislop, de unde plecase la sfârșitul lunii octombrie pentru ultima dată, neștiind că acela va fi ultimul drum. Iată-ne pe noi adunați aici, acum, în jurul sicriului sfinției sale. Și aș dori să închei prin cuvintele prea frumoase care se pot citi pe una dintre coroanele de flori care s-au adus și care vor străjui mormântul sfinției sale, respectiv o coroană adusă de fostele eleve ale Seminarului din Prislop, studente la Teologie la Alba-Iulia: „**Rămâneți mereu Măicuța noastră**”. Cuvinte simple, profunde, înțelepte, cuvinte luminoase și sincere. Măicuța Zamfira rămâne Măicuța noastră, cum spune Sfântul Apostol Pavel: „De ați avea mii de învățători în Hristos, părinți nu aveți mulți”. A fost unică și așa va rămâne.

De aceea ne rugăm lui Dumnezeu să-i primească sufletul, să-i odihnească sufletul într-o împărăție Sa cea veșnică cu toții sfinții, cu Sfântul Nicodim cel Sfințit, Sfântul Ioan de la Prislop, cu Părintele Arsenie, cu toate maicile și surorile care odihnesc în Prislopul cel de sus, din poienită.

Dacă am greșit cu ceva, o rugăm să ne ierte pe toți și pe toate, pentru că: „Nu este om care să fie viu și să nu greșească”, îi cerem iertare și, în același timp, cu toții îi acordăm iertare. Luându-și rămas bun de la Sinaia și Prislop, ne rugăm Bunului Dumnezeu să odihnească cu dreptii sufletul măicuței Zamfira, iar pe noi, pe toți, să ne miluiască cu al Său har și cu a Sa iubire de oameni, totdeauna acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Viitorul României, de Dumnezeu știut

„România va fi înconjurată de flăcări”

❖ *Spunea odată cineva: „Părinte, Ceaușescu strică bisericile”. „Nu el, mă, ci păcatele omenirii” – i-a răspuns Părintele. (Maria Matronea, Sibiu)*

❖ Odată, la Drăgănescu, am stat de vorbă cu Părintele Arsenie în biserică și, când să ies către poartă, cam pe lângă fântână, Părintele s-a oprit în fața mea și mi-a zis: „Măi, hai să-ți spun ție ceva, că știu că tu nu mă spui la nimeni”. Și continuă: „Hai să-ți spun cum se va descotorosi România de comunism. Toate celelalte țări comuniste vor face pașnic trecerea de putere de la comunism la capitalism – ca și când dai cămașa de pe tine și iei altă cămașă – numai România va face trecerea prin vărsare de sânge și vor muri mulți”. L-am întrebat pe Părintele dacă voi muri și eu. Atunci, Sfinția sa s-a așezat către Răsărit, cu mâinile împreunate, ca și când s-ar fi rugat (nu cum fac preoții, cu mâinile în sus). A stat așa, cu fața către cer, vreo 15 minute. Mi-a spus, apoi, că nu voi muri la revoluție, dar că „ăsta” va muri în ziua de Crăciun. L-am întrebat: „Care ăsta?”. „Ăsta, mă, care ziceți voi că nu vi-l mai schimbă Dumnezeu”. Am întrebat încet: „Ceaușescu, Părinte?”. Dânsul mi-a zis: „Da, mă, ăsta. Și voi muri și eu, cu vreo 3 săptămâni înaintea lui”. (Matei Biliboacă, Săvăstreni)

❖ Un cumnat, Ovidiu, a fost închis, pe vremea lui Ceaușescu, pentru trecerea frauduloasă a graniței. Am fost cu sora mea, Nela, la Părintele Arsenie ca să-i spunem. Părintele ne-a zis: „Să-i pară bine că n-a fost pușcat”. Apoi s-a întors către lume și a zis: „Măi,

să știți că mulți vor pleca din țară, dar puțini se vor întoarce. Va veni vremea când ar dori să se întoarcă și n-or mai putea, căci România va fi înconjurată de flăcări". Părintele nu prea era de acord să-ți părăsești țara.

Înainte de revoluția din 1989 Părintele ne-a spus că miroase a praf de pușcă și așa a fost. Ne-a mai spus că o să ne pască un mare cutremur și blocurile din București vor ajunge ca și cutiile de chibrituri.

Părintele Arsenie a fost și rămâne în inimile noastre ca un sfânt. Acum mergem la mormântul Părintelui Arsenie și ne rugăm acolo, și de câte ori îl chemăm în rugăciune, el ne ajută și ne ocrotește. (*Viorica Farcaș*, 48 ani, Voila)

❖ Odată mi-a zis că, într-o noapte, către ziuă, ne vor ocupa trei țări: Ungaria, Bulgaria și Rusia. Atunci eu am zis: „Ungurii or să ne ocupe pe noi?”, iar el mi-a spus: „Și pe cei ce ne vor ocupa va veni ploaie de foc”. (*Aurelia Chiș*, 93 ani, com. Boiu, jud. Mureș)

❖ Mi-a spus odată Părintele: „Bucureștiul are să fie al doilea Ierusalim [n.n.: după cele spuse în continuare nu rezultă că acest lucru este neapărat bun, căci poate fi Ierusalimul – oraș sfânt, dar poate fi și Ierusalimul în care nu mai rămâne „piatră peste piatră”!]. Să nu vă fie frică, căci Țara Făgărașului este păzită de Maica Domnului. Stă Maica Domnului în coate și genunchi și se roagă pentru Țara Făgărașului”. Iar eu i-am spus: „Vai, Doamne, cum să fim noi așa de vrednici, noi – niște păcătoși, ca să stea Maica Domnului în genunchi să se roage pentru noi!”. Și mi-a răspuns: „Ascultă aici, Silvia, la voi e mănăstire la Sâmbăta, se face mănăstire la Bucium, se face la Berivoi, se face la Dejanî și se mai face una... Deasupra la munții voștri veți vedea o stea cu coadă. Când o veți vedea se va întâmpla ceva [atunci a început revoluția]. Și tot în Munții Făgărașului se va arăta o cruce de stele, iar atunci va mai fi ceva: un eveniment mare. (*Silvia Toacșe*, Copăcel)

❖ „Ne-a mărturisit că nu va mai dura mult timp și va pleca spre Împărăția Tatălui Ceresc, dar că va părăsi această lume datorită unui complot mișelesc, al cărui scop va fi acela de a-l otrăvi. Totuși, el nu va împiedica aceasta, deoarece atunci misiunea lui spirituală pe pământ va fi deja terminată. Apoi a scos dintr-un cufăr o carte groasă și foarte uzată, scrisă în greaca veche, care provenea de la sfinții creștini de la Muntele Athos. *„În ea – ne-a spus părintele Arsenie – se găsește descrierea hidrei cu răsufierea otrăvitoare, care va urmări prin toate mijloacele să împiedice lumina și voința dumnezeiască... Veți vedea și veți înțelege spurcăciunea peste tot în jurul vostru: la serviciu, în magazine, în instituțiile statului, în conducerea lui și mai ales în politică. Din nefericire, ea va intra pe furiș chiar și în sânul Bisericii, murdărind unele suflete de aici. Aproape că oamenii își vor pierde speranța. Doar cei care își vor păstra credința adevărată vor fi salvați și mare va fi atunci Slava lui Dumnezeu peste ei”*.

Apoi, Părintele Arsenie a dezvoltat subiectul și a spus că această „lucrare diavolească” nu este ceva ce a apărut în vremurile noastre, ci ea durează din antichitate, de mii de ani, pregătind încetul cu încetul terenul pentru lupta finală care se apropie. Planul „lucrării diavolești” este minuțios și, prin puterea banilor și a viciilor, între care minciuna, prefăcătoria, intriga și omorul sunt cele mai importante, cei care o săvârșesc au ajuns destul de aproape de țelul lor principal, care este controlul și dominarea întregii lumi... Aici, însă, părintele a făcut o afirmație neașteptată, care a avut darul să ne șocheze într-o oarecare măsură. El a spus că, în mod paradoxal și într-un interval de timp scurt, atenția lumii se va concentra asupra țării noastre, datorită schimbărilor extraordinare care vor avea loc și a semnelor specifice care vor depăși cu mult puterea limitată de înțelegere a cunoașterii materialiste”. (*Radu Cinamar*)

❖ Mi-a mai povestit ceva că Părintele s-a rugat insistent la Dumnezeu pentru americani, să nu-i pedepsească, să-i ierte, că și ei sunt creația Lui, și să aibă milă de ei. Și l-a dus Dumnezeu pe Părintele

Arsenie să vadă ce e pe acolo – prin America – și a zis Părintele: „*Da, Doamne, sunt vrednici de pierzare*”. Cum l-a dus? Nu știu. Nu cred că l-a dus cu trupul. L-a dus cu duhul. Ca urmare a ceea ce a văzut cu duhul, Părintele a pictat la Drăgănescu, deasupra scenei Învierii, mai multe clădiri moderne (turn) în flăcări, reprezentare care ar putea fi profetică [n.n.: vezi cele două turnuri din „11 septembrie”].

Preasfințitul Daniil, la înmormântarea Părintelui Arsenie, a spus că ar fi zis Părintele Arsenie așa: „*Vor veni necazuri mai mari decât Munții Făgărașului*”. Ne-om duce la munții Făgărașului și la dealul Prislopului să se prăvălească peste noi, că nu mai putem rezista («*Atunci vor începe să spună munților: Cădeți peste noi!, și dealurilor: Acoperiți-ne!*») – Lc.23, 30). Și ne-om duce la morminte să iasă afară și să intrăm noi de vii, că nu mai putem rezista.

❖ Părintele a iubit mult Munții Făgărașului; venea mereu pe la cabana Podragul și pe la Turnuri. Spunea Părintele: „*Munții Făgărașului și dealurile Prislopului vă vor acoperi pe voi*”. Părintele a fost și este un sfânt între noi. O femeie i-a spus: „Părinte, când o fi la judecată, să ne treci cu grămada”. Părintele a zis zâmbind: „*N-ai spus rău, măi*”. A trecut de multe ori pe la noi prin sat. Unii îl cunoșteau, alții nu-l cunoșteau, dar Părintele spunea: „*Oamenii de la voi sunt cam răi, dar totuși, fac milostenie multă și asta îi ajută*”. (*Olimpia Fuciu, Ucea de Sus*)

“Mântuitorul Iisus Hristos și Munții Făgărașului” pictat de Părintele Arsenie

❖ Eram cu Părintele Arsenie și l-am întrebat: „Ce să facem, Părinte? Că acum este foarte rău”. Părintele zice: „*Va veni și mai rău*”. Zic: „*Parcă toate sunt otrăvite. Nici nu ne mai vine să mâncăm*”. „*Mă, faceți semnul sfintei cruci pe tot ce mâncați: apă, ceai, cafea, prăjitură, fructe, băutură, mâncare, pâine. De ar fi dat chiar și cu otravă, Sfânta Cruce anulează tot ce este otrăvit*”. (**Maria Matronea, Sibiu**)

❖ Zicea Părintele Arsenie, parcă pentru toți românii: „*Îmi pare rău de voi că sunteți slăbiți în credință. Veți cădea din cauza fricii. Frica-i de la diavol; nu vă fie frică, pentru a vă salva sufletele. Vor veni vremuri foarte grele, dar toate sunt îngăduite de Dumnezeu, Care este tovarășul de drum al fiecăruia, de la naștere până la moarte. Vor cădea și cei aleși. Îmi pare rău că sunteți cei de pe urmă. Vă vor cerne. Vor pune imposite, taxe și alte îngrădiri. Vă vor lua totul!*” (**Septimia Măniș, 81 ani, Codlea**)

❖ Făceam serviciul în Brașov, la uzina Astra. Odată a venit Părintele Arsenie la biserica Blumăna, unde a participat la slujbă. Atunci a spus: „*Trebuie să ne întărim spiritualicește, că altfel viața noastră este moartă, chiar dacă ne merge numele că trăim. Luați exemplul de la Ștefan cel Mare, care cu o mână de oameni întăriți spiritualicește, ținea pe tătari la Nistru și pe turci la Dunăre*”. (**Nicolae Streza, 84 ani, Făgăraș**)

❖ Îmi spunea părintele Bunescu că Părintele Arsenie se ducea în miez de noapte la biserică, îngenunchea în întuneric lângă masa sfântului altar și două-trei ore se ruga pentru poporul român. (**Pr. Victor Bunea, Sibiu**)

Cântare

*(compusă de studenții de la
Facultatea de Teologie din Sibiu)*

Veniți, creștini, să primim harul,
Veniți acum, ca să luăm darul,
La Mănăstirea Brâncoveanu.
Veniți, creștini, cât mai e vreme,
Ne cheamă Părintele Arsenie.

Refren:

Ne cheamă la sfințenie
Părintele Arsenie;
Veniți, veniți, veniți,
Veniți, veniți, veniți,
Și crucea lui Hristos primiți !

Mărire ție, mănăstire,
Pridvor ceresc în prag de munți,
Ce vijelia vieții mele
Biruitoare o înfrunți.

Tu ești altar de întărire
Credinței noastre-n Dumnezeu,
Tu ești cetate de scăpare
Și reazim sufletului meu.

Izvor adânc de mângâiere,
Năpăstuiților liman,
Înviforaților pe marea
Ispitelor, din an în an.

Și'ngenunchind la rugăciune,
Să zicem toți și toate'n cor:
„Greșit-am, Doamne, iartă, Doamne,
Păcatul meu și-al tuturor”.

Când va sosi și ceasul nostru,
Să punem traiului sfârșit,
Atunci să fim, Părinte Arsenie,
De-a pururea nedespărțiți.

Și-acolo'n cer, cu osanale,
Slujind cu drag lui Dumnezeu,
Să fim cu toți o mănăstire
Frumoasă, lângă tronul Său.

(primită de la *Gheorghe Morar*)

Sfântul

„Ar râde-n hohot iadul un milion de ani”!
Răspuns-am celor care, neprieteni sau dușmani
Bârfeau cu-nverșunare o lamură de gând,
Adânc înfipt în ceruri, desprins de pe Pământ.

Crescut din glia Tisei cu sânge frământată,
Scăldat în unda albă de lacrimi rourată,
Sorbind puteri sublime din al Iubirii puț,
La fel oblăduit-a sărmani, ca și avuți.

Puhoaie pustiit-au grădina ce-o-ngrijea.
Zvârlit a fost în bezne un far ce lumina
Noiane de-ntuneric. Dureri fără de glas,
Nemângâiate inimi orfane au rămas.

O, mare e durerea unui creștin lovit.
Mai mare e durerea unui popor rob.
Dar neasemuită e a lui Dumnezeu
Durere fără margini pentru poporul Său.

Un om ce-avea pe față durerea lumii-ntregi
I-a apărut aieva. Și-n ciuda oricăror legi,
Voind să-l miluiască în clipa ce-a urmat,
Puhoi de cunoștințe în minte i-au urmat.

Pierise omul-umbră precum s-a și ivit
Și, în aceeași clipă, „sfântul” s-a răspândit:
„Eu n-am să-i mai fac chipul pe pânze și carton,
Ci-n suflete și-n inimi de-acuma am să-l torn”.

Și bățul drumeției în mână a luat,
Desaga omeniei pe umeri a-ncărcat.
Și-n scurtă vreme, lumea năvală da să-l vadă,
Cuvântul să-i asculte, la poale să îi cadă!

L-împresurau strivindu-l, veșmântul să-i atingă,
Cu fruntea în țărână, aleanul să li-l stingă.
Belșugul de miresme al Harului Ceresc,
Prin dreapta lui sfințită cu Dar dumnezeiesc.

Pe unde-i fi acum, luceafăr între stele,
Toiag al neputinței puținătății mele,
Ce-ai vrut să faci din om un Om, să fie-n stare
S-ajungă fiu și frate al Fiului cel Mare?

Chilia ta din stâncă grăi-va peste veacuri
De scurta ta ședere, vraci purtător de leacuri...
Cât munții sta-vor oblu și țapăn în picioare,
Și codrii frământa-vor în murmur de izvoare,

Și fiarele pădurii-mblânzite de-a ta mână,
Și paserile-n ramuri, mioarele la stână,
Și peștii de prin iazuri, și merii din livadă...
Frunțași din lumea largă, mulțimile-grămadă

Veni-vor să-ți admire icoanele-n biserici!
„Cărarea Mântuirii” în aur să o fereci.
Cu Nicodim, Șofron sau Daniil Sihastrul,
Zugravul „sfânt” Arsenie luci-va ca un astru!

Pr. D'or Uragan
Pentru credincioasele de la Biserica din Groapă
Cu blagoslovenie!
Părintele Pătru

Rugăciuni primite de la Părintele Arsenie Boca

❖ Rugăciune de dimineață, scrisă de Părintele Arsenie:

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mă ca astăzi toată ziua să mă lepăd de mine însumi, că cine știe din ce nimicuri mare vrajbă am să fac și astfel, ținând la mine, să Te pierd pe Tine.

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-mi ca rugăciunea Preasfântului Tău nume să-mi lucreze în minte mai mult decât fulgerul pe cer, că nici umbra gândurilor rele să nu mă întunece, căci iată păcătuiesc în tot ceasul.

Doamne, Cea ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întuneric. Patimile au pus tină pe ochii minții, uitarea s-a întărit în noi ca un zid, împietrind în noi inimile noastre și toate împreună au făcut temnița în care Te ținem bolnav, flămând și fără haină, așa risipind în deșert zilele noastre, umbriți și dosădiți până la pământ.

Doamne, Cel ce vii între oameni în taină, ai milă de noi și pune foc temniței, aprinde dragostea în inimile noastre, arde spinii patimilor noastre și fă lumină sufletelor noastre.

Doamne, Cea ce vii în taină între oameni, ai milă de noi, vino și Te sălășluiește întru noi, împreună cu Tatăl și cu Duhul Tău cel Sfânt. Căci Duhul Sfânt se roagă pentru noi cu suspine negărite, când graiul și mintea rămân neputincioase.

Doamne, Cel ce vii în taină, ai milă de noi, căci nu ne dăm seama cât suntem de nedesăvârșiți și cât ești de aproape de sufletele noastre și cât ne depărtăm noi prin păcatele noastre.

Ci luminează lumina Ta peste noi, ca să vedem lumină prin ochii Tăi, să trăim în veci prin viața Ta.

Lumina și Bucuria noastră, slavă Ție! Amin.
(primită de la **Gheorghe Moraru** și **Maica Eftimia Ciungan**,
mănăstirea Hurezu)

❖ Rugăciune a Părintelui Arsenie (ridicând ochii minții către cer): „*Milostive Doamne, Care vrei ca toți oamenii să se mântuiască și să ajungă la înțelegerea adevărului, fie voia Ta, miluiește și mântuiește pe robul lui Dumnezeu... [numele]. Primește această dorință a mea ca pe un strigăt de dragoste poruncit de Tine. Amin*”.
(**Maria Matronea**, Sibiu)

❖ Nouă ne-a spus că cea mai puternică rugăciune este „*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul*”. (**Gheorghe Silea**, Sâmbăta de Sus)

❖ Mi-a spus că de sus ne va ajuta mai mult decât de jos și să-l chemăm așa: „*Preot monah Arsenie, trimite-mi duhul tău paznic și dă-mi sănătate și liniște. Depărtează de la casa mea necazurile și suferințele, că ai duh sfânt*”. (**Chiș Aurelia**, 93 ani, com. Boiu, jud. Mureș)

Anexe

Creșteți și vă înmulțiți!

“Omul” înainte de concepție - sufletul

- “Întru El ne-a ales, *înainte de întemeierea lumii*, ca să fim sfinți și fără de prihană înaintea Lui”. (Ef. 1, 4)
- “Harul ne-a fost dat în Hristos Iisus mai *înainte de începutul veacurilor*”. (2Tim. 1, 9)
- “*Înainte să te fi urzit în pântece*, te-am cunoscut, și înainte ca să te fi născut din pântecele mamei tale, te-am sfințit și te-am rânduit prooroc pentru popoare”. (Ieremia 1, 5)
- “I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai *înainte de a se zămisli în pântece*”. (Lc. 2, 21; 1, 30-31)

Omul înainte de naștere - fătul

- Samson: “Că iată ai să *zămislești* și ai să *naști* un fiu...pruncul acesta va fi chiar din pântecele mamei sale nazireu al lui Dumnezeu”. (Jud. 13, 4-5).
- Sf. Ioan Botezătorul: “...încă din pântecele mamei sale se va umple de Duh Sfânt” (Lc. 1, 15). “Când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat de bucurie în pântecele ei și Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt” (Lc. 1, 41).
- “Vai de cel ce zice către părinte: ‘Pentru ce dai naștere?’ și femeii ‘Pentru ce ai copii?’ Îndrăzniți voi oare... să dați poruncă lucrului mâinilor Mele?” (Isa. 45, 10-11). “Oare femeia uită pe pruncul ei și de rodul pântecelelui ei n-are milă?” (Isa. 49, 15).

Omul după naștere - copilul

- “Fericit este omul care-și umple casa de copii” (Ps. 126, 5).
- “Oricine va primi un copilăș în numele Meu, Mă primește pe Mine” (Mat. 18, 5).

– “Lăsați copiii să vină la Mine” (Lc. 18, 16).

Pastile antiavort!

– “Domnul stă la judecată cu locuitorii pământului, fiindcă nu mai este credință, nici iubire, nici cunoaștere de Dumnezeu în țară. Toți jură strâmb, mint, ucid, fură și sunt desfrânați... Voi pedepsi purtarea lui [poporului], iar faptele lui le voi întoarce împotriva lui. Vor mânca dar nu se vor sătura; *când se vor desfrâna nu se vor înmulți, că au părăsit pe Domnul*” (Osca 4).

– România este fruntașa Europei la numărul de avorturi: 0,5-1 milion/an (din 3 prunci, unul se naște și doi se avortează). Una din 5 femei rămâne sterilă în urma avortului, una din 5 femei nu se mai poate mântui prin naștere de copii (*Când se vor desfrâna nu se vor înmulți, că au părăsit pe Domnul*). Părintele Arsenie Boca spunea că viitorul unui neam este cu atât mai negru cu cât numărul de avorturi este mai mare.

- Juristul italian Rafael Ballestrini: “Cea din urmă dovadă că un popor a ajuns la cel mai de jos punct al decăderii sale morale va fi atunci când avortul va fi considerat ca ceva obișnuit și tolerat de societate”

- La o întâlnire internațională a medicilor, unul din ei a spus: “Eu sunt cel mai mare criminal al omenirii. Am ucis 600.000 de suflete prin avort. În momentul în care mă apropiam de bisturiu ca să tai cordonul vieții, copilul se retrăgea căutând salvarea. Așa că eu sunt împotriva avortului. Am ucis prea mult”.

- În unele țări europene se plătește o amendă dacă se ucide vrabia sau privighetoarea în ou. Sute de animale sunt ocrotite prin lege de acțiunea omului. Omul însă e liber să-și ucidă moștenitorii încă din pânțe. “A împiedica nașterea înseamnă a te grăbi să ucizi” (Tertulian).

– “*Ea [femeia] se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăruie, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie*” (1 Tim. 2, 15).

Jurnal neterminat

- pledoarie împotriva avortului -

5 octombrie : Astăzi a început viața mea. Părinții mei încă nu știu. Sunt mai mică decât un sâmburăș de măr, dar de acum sunt eu însămi, o ființă umană. Și, deși sunt atât de puțin formată, e sigur că voi fi o fetiță. Voi avea părul blond și ochii albaștri și știu că voi îndrăgi florile.

19 octombrie: Am mai crescut puțin, dar sunt încă prea mică și nu pot face nimic. Mama face aproape totul pentru mine. Ceea ce este curios este faptul că ea încă nu știe că mă poartă în pântecul ei și că mă hrănește cu sângele ei.

23 octombrie: A început să mi se formeze gura. Ia gândiți-vă puțin! Peste un an am să râd. Mai târziu am să vorbesc. Cine poate susține că nu sunt o adevărată persoană? Sunt cineva; așa cum firimitura de pâine, oricât de mică ar fi, este totuși pâine.

27 octombrie: Inima mea a început să bată de la sine. De acum înainte, ea va bate mereu în tot cursul vieții mele, fără să se oprească vreodată ca să se odihnească. Și apoi, după mulți ani, va obosi, se va opri, și eu voi muri. Dar, până atunci, eu sunt la începutul existenței mele, nu la sfârșitul ei.

2 noiembrie: Cresc puțin în fiecare zi. Brațele și picioarele mele prind să capete formă. Dar va trebui să mai aștept o bună bucată de vreme până ce piciorușele mele să mă poarte și eu să pot alerga să mă arunc în brațele mamei mele și până ce brațele mele să-l poată îmbrățișa pe tatăl meu.

12 noiembrie: Acum au început să se formeze minuscule degete la mâinile mele. E de mirare că sunt atât de mici și totuși ele vor fi minunate! Ele vor ști să mângâie un cățeluș, să arunce o minge, să culeagă o floare, să atingă o altă mână... Degetele mele... Poate că într-o zi vor cânta la vioară sau vor picta un tablou.

20 noiembrie: Astăzi, pentru prima oară, doctorul i-a spus mamei mele că eu sunt acolo, într-adevăr, plină de viață. Ești fericită mamă?

25 noiembrie: Tatăl și mama mea nici nu știu că sunt o fetiță. Poate că ei așteaptă un băiat. Dar eu o să le fac o surpriză și o să mă cheme Ecaterina, ca pe mama.

10 decembrie: Mi s-a format și fața. Sper că o să semăn cu mama.

13 decembrie: Am început chiar să văd, dar e încă întunecat totul în jurul meu. În curând însă ochii mei se vor deschide la lumina soarelui, a florilor, a copilașilor. N-am văzut încă nici marea, nici muntele, nici curcubeul. Oare cum vor fi în realitate? Și tu, mamă, cum ești în realitate?

24 decembrie: Mamă, aud cum îți bate inima. Mă întreb dacă și tu auzi inima mea cum bate așa de încet: tap-tap, tap-tap. O să ai o fetiță sănătoasă și voinică, mamă, ai să vezi. Abia aștept să mă cuibăresc în brațele tale, să-ți mângâi fața, să te privesc în ochi. Și tu mă aștepti, cum te aștept și eu, nu-î așa?

28 decembrie: Mamă, mamă, de ce i-ai lăsat să pună capăt vieții mele? Am fi fost atât de fericite împreună!...

Cum să faci din propriul copil un delicvent

Departamentul de poliție din Houston (SUA) a difuzat o listă cu 12 sfaturi folositoare în educarea progeniturilor. Părinții cărora le este destinat textul, trebuie însă să citească îndemnurile pe dos. Căci ei sunt învățați nu ceea ce ar trebui, ci ceea ce n-ar trebui să facă dacă doresc ca odrasla să nu ajungă mai târziu un delincvent. Iată, deci, cele 12 povețe. Nimănui nu-i strică să le știe...

1. Încă de mic, dați-i copilului tot ce vrea. În felul acesta va crește cu convingerea că toată lumea trebuie să-i ofere orice are el nevoie.
2. Când spune cuvinte urâte, râdeți în fața lui. Asta îl va face să creadă că este amuzant.

3. Nu-i asigurați nici o formare spirituală. Așteptați până va împlini 21 de ani și lăsați-l atunci „să decidă pentru sine”.
4. Evitați să-i spuneți „nu este bine”, pentru că i-ați putea crea un complex de vinovăție. Mai târziu, când va fi arestat de poliție, asta l-ar putea face să creadă că societatea este împotriva lui, iar el - un persecutat.
5. Strângeți ceea ce lasă aruncat pe jos. Faceți totul în locul lui, astfel încât să se obișnuiască a arunca responsabilitatea asupra altuia.
6. Fiți de partea lui în disputele cu vecinii, profesorii și polițiștii. Asigurați-l că toți s-au unit împotriva lui.
7. Certati-vă des în prezența copiilor. În felul acesta ei nu vor fi șocați când, mai târziu, totul va merge rău în familie.
8. Dați copilului câți bani de buzunar vrea. Nu-l lăsați niciodată să și-i câștige singur.
9. Faceți-i pe plac și împliniți-i toate dorințele în materie de confort și hrană. Dar aveți grijă să i le satisfaceți cu vârf și îndesat, copleșindu-l.
10. Lăsați-l să citească orice text și să asculte orice muzică îi cade în mână. Aveți grijă să sterilizați bine vesela și paharele, dar lăsați-i spiritul să se hrănească cu deșeuri.
11. Când are probleme serioase, scuzați-vă spunând: „niciodată n-am știut ce să mă fac cu el”.
12. Așteptați-vă la o viață grea. Probabil veți avea nevoie să fiți pregătiți din timp pentru asta.

Cum trăiesc creștinii în lume

Creștinii nu se deosebesc de ceilalți oameni nici prin pământ, nici prin grai, nici prin haine; fiindcă nu locuiesc în orașe proprii, nu se folosesc de un dialect paralel și nici nu duc o viață paralelă. Învățătura lor n-a fost găsită printr-o invenție sau excogitare a unor oameni curioși, nici nu promovează vreo doctrină omenească, ca alții.

Locuind în cetăți grecești ca și barbare, cum s-a hărăzit fiecăruia și urmând obiceiurile locului în ce privește hainele, regimul hranei și restul vieții, arată minunata și recunoscut paradoxala constituție a cetățeniei lor.

Locuiesc în patrii proprii, dar ca niște emigranți, iau parte la toate (treburile publice) ca niște cetățeni și suportă toate (îndatoririle) ca niște străini. Orice pământ străin le este patrie, și orice patrie le este străină.

Se căsătoresc ca toți, nasc prunci, dar nu-și aruncă odraslele.

Stau la o masă comună, dar nu și la un pat (comun).

Sunt în trup, dar nu viețuiesc după trup.

Petrec pe pământ, dar au cetățenia în cer.

Se supun legilor hotărâte și prin viețile lor biruie legile.

Iubesc pe toți și sunt prizoniți de toți; sunt necunoscuți și condamnați.

Sunt omorâți și fac vii pe alții.

Sunt săraci și îmbogățesc pe mulți; sunt lipsiți de toate și prisosesc în toate.

Sunt necinstiți și se slăvesc în necinstiri.

Sunt huliți și sunt îndreptați. Sunt defăimați și binecuvântează; sunt ocărăți și cinstesc (pe aceia ce-i ocărăsc).

Fac binele și sunt pedepsiți ca niște răi; pedepsiți fiind, se bucură ca unii făcuți vii.

Sunt combătuți de iudei ca fiind de altă seminție cu ei și sunt persecutați de păgâni, dar cei care-i urăsc nu ar putea spune cauza dușmăniei lor.

Simplu spus, ceea ce este sufletul în trup aceasta sunt creștinii în lume.

Sufletul e răspândit ca o sămânță în toate mădularele trupului, iar creștinii sunt răspândiți în cetățile lumii.

Sufletul locuiește în trup, dar nu este din trup; iar creștinii locuiesc în lume, dar nu sunt din lume.

Sufletul nevăzut e deținut într-un trup văzut, iar creștinii sunt cunoscuți că sunt în lume, dar cinstirea pe care o aduc lui Dumnezeu rămâne nevăzută.

Trupul urăște sufletul și se războiește cu el deși nu e cu nimic nedreptățit de el, pentru că e împiedicat să se bucure de plăceri, și pe creștini lumea îi urăște deși nu e cu nimic nedreptățită de ei, pentru că se împotrivesc plăcerilor.

Sufletul iubește trupul care-l urăște și mădularele lui; iar creștinii iubesc și ei pe cei ce îi urăsc pe ei.

Sufletul e închis în trup, dar el ține la un loc trupul; creștinii sunt deținuți în arestul lumii, dar ei țin la un loc lumea.

Sufletul nemuritor locuiește într-un cort muritor; iar creștinii locuiesc și ei în corturi stricăcioase așteptând nestricăciunea în ceruri.

Sufletul se face mai bun suferind cele rele în ce privește hrana și băutura, iar creștinii pedepsiți în fiecare zi se înmulțesc tot mai mult.

Într-o atât de mare poziție i-a pus Dumnezeu, pe care nu le este îngăduit a o părăsi.

Epistola către Diognet V–VI scrisă de către Panten (primul profesor al școlii creștine din Alexandria).

Chemare la Hristosul

Nu-mi spune nimic! Îți cunosc mizeria, necazurile, luptele și ispitele sufletului tău, așa cum ești tu! Dă-Mi inima ta! Dacă o să aștepti să devii înger ca să Mi te dăruiești, atunci n-ai să Mă iubești niciodată! Chiar când ești laș, fricos, trufaș și neîncrezător în împlinirea săvârșirii iubirii, a sfințeniei, chiar când recazi în aceleași păcate pe care nu ai vrut să le repeți ...ei bine, chiar și atunci Eu nu-ți dau voie să nu Mă iubești!

Iubește-Mă, așa cum ești tu!

În orice loc, moment și-n orice situație te-ai afla, în credincioșie ori în trădare, în râvnă, întristare și uscăciune, tu să Mă iubești așa cum ești! Eu vreau să Mă poți iubi - din puțina și săraca ta inimă, atât de chinuită! Dacă aștepti și-mi ceri să te aștept până vei fi desăvârșit, atunci n-ai să Mă iubești niciodată.

N-aș putea Eu, oare, să fac din fiecare fir de nisip un serafim sau un înger care să strălucească de curăție și dragoste? Nu sunt Eu Domnul Dumnezeu și am zidit toate și pot totul? Inima ta de om, zidit de mine, este locașul Meu. Eu aștept să-Mi dai această inimă Mie și să Mă lași să te iubesc așa cum ești! Desigur, Eu am să te schimb, dar până atunci, iubește-Mă așa cum ești, căci Eu te iubesc, cu toate că ești așa! Eu vreau să simt porumbelul iubirii tale zvâcnind către Mine, chiar din puțina, săraca, neputincioasa ta inimă! Din adâncul învoielilor tale, al murdăriei tale! Eu te iubesc și când ești slab și necurat; tu ce vină-Mi găsești?

Nu vreau o Iubire izvorâtă din mândria virtuților tale - nici a spectacolului care poți fi tu, ci dintr-o inimă smerită înaintea Mea și resemnată în a fi chiar ceea ce este: o biată inimă care Mă iubește și pe care o pot curăți oricând! Nu-Mi trebuie virtuțile tale, talentele

tale, înțelepciunea ta. Eu vreau doar să Mă iubești și să lucrezi întru iubirea aceasta. Crezi că ai virtuți, dar dacă ți le-aș da chiar, tu ești așa de slab și de mândru, încât aș hrăni amorul tău propriu și nu M-ai cinsti pe Mine, ci pe tine! Apropie-te deci, cu iubire! Unui fier negru și rău, flăcările de foc nu numai că i-ar curăța rugina, dar l-ar face incandescent! Doar iubește-Mă, neînchipuindu-ți că ești curat și demn; aceasta ar fi iar o mândrie pentru tine; iubește-Mă pentru că sunt obosit și vreau să odihnesc în inima ta! Deci, nu te mai zbate și te strădui să-MI plăci, ci iubește-Mă pur și simplu. Eu aș putea să fac, prin tine, lucruri mari pentru mintea omenească, dar nu! - tu ai să-Mi fii slugă rea și nefolositoare și neputincioasă și am să-ți iau puținul pe care tu te încrezi că-l ai! De ce, oare? Pentru că Eu te-am zidit – din iubire, ca să-ți dau iubirea, fără ca tu să-Mi poți da ceva! Nu încerca să-Mi plătești Iubirea prin nimic, Mă doare că încerci!

Nu mai sta departe de Mine. Ți lipsește nu sfințenia, pe care numai Eu ți-o pot da, ci o inimă gata să Mă iubească oricând și până la capăt! De aceea, Eu stau mereu la ușa inimii tale, ca un cerșetor, deși sunt Domnul și Dumnezeuul tău. Nu mă lăsa să aștept, ca să te împodobesti și să-Mi pregătești daruri, căci tu nu poți nimic fără Mine și dacă te încrezi în tine, fără Mine, voi fi nevoit să te las în cădere - la măsura cu care te apreciezi singur! Dacă Mă primești, te voi ajuta să înțelegi, să Mă cunoști și să Mă iubești mai mult decât îți poți închipui. Lasă sângele Meu să curgă în sângele tău și să bată inima Mea într-a ta! Eu ți-am dat-o pe Sfânta Preacurata Mea Maică. Lasă să treacă totul prin inima ei curată, încât să poată mijloci pentru tine!

Nu aștepta să devii sfânt, ca pe urmă să Mă iubești! În acest fel nu M-ai iubi niciodată! Și acum vino! Eu sunt cu tine, cu voi, până la sfârșitul veacurilor! AMIN!

Editura Agaton

- Cartea - o inimă deschisă către ceilalți -

Cărțile duhovnicești ale Editurii Agaton vă ajută în formarea unei concepții despre lume și viață centrate pe Dumnezeu, nu pe om, și a unei moralități bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu

Părintele Arsenie Boca

- **Mărturii din Țara Făgărașului despre Părintele Arsenie Boca (*)** (8 lei; 128p)
- **Noi mărturii despre Părintele Arsenie Boca (**)** (8 lei; 128 p.)
- **Alte mărturii despre Părintele Arsenie Boca (***)** (8 lei; 128 p.)
- **Părintele Arsenie Boca - un om mai presus de oameni. Mărturii (****)** (12 lei - 224 p.)
- **Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină - Îndrumător duhovnicesc** (10 lei - 160 p.) (în lb. maghiară: 15 lei - 195 p.)
- **Pravila albă. Sfaturi pentru cei căsătoriți -** (2,50 lei; 64 p.10x14)
- **Lupta duhovnicească cu lumea, trupul și diavolul -** (8 lei; 128 p.)
- **NOU: Părintele Arsenie Boca - o viață închinată schimbării vieții noastre** (40 lei - 416 p.+32 p.color, cartonată)

Arhim. Teofil Părăian

- **Rugăciunea - piatra de încercare a tuturor lucrurilor** (15 lei; 192p)
- **Cum putem deveni mai buni. Mijloace de îmbunătățire sufletească. Îndrumător ortodox** (35 lei; 476 p)
- **Cu fața spre veșnicia fericită. A doua venire a Domnului Hristos. Judecata de Apoi. Raiul și Iadul. Împărăția lui Dumnezeu** (12 lei; 188 p)
- **Credința lucrătoare prin iubire - predici la duminici** (35 lei; 480 p)
- **Sărbători fericite! Predici la praznice și sărbători** (20 lei; 256 p.)
- **Bucurie și mângâiere. Predici la cununii, înmormântări și sărbători** (7 lei; 120 p.)

Monah Proclu Nicău

- **Lupta pentru smerenie și pocăință - Monah Proclu Nicău** (7 lei; 96 p.)
- **Convorbiri duhovnicești cu monahul Proclu Nicău - Pr. Nicolae Nicău** (8 lei; 128 p.)

Ierod. Paraschiv Cleopa

- **Rugăciunea lui Iisus - Unirea minții cu inima și a omului cu Dumnezeu. Îndrumător duhovnicesc** (10 lei; 128p)
- **NOU: Starețul Daniil de la Rarău și Rugul Aprins** (13 lei; 244 pag.)

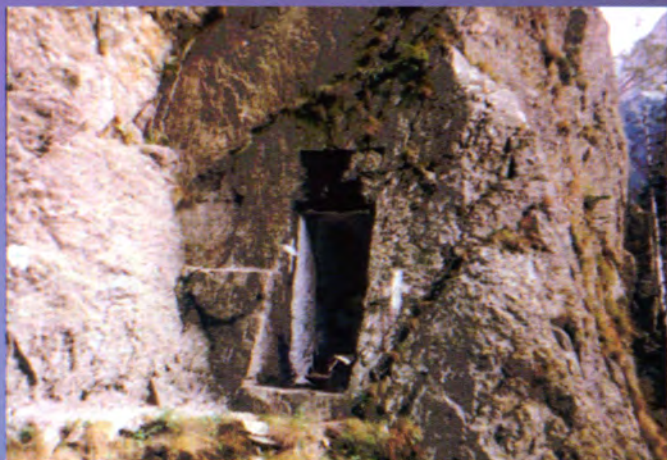
Părintele Daniel de la Rarău

- **NOU: CREDINȚA lucrătoare și mărturisitoare**
- **NOU: NĂDEJDEA creștină.** Cum vor vieții și se vor mântui creștinii ortodocși în vremurile antihristice
- **Smerenia și ascultarea.** Smerenia - temelia tuturor virtuților și singura cale de mântuire (12 lei - 220 p.)
- **Duhul lumesc.** Cum scăpăm de grijile lumii. Grijă pentru mântuirea sufletului (10 lei - 160 p.)
- **Curăția inimii.** De la împărăția păcatului la Împărăția lui Dumnezeu din lăuntrul nostru (16 lei - 300 p.)

Cuprins

Apropiați-vă de mine! – PS Daniil Partoșanul.	4
O viață închinată schimbării vieții noastre.	6
- Duhovnicul ne dezgroapă talanții Împărăției.	15
- <i>Să nu calci legea iubirii</i> (scrisoare a Părintelui către Maica Teoctista; manuscris).	16
„Cine vine și mă caută, nu vine degeaba!”	21
„Dacă nu alăptați copii, veți alăpta cancer!” . „Nu creșteți câini, creșteți copii. Nu vreți copii? Trăiți ca frații”	36
Judecata de Apoi” și „Calea Vieții și calea morții” în pictura Părintelui Arsenie Boca – PS Laurențiu Streza	47
Despre darurile și sfințenia Părintelui.	56
Vindecări și dezlegări.	68
Cu Biblia în iad! „Nu după scripturi (In.19, 7) au răstignit ei pe Dumnezeu?”	76
Postul și rugăciunea. Spovedania și împărtășania.	79
Sfânta Liturghie și sfârșitul lumii. Preoții și Biserica – salvarea noastră.	86
Moartea Părintelui. „Părinte, nu am știut cine ești!”	92
„Singurul meu ucenic!”	95
Viitorul României de Dumnezeu știut. „România va fi înconjurată de flăcări”	105
Cântare. Sfântul.	110
Rugăciuni primite de la Părintele Arsenie Boca.	114
ANEXE	116

1

Domnul Iisus Hristos: *Arsenie, nu Mă mai picta pe icoană, că vremea s-a apropiat. Mergi și pictează în inimile oamenilor, prin cuvântul tău. Spune-le că vin peste ei necazuri și suferințe.*

Părintele Arsenie (fiind tot timpul urmărit de securiști): *Nu vă necăjiți de mine, că eu astfel mă hrănesc cu mână cerească... Măi, să răbdați și voi prigonirile lui antihrist, că numai prima du-*

reere o simți, restul suporti cu ajutorul lui Dumnezeu...

Este destul dacă ați venit o dată sau de două ori la mine, că la dreapta judecată am și eu un cuvânt de spus. Unde veți fi, pun mâna în capul vostru și vă scot afară. Dar este o condiție: să fiți buni, să faceți fapte bune, să mergeți pe linia Bisericii și să fiți tot timpul pregătiți, cum vă învață preoții Bisericii.

